LISA CRAWFORD

Bărbatul de gheaţă

Traducerea şi adaptarea în limba română de ELENA MITU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Abigail West privi cecul de o mie de lire, întrebându-se la ce să folosească acest chilipir neaşteptat. Nu stătu prea mult pe gânduri, pentru că în inima ei ştia deja ce avea de făcut.

Bunul simţ o îndemna să-i pună la bancă, pentru zile negre, dar atitudinea „la naiba cu grijile" pe care o moştenise de la bunica ei – al cărui nume de botez îl purta – n-o lăsa. N-are nevoie de aşa ceva; o să-i cheltuie. Până la ultimul bănuţ. Şi nu pe ceva necesar, ca de exemplu o nouă garderobă, de care chiar avea nevoie, ci pe ceva extravagant – o călătorie în ţara pe care îşi dorise toată viaţa s-o vadă: India. India, locul natal al prinţilor ale căror poveşti le ştia pe dinafară. India, a cărei mâncare tradiţională, curry, o gătea de două ori pe lună; ale cărei picturi le admirase dintotdeauna şi a cărei muzică o asculta cu mare plăcere.

Împăturind cecul, îl puse în geantă şi trimise în gând o mulţumire din toată inima calculatorului care-i alesese numele drept unul dintre ale câştigătorilor Premiului Bond.

— Eşti nebună dacă vrei să cheltuieşti toţi banii pe o vacanţă, fie ea chiar şi în India, protestă prietena ei Millicent Thomas, când află ce planuri avea. De ce nu pui jumătate din ei la bancă? Oricum, ţi-ar rămâne destul de mulţi de cheltuit.

— Nu mi-ar fi de-ajuns să plec în India. Cel mai ieftin loc de vacanţă pe care îl pot găsi costă nouă sute cincizeci de lire. Îmi mai rămân cincizeci de lire pentru haine.

— Bine că-ţi mai rămân, mormăi prietena ei. Cât priveşte restul… După ce vacanţa va lua sfârşit, vei

rămâne fără nimic.

— Nu-i aşa, nu cu vacanţa asta, răspunse Abby. O să am mii de amintiri de care mă voi bucura toată viaţa.

— Amintiri! făcu Milly o grimasă. Numai din asta trăieşti. Dacă nu te trezeşti şi să începi să trăieşti în prezent, o să ajungi fată bătrână. Dacă vrei să-ţi foloseşti banii pentru o vacanţă, de ce nu te duci în Bahamas sau în sudul Franţei?

— Decât să fac una ca asta, mai bine stau acasă. Oh, Milly, de ce nu încerci să înţelegi ce simt? De când mă ştiu, am vrut să merg în India.

Milly o privi lung.

— Ţi-ar face mai bine să te duci în Americatot nu reuşesc să-mi dau seama de ce ţi-ai lăsat mama şi surorile să plece în California fără tine.

— Pentru că nu voiam să emigrez, de asta. Oricum, plecarea mamei şi a gemenelor a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla.

— Nu spui asta decât pentru că.

— Asta simt, o întrerupse Abby pe prietena ei. Nu poţi să-ţi dai seama cum e să fii răţuşca cea urâtă într-o familie de trei lebede. Mama e la fel de frumoasă ca surorile mele, adăugă ea.

— N-ai recunoscut acest lucru până acum.

— Abia de curând m-am împăcat, în sfârşit, cu această idee. Mă simţeam atât de prost pentru că le invidiam. Dacă ar fi fost egoiste şi răutăcioase, cred că mi-ar fi fost mai uşor. Dar erau tot timpul atât de iubitoare, încât mă simţeam şi mai rău. Dacă ar fi ghicit ce simt, cred c-ar fi fost îngrozite. Nu e vina lor că sunt atât de frumoase de-ţi taie respiraţia când le priveşti, după cum nu e nici vina mea că sunt atât de ştearsă.

— Nu eşti ştearsă, o întrerupse cu afecţiune prietena ei. Eşti micuţă şi subţire, dar nu e nimic în neregulă cu tine, ceva pe care nişte haine noi şi un machiaj făcut cu grijă să nu le poată rezolva. Pe aşa ceva ar trebui să-ţi cheltuieşti banii, Abby, nu pe călătoria asta nebunească în India.

— Nebunească sau nu, eu tot mă duc!

— De ce nu-i scrii o scrisoare mamei tale, să vezi ce are de spus?

— N-am de ce să-i scriu. Ştiu foarte bine ce-ar spune – exact ce spui tu, răspunse Abby, iar figura ei micuţă deveni dintr-odată serioasă. Crede foarte mult în ideea punerii banilor la bancă pentru zile negre; poate pentru că tata a făcut exact opusul, iar când a murit, ea a rămas cu multe datorii, cu ipotecă pe casă şi cu trei copii de crescut. Nu putea să se ducă la serviciu, pentru că n-avea cu cine să ne lase, aşa că a fost nevoită să închirieze camere, să spele, să gătească până la epuizare.

— Cu toate acestea, totul s-a rezolvat până la urmă. A fost grozav cum au câştigat surorile tale concursul de frumuseţe.

Tânăra femeie dădu aprobator din cap.

— S-au purtat minunat cu noi. De când au început să câştige atât de bine, au preluat toate grijile casei.

— Nu mai sunt probleme când ai bani, zâmbi ironic Milly. Dar nu văd de ce-ai fi atât de recunoscătoare pentru ce-au făcut pentru tine. Pentru numele lui Dumnezeu, ani de-a rândul ai fost menajera lor neplătită. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convinsă c-ar fi trebuit să pleci cu ele în America. Poate că acolo ţi-ai fi câştigat un nume şi bani.

Abby începu să râdă.

— Ei, acum cine visează prea mult? Nu, Milly, mi-e bine aici. E minunat să nu mai fiu tot timpul comparată cu fabuloasele gemene West şi să nu mai am prieteni pe care să-i duc acasă şi care, văzându-le, să uite de mine în secunda următoare.

— Care prieteni? întrebă Milly, încruntându-se. De câte ori îţi cere cineva să ieşiţi împreună, refuzi imediat.

— Nu i-am refuzat decât pe cei care nu mi-au plăcut.

— Şi de unde ştii dacă o să-ţi placă sau nu, dacă nu ieşi cu ei? Sau îl aştepţi pe Făt-Frumos care să vină pe un cal alb şi să te răpească?

Abby începu să râdă.

— Câtă isteţime din partea ta să ghiceşti!

— Ei, n-o să-l găseşti în India.

— Poate că n-o să-l găsesc niciodată. Tocmai de aceea vreau să-mi cheltuiesc banii aşa, nebuneşte.

— Trebuie să fiu mulţumită că-ţi cheltuieşti banii pentru tine, nu pentru vreuna dintre operele tale de caritate.

— Nu se poate, acum mă faci să mă simt vinovată! zâmbi ea, dar se gândea cu adevărat la problema care se ivise. Doamna Perkins are nevoie de un nou scaun cu rotile şi.

— Să nu-ndrăzneşti! Dacă se va plânge doctorului aşa cum ţi se plânge ţie, sunt sigură că va primi unul. Nu, Abby, dacă vrei să faci praf câştigul ăsta, măcar fă-o pentru tine.

Trei zile mai târziu, Abby îşi duse la îndeplinire planul, semnând un cec de nouă sute cincizeci de lire pentru o agenţie de turism care efectua excursii în India.

— N-o să regretaţi alegerea făcută, îi spuse zâmbind bărbatul de la ghişeu, întinzându-i chitanţa. Acum trei ani am mers şi eu în acest tur şi a fost experienţa vieţii mele.

Simţindu-se ca şi cum ar fi plutit, tânăra femeie ieşi din birou. Mai erau şase săptămâni până la ziua mult aşteptată şi era sigură că va număra fiecare oră până atunci.

* * *

În maşina firmei de turism care o ducea spre aeroportul Heathrow, simţea nevoia să se ciupească de braţ, să vadă dacă nu cumva visează. Alte opt persoane călătoreau cu ea, cu toţii de vârstă mijlocie şi părând înstăriţi; bărbaţii purtau costume de tweed, iar femeile erau elegante, acoperite cu blănuri.

Abby îşi dori să fi avut ceva mai drăguţ de îmbrăcat, decât rochia de lână şi jacheta, dar cu doar cincizeci de lire pentru haine, fusese nevoită să se concentreze pe cele de vară. Ştia foarte bine că, odată ajunsă la Delhi, va trebui să lase la o parte hainele de iarnă. Era destul de speriată la gândul că-şi va petrece Crăciunul printre

străini, într-o ţară străină şi departe de familia ei, la sute de mile distanţă. Dar cel puţin acolo va fi soare, ceea ce era un gând destul de îmbucurător.

Se încruntă, conştientă că începuse să-şi plângă de milă. Dacă ar fi rămas în Anglia, probabil c-ar fi stat cu Milly şi părinţii acesteia în Devon, sau şi-ar fi petrecut timpul cu doamna Perkins, bătrâna care locuia la parter, în aceeaşi casă cu ea. În loc de asta, va lua masa de Crăciun la Bombaycurry şi orez, în loc de curcan şi umplutură de castane.

Începu să zâmbească la gândul ăsta şi în obraz îi apăru o gropiţă. Era de o rotunjime moale, încălzită de încântarea care îi adusese sclipiri în ochii căprui, catifelaţi. Acestea erau cele mai frumoase trăsături ale figurii ei: ochii mari, inocenţi, cu colţurile uşor ridicate, ceea ce-i dădea un aer exotic. În rest, nu era decât un mic elf englezesc, toată numai piele şi os, cum îi spusese o dată mama ei. Era foarte adevărat, cu toate că în ultimul timp unghiurile ascuţite fuseseră atenuate de curbe rotunjite, dar, în comparaţie cu strălucitoarele ei surori, era mult mai greu de remarcat. Îşi privi mâinile delicate care se odihneau pe genunchi, ţinând o copie legată în piele a unei cărţi „Vedac”, o carte de teologie indiană care fusese cadoul de Crăciun pe care îl primise de la domnul Rogerson, în al cărui anticariat lucra.

Nu putuse să facă facultatea – cu toate că ar fi reuşit să ia o bursă din care să se întreţină pe perioada studiilor, dar aşa n-ar fi reuşit să-şi ajute financiar mama. Aceasta se lupta încă să le crească pe gemene, care nu aveau decât paisprezece ani. Aşa că Abby renunţase la studii şi-şi luase o slujbă. Ajunsese la domnul Rogerson cu mult noroc, trimisă de directoarea de la şcoala în care învăţase, care era verişoara acestuia.

— E un anticar în adevăratul sens al cuvântului, îi explicase doamna Williams. Are o librărie minunată, dar refuză cu încăpăţânare să angajeze un ajutor, aşa că locul e din ce în ce mai dezordonat.

— Şi de ce credeţi că mă va angaja pe mine?

întrebase Abby.

— Pentru că iubeşti cărţile şi eşti o persoană drăguţă, zâmbise femeia, făcându-i unul din rarele ei complimente. Eşti inteligentă şi înveţi repede. Du-te la el, Abby. Dacă nu-ţi place, oricum n-ai ce pierde.

Dar lui Abby îi plăcuse domnul Rogerson foarte mult, iar o săptămână mai târziu era deja angajată ca asistenta lui. Mai degrabă povara lui, îşi spusese destul de des în primele luni de lucru, pentru că era atât de mult de învăţat de la el, iar ea se simţea îngrozitor de neştiutoare. Cu toate acestea, după şase luni era în stare să se descurce cu toate comenzile care veneau din cele patru colţuri ale lumii şi ştia ce cuprinde valoroasa colecţie din anticariat.

La un an de la venirea ei în anticariat, şeful ei îi plătise nişte cursuri de secretariat, ca să se poată ocupa mai uşor de corespondenţă, iar ea absolvise în jumătate din timpul necesar, fiind cea mai bună din grupa ei.

— Of, măcar dacă gemenele ar fi fost aproape la fel de deştepte ca tine! suspinase mama ei.

— La cât sunt de frumoase, de ce-ar avea nevoie să fie şi deştepte? răspunsese Abby, fără să aibă habar că în câteva luni surorile ei vor câştiga un concurs de frumuseţe în care intraseră doar de curiozitate, dar care le trimisese pe prima treaptă a drumului lor meteoric spre faimă şi avere.

Banii pe care îi câştigau îi împărţeau cu generozitate, oferindu-se chiar să-i plătească lui Abby cursurile la facultate. Dar Abby ajunsese să ţină foarte mult la şeful ei retras şi absent din lumea reală, aşa că refuzase oferta, cu toate că era mulţumită că nu mai trebuia să participe la cheltuielile familiei. Aşa reuşise să-şi păstreze o parte din salariu, iar când mama şi surorile ei anunţaseră că vor pleca în America, era deja capabilă să cumpere şi să mobileze un mic apartament.

Cu toate acestea, talentul ei de a găsi şi ajuta persoane în nevoienu-i lăsase contul în bancă să crească niciodată prea mult, sau să-şi permită haine noi, ceea ce-i reproşase întotdeauna prietena ei Milly.

— Când o să te întorci din India, o să te fac să-ţi cauţi ceva nou de lucru, declarase aceasta foarte hotărâtă, cu două nopţi înainte de plecarea ei. Dacă o să munceşti în continuare pentru bătrânul acela, o să ajungi ca el! Ar trebui să lucrezi într-o firmă mare, în care să poţi cunoaşte lume nouă.

— Bărbaţi noi, vrei să spui, răspunsese Abby, apoi îi povestise lui Milly că temerile ei pentru viitor nu erau întemeiate, pentru că şeful ei îi povestise că magazinul lui urma să fie demolat, pentru nişte construcţii noi şi, cu toate că va primi despăgubiri, era prea prea bătrân s-o mai poată lua de la capăt.

— Nu trebuie să-ţi faci griji că nu-ţi vei găsi ceva de lucru la întoarcere, îi spusese bărbatul. Cărţile şi clienţii mei vor fi preluate de o firmă prestigioasă, al cărei director m-a asigurat că va fi încântat să-ţi păstreze slujba.

— Sper că nu vrei să te duci? o întrerupsese Milly. Acum ai şansa să faci ceva mai interesant.

— Ştiu. Ai dreptate. Dar nu vreau să mă mai gândesc la asta până la întoarcere. N-am de gând să las nimic să-mi strice plăcerea călătoriei.

La toate acestea se gândea Abby acum, în timp ce autocarul străbătea autostrada, întrebându-se dacă pensionarea forţată a domnului Robertson nu era încă un semn de la destin că ar fi trebuit să plece şi ea în California. Clătină din cap, dându-şi seama de asta abia când clama aurie cu care îşi prinsese părul îi alunecă pe gât. O prinse repede şi o puse în geantă. Părul ei lung era atât de mătăsos, încât majoritatea clamelor pentru păr alunecau, iar gestul cu care îşi împinse părul lung de pe faţă era unul automat, dar plin de graţie inconştientă.

Ca să uite de anumite lucruri care puteau să-i strice dispoziţia, îşi deschise geanta şi scoase itinerarul primit de la agenţie. Aproape îl ştia pe dinafară, dar îl citi din nou, bucurându-se de senzaţia pe care i-o dădeau numele străine: Agra, Varanese, Jaipur.

Era atât de absorbită, încât nu observă că ajunseseră la aeroport decât în clipa în care autocarul se opri, aşa că-

şi urmă însoţitorii spre ghişeul de acces.

Era foarte multă lume în jur, aşa că îşi dădu seama că va dura cel puţin o jumătate de oră până când va ajunge la ghişeu. Răbdătoare, se aşeză la coadă, privind copiii indieni cu ochi strălucitori care se agăţau de mamele lor, în timp că taţii lor, nerăbdători, se împingeau unul în celălalt, dorind să ajungă mai repede la avion.

Era la ghişeu acum şi, după ce-şi urmări din priviri valiza dispărând pe banda transportoare, se dădu înapoi, dorind să elibereze locul. În acea clipă se izbi de ceva dur, care nu se clinti şi, neliniştită, îşi ceru scuze.

Întorcându-se, văzu braţul unui bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat într-un costum cenuşiu. Primul lucru pe care îl remarcă la el fu înălţimea, apoi auriul ochilor, care erau de o culoare neobişnuită, cum nu mai văzuse niciodată. Arătau ca nişte bucăţi de chihlimbar, strălucind cu aceeaşi intensitate ca acesta. Dar expresia lui era dură, aproape ameninţătoare, până când zâmbi uşor, părând să se îmblânzească. Figura lui n-ar fi putut în niciun caz să fie descrisă ca una blândă, dar nu mai părea atât de ameninţătoare ca prima oară când îl zărise, iar acum murmură o scuză, cerându-i iertare că fusese în calea ei.

— E vina mea, spuse ea, zâmbindu-i larg. Imediat, figura lui se întunecă şi se retrase din faţa ei, întorcându-se spre femeia înaltă care era cu el.

Sunt mamă şi fiu, îşi spuse Abby, sau poate chiar nepot şi bunică, pentru că femeia părea prea bătrână să-i fie mamă. Dar semănau prea mult ca să nu fie o legătură de sânge între ei; aveau aceleaşi profile, ca dăltuite în piatră şi aceleaşi linii în jurul gurii. În cazul femeii, liniile îi dădeau personalitate, dar în cazul lui, păreau severe. În mod sigur, e nepotul ei, trase Abby concluzia, dar apoi începu să se îndoiască, pentru că femeia îşi puse mâna stângă pe braţul bărbatului şi nicio verighetă nu strălucea pe degetele ei.

Conştientă că se uita insistent la ei, Abby ieşi din rând şi căută din priviri un semn care s-o conducă spre sectorul „Imigrări”. Nu se îndepărtase decât câţiva paşi,

când cineva îi atinse umărul, nu foarte gingaş. Se întoarse şi-l văzu pe bărbatul de care se lovise şi care îi întindea geanta.

— Ai uitat asta, spuse el fără să zâmbească şi, înainte să-i poată mulţumi, îi întorsese deja spatele.

Ce bărbat nesuferit, îşi spuse tânăra femeie, îndepărtându-l apoi din minte, în timp ce îşi făcea loc prin mulţime. În aşteptarea zborului, se bucură de mâncarea gratuită şi de cafeaua pe care o primi în sala de aşteptare, pentru că fusese prea nerăbdătoare să plece şi nu luase micul dejun.

Nu trecu mult şi zborul ei fu anunţat. Păşind pe covorul albastru din avion atât de mare încât părea o navă şi nu un avion-Abby se simţi deja în India, întâmpinată fiind de însoţitoarea de zbor, o tânără măslinie, îmbrăcată într-un sari roşu şi turcoaz. Altă tânără o însoţi la locul ei, care era aproape de mica bucătărie a avionului. Din fericire, aceasta nu conţinea ustensile de bucătărie, ci era decorată cu scene de dans, în culori care se potriveau cu albastrul covorului.

Figura ei plină de încântare o dădu de gol, pentru că femeia care se aşezase lângă ea îi spuse:

— Bucură-te de frumuseţe, draga mea, pentru că te asigur că la capitolul eficienţă mai au foarte mult de lucrat.

Întorcându-se, Abby o recunoscu pe femeia care stătea de vorbă cu bărbatul încruntat de care se lovise. Se întrebă unde era el şi de ce nu stăteau împreună, dar răspunsul veni repede, fără să fie nevoie să întrebe, pentru că femeia continuă.

— Faci turul Indiei cu agenţia Gallway şi King, nu-i aşa? Te-ai lovit de nepotul meu la ghişeul de bilete. Venise să mă conducă.

— Era atât de multă lume, explică Abby, încât cred că m-am lovit de toată lumea.

— Întotdeauna e aglomeraţie la aeroport. La început, când voiai să zbori undeva, erai tratat cu respect, dar acum suntem trataţi ca nişte vite.

— Mi-e teamă că n-am zburat de destul de multe ori

ca să observ, zâmbi Abby.

— Eu am zburat şi poţi să mă crezi pe cuvânt. Suntem trataţi ca nişte animale. Dacă sunt întârzieri, nu ţi se spune niciodată. Dacă sunt greve, te găseşti întotdeauna în mijlocul lor, iar când ajungi în sfârşit la destinaţie, trebuie să aştepţi ore întregi pentru a-ţi recupera bagajul sau să stai la cozi interminabile pentru controale de securitate.

— Şi cu toate acestea, văd că încă mai zburaţi, zâmbi Abby, arătându-şi gropiţa.

— Doar pentru rapiditate, draga mea, nu din plăcere, răspunse femeia, aşezându-se mai comod în scaun.

— Doriţi să staţi la geam? întrebă Abby, dornică să-şi facă însoţitoarea să se simtă mai bine.

— Nu, mulţumesc. Nu-mi place să privesc de sus.

— Vă este teamă de înălţime? întrebă Abby cu simpatie.

— Sunt îngrozită, răspunse femeia cu o voce atât de fermă, încât Abby n-o crezu. Nu numai că vorbea ca o persoană care călătorea foarte des, dar şi arăta aşa. Purta un costum de tweed, sub care se ghicea marginea de mătase a unei bluze elegante. Figura ei era acoperită de riduri fine, dar trăsăturile erau puternice şi ochii îi străluceau plini de viaţă, chiar dacă părul era în întregime alb. Numai mâinile ei, osoase şi cu vene vizibile trădau faptul că avea în jurul vârstei de şaptezeci de ani. Cu toate acestea, era plină de viaţă fiind, fără îndoială, o femeie întreprinzătoare, cu o viaţă interesantă în urma ei.

În jurul lor, scaunele se ocupau încetul cu încetul. Se dădu semnalul de prindere a centurilor de siguranţă şi de stingere a ţigărilor şi, fără niciun efort, ca o pasăre, avionul se ridică de la sol. Cu o viteză care îţi tăia respiraţia, pământul se îndepărtă în urma lor, iar avionul plonjă în albastrul clar al cerului. Abia acum Abby se relaxă, lăsându-se pe spate şi zâmbind fericită. Vacanţa mult aşteptată începuse.

Capitolul 2

Cu toate că un călător încercat ar fi considerat

călătoria de douăsprezece ore până la Delhi ca lipsită de evenimente, pentru Abby fusese o sursă de noi experienţe, fiecare o plăcere în felul ei. Imensul avion aterizase la Paris, la Geneva şi la Beirut, lăsând cam cincisprezece la sută din pasageri la fiecare oprire, dar luând un număr egal în schimb. În timpul primelor opriri Abby rămăsese în avion, dar la Beirut coborî, prea neliniştită să poată dormi, cu toate că femeia în vârstă de lângă ea dormea deja de mai multe ore.

Numai că Abby era hotărâtă să savureze fiecare moment din minunata ei vacanţă, aşa că se plimbă prin aeroport, care era luminat cu toate că era foarte devreme. Îşi luă o ceaşcă de cafea înainte de a se întoarce în avion, de unde urmărea fascinată procedura de îmbarcare a pasagerilor şi a bagajelor lor.

În curând se ridicară din nou în aer, îndreptându-se cu toată viteza spre destinaţia mult aşteptată.

— N-ai dormit deloc?

Vocea însoţitoarei ei o făcu pe Abby să se întoarcă spre aceasta.

— Sunt prea neliniştită ca să pot dormi.

— Vei fi obosită când vom ajunge la Delhi, continuă femeia, apoi o privi scrutător. Mmm, poate că nu. Eşti tânără şi hotărâtă. Numai oamenii în vârstă sunt nevoiţi să-şi conserve energia.

— E prima dumneavoastră călătorie în India? întrebă Abby.

— Am mai fost o dată, cu mulţi ani înainte ca ţara să-şi dobândească independenţa, aşa că, într-un fel aş putea spune că e prima oară.

— Sunteţi sigură? Poate că oamenii s-au schimbat, dar lucrurile pe care vrea cineva să le vadă trebuie să fi rămas la fel.

— Depinde de ce ai venit să vezi, fu răspunsul scurt. Pentru mine, demni de văzut sunt oamenii; pentru tine cred că sunt lucrurile.

Tânăra femeie aprobă cu o mişcare din cap.

— De mică am adorat toate lucrurile care provin din

India: tablourile, statuile, arhitectura.

— Intenţionezi să urmezi întregul itinerar?

— Da. Dumneavoastră?

— Da, sper s-o pot face. Dar va depinde foarte mult de cum mă voi simţi. Giles – nepotul meu – a fost de la început împotriva acestei călătorii. Crede că sunt prea bătrână să mai hoinăresc prin lume şi, dacă vârsta e un criteriu important pentru acest lucru, atunci are dreptate.

— Dacă poţi sau nu să călătoreşti ar trebui să depindă de cum te simţi, nu de câţi ani ai, răspunse Abby.

— Ei bine, eu mă simt ca un pui proaspăt ieşit din ou şi am mai multă energie decât persoane care au pe jumătate vârsta mea.

Forţa care vibra în vocea femeii o convinse pe tânăra ei însoţitoare că avea dreptate. Nu era o femeie care să se dea bătută în faţa vârstei. Era clar că nepotul ei nu putuse să vadă acest lucru.

— Veniţi din Londra? întrebă Abby.

— Da, din Hampshire. Şi tu eşti din Londra, nu-i aşa?

— Da, locuiesc în Victoria.

Prinsă în vârtejul întrebărilor iscusite ale femeii, tânăra ajunse să povestească totul despre sine; despre slujba ei – şi despre pierderea ei – precum şi despre premiul care o adusese în situaţia de a-şi împlini visele.

— O prietenă foarte bună mă sfătuia să-mi cheltuiesc banii pe înfăţişarea mea, adăugă ea cu naturaleţe, dar anii pe care i-am petrecut cu Belinda şi Diana m-au ajutat să accept faptul că am o figură ştearsă.

— Surorile tale trebuie să fie excepţional de frumoase dacă te consideri ştearsă. Cu ochii tăi căprui, catifelaţi şi cu… Femeia se opri brusc. Nre rost să mai continuu. Încrederea în tine trebuie să vină din interior, nu de la cei din jur. Câţi ani ai, copilă?

— Nu sunt tocmai o copilă, zâmbi Abby, am douăzeci şi patru de ani. Arăt mai tânără pentru că sunt scundă şi slabă.

— Micuţă şi suplă, veni repede răspunsul. Nu ţi se pare că sună mult mai bine?

— Ba da, dar e prea flatant.

— Dimpotrivă, n-am făcut decât să spun ce văd. Acum spune-mi cum te cheamă. Eşti prea tânără pentru mine ca să-ţi spun în continuare domnişoara West.

— Mă numesc Abigail, dar toată lumea îmi spune Abby.

— Eu sunt Matilda Bateman şi sunt încântată să călătorim împreună. Ce păcat că n-am stat de vorbă la aeroport. Sunt sigură că Giles ar fi fost mai liniştit să mă ştie împreună cu cineva atât de drăguţ.

Aducându-şi aminte de modul în care se purtase bărbatul, tânăra femeie nu înclină să fie de acord cu însoţitoarea ei, dar se abţinu să spună ceva.

— Va fi foarte interesant să văd India prin ochii tăi inocenţi, continuă doamna Bateman. A trecut atât de mult timp de la prima mea călătorie, încât abia îmi mai aduc aminte că am făcut-o.

— Eu nu cred că voi uita prima mea călătorie, chicoti Abby, pentru că va fi şi ultima. La anul nu voi merge mai departe de Bournemouth, unde locuiesc nişte prieteni apropiaţi.

— Cât pesimism la cineva atât de tânăr! Dacă vrei ceva în viaţă, trebuie să crezi întotdeauna că-l vei avea. Pentru o persoană sănătoasă, sunt trei „d”-uri pe care refuz să le accept: disperarea, depresia şi destinul. Primele două trebuie să lupte întotdeauna împotriva celui de-al treilea, pe care fiecare şi-l construieşte pentru sine.

Viaţa femeii probabil că o făcuse să creadă ce spunea, dar nu era o filosofie pe măsura lui Abby. Pentru ea, destinul era o forţă atotputernică, în care credea din toată inima. Plină de tact, schimbă subiectul şi discutară despre tot felul de lucruri până când femeia în vârstă adormi din nou. Abby aţipi şi ea, trezindu-se când însoţitoarea de zbor veni să ia farfuriile şi paharele, pentru că avionul se pregătea de aterizare.

Ca un imens albatros, avionul ateriză şi în câteva minute pasagerii începură să coboare. Abia după ce trecură de vamă putu Abby să vadă tot grupul de călători

ai agenţiei de voiaj. Erau douăzeci cu totul şi, cu toate că nu era singura care călătorea neînsoţită, era cu siguranţă cea mai tânără. Mai erau doi bărbaţi de vârstă medie şi două femei rotunjoare, profesoare, după bănuiala lui Abby. Restul grupului era format din cupluri de vârstă mijlocie.

Un indian îndesat, care se prezentă ca fiind reprezentantul agenţiei, îi conduse spre un autocar micuţ, care urma să-i ducă în oraş.

— Domnul Shiran, ghidul dumneavoastră, vi se va alătura ceva mai târziu, în această după-amiază, adăugă bărbatul, iar pentru moment eu vă voi răspunde la toate întrebările. După cum ştiţi, restul zilei este la dispoziţia dumneavoastră.

— Eu vreau să fac nişte cumpărături, spuse una dintre femei, doar n-am venit tocmai până aici să stau degeaba.

Abby lăsă murmurul conversaţiei să treacă pe lângă urechile ei, admirând pe fereastră peisajul. Treceau printr-o zonă rurală, de câmpie. Pământul părea destul de fertil şi era împărţit în zone mici, la fel ca ogoarele din Anglia. Dar nu erau decât foarte puţini oameni care lucrau, cu toate că putuse zări un plug cu boi şi câte o femeie aplecată asupra pământului. Nu trecură prin sate, dar în depărtare se zăreau clădiri joase.

Chiar dacă se apropiau de oraş, peisajul nu se schimbase prea mult şi nici drumul, care, deşi se lărgise, nu era pavat. Foarte des autocarul era încetinit de vaci care apăreau în faţa lui. Fu prima oară când Abby zări animalul sacru, cu toate că urma să vadă multe sute de-a lungul călătoriei; biete animale fără adăpost care rătăceau pe străzi căutând ceva de mâncare. Sacre şi de neatins, erau lăsate să-şi găsească singure ceva de mâncare şi să moară pe străzi, de unde erau mai apoi adunate de gunoierii oraşului. Era un aspect al Indiei pe care Abby va ajunge să-l urască.

Într-un târziu, autocarul opri în faţa hotelului Oberoi şi trei sferturi dintre pasageri, printre care şi doamna Bateman, coborâră. Restul se îndreptară spre un hotel mai

mic, Noranda, şi abia acum îşi dădu Abby seama că majoritatea grupului erau călători ai „clasei întâi”. Cu toate acestea, era prea bine dispusă ca să-şi mai facă griji; chiar dacă micuţa cameră de hotel era prea puţin mobilată, totuşi avea o baie funcţională şi multă apă caldă.

Salonul era modest şi scaunele tari, iar mesele erau din lemn, fără feţe de masă, dar prânzul servit era în totalitate din bucătăria indiană şi era excelent.

După masă, Abby îşi despachetă unele haine şi, nedorind să rămână înăuntru, se hotărî să pornească la o explorare de una singură. Nu putea să zboare jumătate de planetă ca să ajungă aici şi imediat să se aşeze în pat. Îşi schimbă hainele în unele comode, fără să ştie prea bine cât era de cald, aşa că luă şi un pulover şi ieşi.

Primul lucru care o izbi fu absenţa traficului, iar singurele maşini care treceau nu erau decât vehicule vechi. În schimb, erau o mulţime de biciclete, aceasta părând să fie principala modalitate de deplasare, fără să mai ia în calcul micul autobuz, zărit o dată sau de două ori, în care era atât de multă lume, încât părea o cutie de sardele. Magazinele pe lângă care trecea erau mici, cu o singură cameră, cu vânzători care stăteau în mijlocul mărfurilor lor. Dar ce mărfuri aveau! Ţesături şi argint, sticlă şi obiecte din metal, mirodenii, obiecte din piele sau sariuri colorate, care-ţi luau ochii.

Temându-se să nu se îndepărteze prea mult de hotel, tânăra se opri, apropiindu-se să se uite la nişte bijuterii, încântată de calitatea lucrăturii. Numai că se hotărâse să nu cumpere încă nimic, aşa că rezistă chemărilor şi laudelor vânzătorilor. Când se oprise să admire nişte ţesături, câţiva cerşetori se apropiară de ea: doi băieţi nu mai mari de zece ani, cu ochii strălucind, o femeie cu un copil în braţe şi o fetiţă îmbrăcată într-o rochie murdară, dar cu o faţă de înger. Ce aveau în comun cu toţii erau mâna întinsă, cerând bani. Nu putu să reziste, aşa că, adunând din portofel toate monedele pe care le avea, le împărţi. Aproape imediat, se simţi ca şi cum sute de vulturi s-ar fi aruncat asupra ei, coleşită de o mulţime de cerşetori

apăruţi din toate părţile, care o înconjurară, cerşind cu voci stridente.

— Nu mai am, strigă ea. V-am dat toate monedele. Vă rog să mă lăsaţi să plec.

Când făcu un pas, mai mulţi cerşetori o înconjurară, iar încercările ei de a scăpa fără să-i rănească fură inutile. Numai împingându-i cu toată forţa reuşi să-şi facă drum printre ei, acoperindu-şi urechile să nu le mai audă ţipetele. Alergă spre hotel, urmărită de cei mai curajoşi dintre ei, care nu renunţară decât în clipa în care o văzură intrând pe uşa hotelului.

Nu crezuse niciodată că va fi atât de fericită să intre în micul hol, iar zâmbetul proprietarului hotelului îi păru atât de cald şi de primitor. O privire aruncată spre stradă îi spuse acestuia ce se întâmplase, aşa că se apropie de ea, privind-o cu îngrijorare.

— E mai bine să nu daţi bani cerşetorilor, spuse el. Dacă le daţi, nu vă vor mai lăsa în pace şi unul se va transforma într-o mie.

— Ştiu, răspunse ea, dar e atât de greu să refuzi. Unul dintre ei era o fetiţă.

— Trebuie să rezistaţi. guvernul tot anunţă că se va da o lege împotriva cerşetoriei, iar când va intra în vigoare, va fi mai bine.

Din punctul de vedere al lui Abby, adevărata problemă era împiedicarea oamenilor să ajungă în situaţia de a cerşi, mai degrabă decât interzicerea cerşitului.

Se îndreptă gânditoare spre scări, dar când pusese piciorul pe prima treaptă, proprietarul hotelului veni spre ea, cu o bucată de hârtie în mână.

— Aţi primit un telefon, zâmbi el. Doamna Bateman ar dori să luaţi cina împreună, la Oberoi. Dacă vreţi, vă pot face rost de un taxi, o ricşă. E prea departe să mergeţi pe jos.

— Taxiurile sunt scumpe?

El o privi surprins.

— Totul este ieftin pentru turişti aici, numai că trebuie să stabiliţi preţul înainte de plecare.

Ceva mai târziu, stând pe scaunul tare şi strâmt al vehiculului tras de bicicleta cu trei roţi, Abby ajunse la concluzia că merita să cheltuie în plus pentru un taxi adevărat, cu atât mai mult cu cât faptul că o altă fiinţă umană era cea care muncea pentru transportul ei nu era ceva foarte plăcut.

Cu toate acestea, bărbatul era foarte mulţumit de banii pe care îi primi la coborâre şi se oferi să aştepte şi s-o ducă înapoi.

— Voi lua cina aici, spuse ea. Cred că va dura câteva ore.

— Aştept. Dacă mă cheamă altcineva, mă întorc. Dar vă rog să mă aşteptaţi.

— Nu, spuse tânăra femeie cu fermitate, n-o să te aştept şi nici nu vreau să mă aştepţi.

Fără să-i lase timp să mai spună ceva, intră în holul hotelului, unde doamna Bateman o întâmpină cu multă căldură.

— Mă bucur că ai venit, copilă. Nu mi-am dat seama că nu stăm la acelaşi hotel. Este confortabil cel în care stai?

— Da, mulţumesc. Masa de prânz pe care am luat-o acolo a fost delicioasă.

— Sper că nu eşti prea sătulă. Se spune că restaurantul de aici e cel mai bun din oraş.

— Nu sunt niciodată prea sătulă, mărturisi Abby.

Doamna Bateman începu să râdă şi o conduse în sala de mese, unde petrecură ceva timp alegând meniul. După ce dădură comanda, femeia mai în vârstă începu să vorbească despre India; despre arhitectura şi literatura ei, despre mâncărurile, religiile şi tradiţiile variatelor culturi.

Lui Abby îi era foarte greu să plece, dar ştia foarte bine că trebuie să-şi lase însoţitoarea să se odihnească, aşa că se ridică de pe scaun cu regret.

— Dacă nu mă găseşti cumplit de plictisitoare, spuse doamna Bateman brusc, în timp ce-o însoţea în holul hotelului, aş fi fericită să facem turul împreună. Desigur, numai dacă nu găseşti pe cineva de vârsta ta.

— Nu prea cred. Toţi din acest grup sunt bătrâni.

Abby îşi muşcă buzele, supărată de lipsa ei de tact, dar femeia de lângă ea chicoti amuzată.

— Numai femeile între două vârste se supără când sunt numite bătrâne. Când ajungi la vârsta mea, o priveşti ca pe un compliment, zâmbi ea, bătând-o pe umăr pe tânăra femeie. Ce vreau să spun e că, dacă vrei să stai cu mine, nu trebuie să ai nicio ezitare dacă doreşti să-ţi petreci timpul cu altcineva.

Promiţându-i că-şi va aduce aminte de aceste cuvinte, Abby se întoarse la hotel. Camera ei mică era primitoare, aşa că se urcă repede în pat. Nu-i venea să creadă că e în India. Zâmbind, închise ochii şi adormi imediat.

Se trezi la şapte a doua zi dimineaţă şi făcu repede un duş, îmbrăcându-se apoi. O aştepta o dimineaţă de vizitat, iar autocarul urma să vină la opt şi jumătate la hotel, apoi să treacă pe la celălalt, ca să-i ia şi pe ceilalţi turişti.

Cu toate că erau foarte multe monumente de văzut, pentru călătorul obişnuit numai unele prezentau interes. Cel mai important era „Fortul Roşu”, celebru pentru arhitectura lui şi pe care Abby visase dintotdeauna să-l vadă.

Cu toate acestea, era nepregătită pentru imaginea splendidă din faţa ochilor, animată de sute de papagali verzi care îşi făcuseră cuiburi pe dalele de piatră roşie şi care dădeau numele construcţiei. De-a lungul intrării erau foarte multe magazine cu suveniruri.

— Ne vom opri aici la întoarcere, dacă doriţi să cumpăraţi ceva, le spuse ghidul.

Abby ar fi vrut să zăbovească mai mult în marile săli, să admire pe îndelete comorile adunate aici şi, cu toate că încerca să rămână cât mai aproape de grup, rămase destul de repede în urmă, pierdută în admiraţie. Se întreba cum arătase oare acest loc când era încă locuit, când îşi auzi numele strigat de către ghid şi-l zări îndreptându-se spre ea.

— Vă rog să rămâneţi cu grupul, spuse el iritat. Dacă

nu, vă veţi rătăci.

— Dar îmi place să mă uit cu atenţie la lucruri.

— Atunci, poate că ar fi mai bine să veniţi din nou mâine, doar e o zi la dispoziţia dumneavoastră.

Dând din cap, îl urmă ascultătoare, îndreptându-se spre grupul care aştepta.

— O să vin din nou aici, cu un alt ghid, îi spuse doamna Bateman, când o ajunse din urmă. Aş fi mai mult decât fericită dacă vei veni cu mine.

— Cu mare plăcere, răspunse Abby, dar numai dacă mă lăsaţi să-mi plătesc partea mea.

— Nu fi prostuţă, copilă. Pentru mine va fi o plăcere să călătorim împreună.

În timp ce se îndreptau spre autocar, femeia continuă:

— Dacă n-ar fi insistat nepotul meu, aş fi stat acum la hotelul tău. Dar el a vrut neapărat să acord mai multă atenţie vârstei mele.

Plină de tact, Abby nu făcu niciun comentariu. Curiozitatea cu privire la însoţitoarea ei nu scăzuse, ci crescuse, pentru că în comportamentul acesteia erau nişte nepotriviri care o intrigau.

Doamna Bateman stătea la Oberoi, dar purta haine care erau la modă în urmă cu treizeci de ani şi, cu toate că geanta ei era din piele de crocodil, era atât de învechită, încât în unele locuri era roasă ca de cari. Oare fusese odată bogată, iar acum sărăcise, sau fusese întotdeauna săracă, bazându-se pe rude bogate, ca nepotul ei, care aveau grijă de ea? Nu-i părea genul de femeie care să accepte milă, chiar dacă în spatele acesteia stătea dragostea.

— Ce păcat că Giles n-a vrut să vină în această călătorie, spuse femeia, întrerupând şirul gândurilor lui Abby. Dar spunea c-a văzut destul din India.

— Nu mi-l pot imagina mergând într-un astfel de tur, răspunse Abby. Nu pare genul care să asculte sfaturile unui ghid.

— Nici nu e, zâmbi doamna Bateman. Dar Giles n-a

fost niciodată aici ca turist, ci doar cu probleme de serviciu.

— De serviciu?

— Da, de fapt se află încă aici. Nu era la Londra decât pentru câteva zile, ca să-l vadă pe unul dintre miniştri. În ultimii trei ani a locuit în India. Acum e în Bombay, dar timp de doi ani a mers foarte des în zona de nord. Lucrează în ingineria nucleară şi chiar acum supraveghează construirea unui reactor nuclear.

Abby părea destul de impresionată, aşa că femeia continuă să povestească viaţa nepotului ei. Nu mai exista nicio îndoială că el plătise pentru excursia mătuşii lui, pentru că aceasta povesti că era orfan de la treisprezece ani, iar de atunci ea se ocupase de el.

— Nu ştiam nimic despre copii şi nici nu-mi plăceau prea mult, continuă femeia, dar prezenţa lui Giles în casa mea a fost un cadou neaşteptat. Era un copil adorabil.

Abby se strădui să-şi imagineze cum arăta bărbatul întunecat pe care-l întâlnise la aeroport ca un copil adorabil, dar nu reuşi.

— De mic era talentat, tot timpul făcea farse. Îmi amintesc că în primul an la Eton a căzut dintr-un pom şi s-a lovit la cap. Când şi-a revenit, a susţinut că nu poate să mai vorbească englezeşte. O săptămână întreagă a păcălit pe toată lumea, vorbind latineşte!

Abby înghiţi cu greu un nod din gât. Interesul pe care Giles cel cu ochii de chihlimbar îl trezise în ea la prima lor întâlnise se transformase în respect. Era foarte bine că nu venise împreună cu mătuşa lui. Ce fel de conversaţie ar fi putut să-l intereseze pe un bărbat care la paisprezece ani vorbea o latină atât de fluentă încât putuse să-şi păcălească profesorii o întreagă săptămână?

— O să mă văd cu Giles în Bombay, desigur, încheie doamna Bateman. Grupul nu va fi acolo decât trei zile, dar aş vrea să-mi petrec o lună cu el. Poate mai mult chiar, dacă simt că am nevoie.

— Nevoie?

— Nevoie de odihnă, desigur, răspunse femeia

repede, aruncându-i o privire ciudată, care o făcu pe Abby să se întrebe dacă spusese adevărul.

— Nepotul dumneavoastră e căsătorit? întrebă ea.

— Numai cu meseria lui. Îi spun din când în când că într-o zi mă aştept să mă facă naşă unei nou-născute centrale nucleare!

Abby începu să râdă. Poate că era imposibil să râdă cu eruditul Giles, dar ascultând remarcile mătuşii lui, era desigur posibil să râdă de el.

Capitolul 3

Cu toate că vorbea atât de mult despre ruda ei favorită, doamna Bateman nu dezvăluise nimic despre propria persoană, iar Abby nu ştia mai nimic despre trecutul doamnei.

Un lucru era clar: îşi adora nepotul, iar acesta era şi el foarte legat de ea. Era o femeie cu care te puteai împrieteni cu uşurinţă, pentru că era plină de umor, inteligentă şi, în ciuda unor izbucniri ocazionale, liniştită. Făcuse foarte multe pentru ca Abby să se simtă bine, insistând să petreacă fiecare seară împreună şi luând-o cu taxiul ei în toate locurile pe care le vizitaseră cu o zi înainte, pentru a-i satisface dorinţa de a privi mai de aproape. Nu-i dăduse voie tinerei să participe la plată, iar Abby ajunse la concluzia că totul era plătit de generosul Giles.

Când ajunseră la Clark-Shiraz, în Agra, călătorind într-un autocar cu aer condiţionat, grupul de călători se împărţise deja în grupuleţe mai mici.

— Nu înţeleg de ce-au venit în călătoria asta, cel puţin jumătate din ei, observă doamna Bateman în prima seară. Pentru cei mai mulţi dintre ei nu e decât o foarte scumpă călătorie pentru cumpărături, iar clădirile frumoase sunt doar un bonus.

— Nu-i condamn pentru că au cumpărat atât de multe. Unele bijuterii şi ţesături sunt într-adevăr remarcabile.

— Dar văd că pe tine nu te-a cucerit nimic.

— Nu-mi trebuie acest gen de lucruri, nu mi se

potrivesc.

— Ar trebui, pentru o fată atât de drăguţă ca tine.

Abby clătină din cap, dând pe spate o şuviţă de păr de culoarea mierii.

— Nu sunt drăguţă. Poate că sunt inteligentă, energică. puteţi să folosiţi orice adjectiv vă vine în minte, mai puţin cel pe care l-aţi folosit.

— Asta înseamnă că nu te pot numi inteligentă, răspunse doamna Bateman. Nu dacă poţi să spui aşa ceva. Eşti drăguţă, draga mea, continuă ea, privind-o scrutător, cu ochii ei mari şi strălucitori. Poate că am folosit un cuvânt nepotrivit. Un adjectiv mai bun ar fi frumoasă.

Abby era prea amuzată ca să se simtă jenată şi văzând aceasta, însoţitoarea ei făcu o grimasă de enervare.

— Pentru tine ce înseamnă frumoasă? întrebă ea. Cineva care are sâni mari şi păr argintiu?

— Nu tocmai, răspunse Abby, apoi rămase câteva secunde pe gânduri. Dar cred oricum că e important să aibă o statură potrivită.

— Şi ce e în neregulă cu a ta?

— Sunt prea mică. nimeni de înălţimea mea n-a câştigat vreodată un concurs de frumuseţe.

— Nu te analiza după standardele mediocre de frumuseţe ale timpurilor noastre, o întrerupse femeia. Înălţimea nu înseamnă neapărat frumuseţe. Presupun că surorile tale egoiste sunt cele care ţi-au distrus încrederea în tine, nu-i aşa?

— Gemenele nu sunt egoiste, răspunse tânăra imediat, şi nu este nimic în neregulă cu încrederea în mine.

— Probabil că nu în ceea ce priveşte inteligenţa. Dar din punct de vedere emoţional, eşti încă o copilă.

— Nu sunt de vină surorile mele pentru acest lucru.

— Ba eu cred că da. Ar fi trebuit să te ajute să te pui în valoare.

— Au încercat, zâmbi Abby. Numai că ideile lor nu se prea potriveau cu ale mele. Nu sunt genul care poartă gene false şi haine sexy, iar când au văzut cât de caraghios

arătam, au.

— Au renunţat şi te-au lăsat în pace, nu?

— Erau foarte ocupate cu cariera lor, încercă tânăra să-şi apere surorile.

Când doamna Bateman se pregătea să răspundă, toată lumea fu chemată să urce în autocar, pentru prima vizită a Taj Mahalului.

— Mâine o să-l putem vedea mai bine, pe zi, îi informă ghidul lor. Dar pentru prima privire aruncată, nu este nimic mai potrivit decât lumina lunii.

Ghidul avusese mare dreptate. Intrând prin poarta imensă şi privind pentru prima oară monumentul de marmură, Abby ştiu că nu va mai vedea vreodată ceva atât de impresionant. Ceaţa se ridica uşor din râul care curgea în apropiere, înconjurând clădirea, care părea că pluteşte. Cerul de deasupra era întunecat, iar luna plină era ascunsă în nori care aruncau umbre misterioase asupra domului.

— Să ne apropiem, propuse ghidul, conducându-i de-a lungul grădinii.

Se apropiară de clădire, privind-o cu răsuflarea tăiată. Era greu de crezut că omul putuse să viseze şi cu atât mai puţin să construiască ceva atât de magnific. Abby se gândi la cei douăzeci de mii de sclavi care munciseră şi muriseră pentru ca un împărat să poată aduce un ultim omagiu soţiei moarte.

Nu mai conta tot ce citise despre această construcţie, uluitoarea ei frumuseţe făcea ca orice altceva să pălească. Era atât de copleşitor, încât Abby întoarse privirea, prea emoţionată ca să poată spune vreun cuvânt. Încetul cu încetul, ceilalţi membri ai grupului începură să se îndepărteze, căutând alte unghiuri din care să admire clădirea, dar Abby şi însoţitoarea ei rămaseră pironite locului, sub aceeaşi vrajă. Simţeau aceeaşi emoţie, iar acest lucru le apropie şi mai mult.

Un suspin scăpă de pe buzele tinerei femei.

— Sper că nu plângi, Abby.

— E prea frumos pentru lacrimi.

— Împăratul şi-a transformat lacrimile în marmură,

construind acest mormânt. Nu s-a mai gândit la altceva tot restul vieţii lui.

Abby suspină din nou.

— Cred că a iubit-o foarte mult dacă a vrut să-i ofere un astfel de loc de odihnă.

— De fapt, este unul dintre lucrurile care-mi displac foarte mult.

— Nu vă place construcţia? întrebă tânăra, uluită.

— Nu, n-am vrut să spun asta. Cum ar putea să nu-mi placă? Dar, din punctul meu de vedere, construirea unui altar al dragostei este doar o risipă de energie şi emoţie. Nu contează cât de mult iubeşti pe cineva, trebuie să-i accepţi moartea şi să trăieşti mai departe. Trebuie să priveşti înainte, nu înapoi.

Un strănut întrerupse cuvintele femeii, iar aceasta îşi strânse mai mult haina în jurul corpului.

— Mă crezi o bătrână prozaică, nu-i aşa?

— Nu, deloc.

— Şi totuşi sunt, zâmbi femeia, dar un nou strănut o făcu să se ridice. E cam răcoare aici. Cred că mă voi întoarce la hotel. Nu veni cu mine, adăugă ea, văzând-o că vrea să se ridice. Ne vedem mâine. O să avem o zi lungă de vizitat.

Avusese mare dreptate, pentru că a doua zi fu foarte aglomerată. Întâi vizitară o piaţă, unde geanta uneia dintre turiste fu furată, apoi un templu, la fel de aglomerat ca piaţa, şi din nou Taj Mahalul, care în lumina zilei arăta la fel de frumos.

Amurgul cobora deja când se întoarseră la Clark-Shiraz unde, după cină, urma să aibă loc un spectacol de dans în grădina hotelului.

— Nu voi veni, îi spuse doamna Bateman lui Abby, mă simt destul de obosită, aşa că voi lua cina în cameră.

Tânăra o privi cu atenţie, observând că era cam îmbujorată. Din fericire, stăteau în acelaşi hotel, aşa că, imediat după ce luă cina, urcă în camera însoţitoarei ei, dorind să vadă cum se simte.

În cămaşa de noapte din bumbac, cu dantelă la gât şi

la mâneci, femeia îşi arăta într-adevăr vârsta. Vocea ei era destul de răguşită şi chiar în clipa în care o saluta, începu să tuşească.

— Nu credeţi c-ar fi cazul să vedeţi un doctor? sugeră Abby.

— N-am nevoie. Am avut bronşită şi orice neatenţie o declanşează din nou. Nu-i decât vina mea că m-am aşezat pe zidul acela de marmură.

— Aveţi medicamentele la dumneavoastră?

— Am luat câteva mai devreme, dar poţi să-mi aduci din baie siropul pentru tuse.

Abby intră în baie, uluită de numărul de medicamente înşirate în dulăpiorul din perete. Dacă femeia avea nevoie de toate aceste medicamente, nu era de mirare că nepotul ei era îngrijorat pentru starea sănătăţii ei.

— Nu cred că voi putea să merg mâine la Fathepur-Sikri, dar l-am vizitat ultima oară când am fost aici şi nu cred că s-a schimbat prea mult.

— Cred că va fi un oraş foarte bine păstrat.

— Da, dar un oraş mort, ca Pompeiul. Acum patru sute de ani era principala reşedinţă a împăratului, dar după moartea lui Akbar

— Care a fost unul dintre cei mai importanţi împăraţi – a căzut în dizgraţie. Cu toate acestea, este o privelişte care merită văzută.

— Totul în India merită văzut, spuse Abby atât de convinsă, încât doamna Bateman începu să râdă.

— Mă faci să-mi dau seama ce bine e să fii tânăr.

— E la fel de bine să ai inima tânără ca a dumneavoastră.

— Mulţumesc, draga mea. E foarte frumos din partea ta să spui asta. Vino să mă vezi când te întorci.

Cu mult înainte de ora stabilită, Abby aştepta cu nerăbdare autocarul. Cu toate acestea, conştiinţa n-o lăsa să plece fără să vadă cum se simte doamna Bateman, aşa că alergă în camera acesteia.

Dintr-o privire, îşi dădu seama că femeia suferea de

ceva mai grav decât de o simplă răceală. Ochii ei străluceau de febră, iar în timp ce-i spunea să nu piardă autocarul, deveni incoerentă. Îngrijorată, Abby hotărî că trebuie să cheme un medic.

Bărbatul de la recepţie îi spuse că în hotel se găsea deja un medic, care vizita un alt turist şi că-l va trimite la bolnavă imediat ce va fi disponibil.

— Ghidul dumneavoastră vă aşteaptă, adăugă bărbatul. Vă rog să vă grăbiţi.

— Va trebui să plece fără mine, răspunse Abby, încercând să treacă peste dezamăgirea pe care o simţea. Nu pot s-o las pe doamna Bateman singură.

— Putem să-i aducem o soră medicală.

Cu toate că-şi dorea să accepte, Abby îi mulţumi recepţionerul, dar refuză oferta lui.

La câteva minute după plecarea autocarului apăru şi medicul, care examină cu multă atenţie pacienta aproape inconştientă. Figura lui se întunecă, iar Abby începu să se teamă că era ceva grav.

— E o bronşită foarte puternică, trase el concluzia. Vă las nişte antibiotice, dar nu cred că vom vedea o schimbare mai devreme de douăzeci şi patru de ore.

— Credeţi că ar fi mai bine să meargă la un spital? întrebă Abby.

— Nu încă. Nu pot lua o hotărâre până n-o văd din nou. Între timp, o să aranjez să primiţi medicamente, răspunse el, privind-o apoi cu atenţie. Sunteţi o rudă?

— Nu, sunt o prietenă. Dar o să stau cu ea toată ziua.

Cu un semn aprobator din cap, medicul ieşi, iar Abby se aşeză pe un scaun lângă pat, cu o carte în mână. Cel puţin putea să citească despre oraşul pe care nu putuse să-l viziteze.

Medicul se întoarse după-amiază, dar tânăra putuse să-şi dea şi singură seama că starea femeii se înrăutăţise. Respira cu dificultate, iar din când în când vorbea fără şir.

— Nu trebuie să vă alarmaţi, o asigură medicul. Până dimineaţă se va simţi mai bine.

Abby nu era foarte sigură că medicul avea dreptate,

iar temerile ei crescură odată cu trecerea timpului, mai ales că bolnava începuse din nou să delireze.

— Lasă-mă în pace, Giles! Nu sunt copil. Am călătorit în jurul lumii de două ori înainte să te fi născut şi n-am nici cea mai mică intenţie să-mi petrec ultimele zile într-un scaun cu rotile. E adevărat că sunt bătrână, dar nu sunt nici senilă şi nici bolnavă.

Abby zâmbi. Chiar dacă delira, femeia nu părea să-şi abandoneze principiile. Cât de tare trebuie să se fi înfuriat nepotul ei! Chiar dacă îl văzuse doar în treacăt la aeroport, îşi dăduse foarte repede seama că nu-i genul de bărbat care să suporte să nu-i fie respectate dorinţele. Se citea din toată fiinţa lui un aer de comandă, iar ceea ce aflase despre el de la mătuşa lui îi confirmase prima impresie.

Se apropie încet de pat. Doamna Bateman părea mai mică şi într-adevăr foarte bolnavă. Dacă nu-şi va reveni, ce va spune nepotul ei, aflând că n-a fost înştiinţat de boala mătuşii, mai ales că se afla în India?

După o clipă de ezitare, pentru că-i era foarte greu să caute prin lucrurile altcuiva, Abby deschise geanta bolnavei, care se afla pe măsuţa de la capătul patului, căutând o agendă.

Din fericire, descoperi foarte repede un carneţel în care, pe lângă mai multe numere de telefon şi adrese, era şi cel lui Giles Farrow din Bombay. Făcu o comandă telefonică şi aşteptând, se plimbă nervoasă prin cameră, întâi convinsă că a făcut ce trebuia, apoi îndoindu-se. Apoi sună telefonul şi nu mai era timp de ezitări, pentru că la celălalt capăt al firului era nepotul doamnei Bateman, a cărei voce părea foarte severă.

— Nu mă cunoaşteţi, începu ea, dar călătoresc împreună cu mătuşa dumneavoastră. Neam. ciocnit la aeroport şi.

— Ce-i în neregulă cu mătuşa mea? o întrerupse el şi, supărată pe ea însăşi că se pierduse în explicaţii inutilece importanţă mai avea dacă se cunoşteau sau nu?

— Abby îi povesti despre starea mătuşii lui.

— Medicul spune că nu sunt motive de îngrijorare,

dar.

— Dar dumneavoastră sunteţi destul de îngrijorată şi aţi hotărât să mă anunţaţi.

— Da, răspunse Abby cu fermitate. N-aş fi făcut-o dacă eraţi în Anglia, dar.

— O să vin cu primul avion. Nu cred că voi ajunge în această seară, dar mâine la prima oră voi fi acolo.

Tânăra era surprinsă de repeziciunea cu care luase decizia.

— Nu mă aşteptam să veniţi aici, domnule Farrow, spuse ea.

— În acest caz, de ce m-aţi mai anunţat?

— Voiam să ştiţi ce se întâmplă. Dar dacă.

— M-aţi anunţat, iar acum îmi veţi da voie să hotărăsc singur ce trebuie să fac.

Cu un salut rece, îi închise telefonul, iar Abby lăsă şi ea receptorul în furcă, în acelaşi timp uşurată şi iritată. Ce bărbat nesuferit! Cu toate acestea, era bucuroasă că-l anunţase, pentru că nu mai purta singură povara bolii doamnei Bateman. Dacă femeii i se întâmpla ceva în această seară sau în timpul nopţii, înainte de sosirea nepotului ei, nimeni n-ar fi putut s-o învinovăţească.

Ridicând din nou receptorul, ceru la recepţie să-i fie adusă cina în camera doamnei Bateman, apoi se duse la fereastră, privind lung afară. Fusese o zi foarte obositoare. Să stai lângă cineva bolnav nu-i cel mai potrivit mod de a-ţi petrece vacanţa.

Căscă şi se întinse, nerăbdătoare să-l vadă pe Giles Farrow preluând controlul situaţiei.

Cu un suspin, se aşeză lângă fereastră, luându-şi bărbia în palme. În zare se vedeau clădirile fermecătoare ale Indiei, strălucind în lumina apusului de soare. Numai că, într-un fel, această scenă era dominată de amintirea unor ochi de chihlimbar, care străluceau cu căldură, cu toată răceala vocii posesorului lor.

Capitolul 4

Abby dormi surprinzător de bine în fotoliul de lângă patul doamnei Bateman şi nu se trezi până la răsăritul

soarelui.

Imediat se ridică, privind spre pat. Femeia era încă adormită, dar faţa ei nu mai era atât de roşie, iar respiraţia îi era mai uşoară.

Abby se încruntă. Dacă ar fi aşteptat până dimineaţă şi nu i-ar fi dat telefon lui Giles Farrow, poate că ar fi fost mai bine. Oricum, era prea târziu. Dacă bărbatul îşi păstrase decizia luată, probabil că acum era deja în avion.

Privind la ceas, văzu că era deja trecut de şapte şi, având grijă să nu facă zgomot, intră în baie şi făcu repede un duş. Singura nemulţumire era că trebuia să poarte din nou aceleaşi haine. Cu toate că ar fi dorit să îmbrace altceva, n-avea curaj s-o lase singură pe bolnavă. Când se întoarse în dormitor, aceasta se trezise şi o privi uimită.

— Dumnezeule, copilă, ce faci aici?

— Am stat cu dumneavoastră noaptea trecută.

— Ai stat cu mine? Vrei să spui că nu te-ai întors în camera ta?

— Doctorul nu voia să fiţi lăsată singură. Dar am dormit foarte bine în fotoliu. Ce-ar fi să comand micul dejun? Ce v-ar plăcea să mâncaţi?

— Nu vreau decât nişte ceai.

Femeia o privi lung.

— Nu-mi amintesc mare lucru despre ziua de ieri. Ştiu că ai venit dimineaţă la mine, dar după aceea, totul pare înceţoşat. Am luat-o razna? întrebă ea, cu obişnuita sinceritate.

— Sunteţi pe aproape, zâmbi Abby, întrebându-se dacă e momentul potrivit să-i spună despre vizita nepotului ei. Trăgând aer în piept, începu să-i povestească ce făcuse seara trecută. Doamna Bateman se încruntă.

— N-ar fi trebuit să-l deranjezi. E foarte ocupat şi nu suportă să fie deranjat.

— Mie nu mi s-a părut supărat. Mi-a spus că-i pare bine că l-am anunţat.

— Bineînţeles c-a fost recunoscător, doar ţinem atât de mult unul la celălalt. Dar e prea ocupat ca să facă atâta drum până aici, mai ales că nu e cazul.

— Când i-am telefonat seara trecută, eram sigură că trebuie să ştie. Păreaţi atât de bolnavă, iar eu eram îngrijorată. Poate că, dacă am fi fost în Anglia, cu doctori englezi, aş fi fost mai liniştită.

— Nu-i nimic în neregulă cu doctorii indieni. Trebuie să înveţi că Anglia nu e singura ţară în care se pot găsi oameni valoroşi. Eşti prea inteligentă să faci o asemenea greşeală.

— N-am călătorit destul, îşi însuşi tânăra critica. Dar, orice ar fi, nu-mi pare rău că v-am anunţat nepotul.

— A spus la ce oră va ajunge?

— Acum, dimineaţă. Dar nu mi-a spus ora exactă.

Veni şi amiaza, iar Giles încă nu apăruse, iar mătuşa lui ajunse la concluzia că nu prinsese primul zbor, ci pe cel de-al doilea. Cu trecerea orelor, scăzu şi regretul lui Abby că-l chemase, pentru că îmbunătăţirea stării de sănătate a doamnei Bateman se dovedi temporară şi temperatura îi crescu din nou. Cu toate acestea, nu-şi mai pierdu cunoştinţa, deşi era tăcută şi somnolentă.

Abia la prânz bolnava reuşi să înghită câteva linguri de supă şi un pic de orez. Dându-şi seama cât de mult timp pierduse Abby din pricina ei, se supără foarte tare.

— N-o să mai ai altă ocazie să vezi Fathepur-Sikri. Dacă n-ai vrut să mă laşi singură ieri, ar fi trebuit cel puţin să te duci azi. Ce prostie din partea mea să nu închiriez un taxi şi un ghid pentru tine, care să te ducă azi acolo.

— Am văzut Taj Mahalul, spuse Abby hotărâtă. E mai mult decât am visat vreodată.

Doamna Bateman nu părea prea convinsă, dar n-o contrazise.

— La ce oră pleacă grupul spre Jaipur?

— Trebuie să fim la aeroport la şase. Asta înseamnă că vom pleca de aici la cinci. Dar dumneavoastră nu puteţi să veniţi.

— Ştiu asta. Poate că sunt o femeie încăpăţânată, dar nu sunt destul de inconştientă să cred că mă pot ridica din pat pentru o călătorie atât de lungă cu avionul, zâmbi femeia, încercând să se ridice în pat într-o poziţie mai

confortabilă. E cazul să te duci în camera ta şi să-ţi faci bagajul. Nu vreau să întârzii.

— N-o să-mi ia prea mult timp. Oricum, nici n-am despachetat totul. Dacă plec de aici la sosirea nepotului dumneavoastră, am timp suficient.

Dar hotărârea lui Abby nu părea cea mai bună, pentru că se făcuse deja patru şi Giles Farrow nu apăruse încă. Doamna Bateman adormise, după o repriză foarte obositoare de tuse, iar Abby nu voia s-o trezească. Aruncă o privire spre telefon, apoi coborî la recepţie, rugându-l pe recepţioner să dea un telefon la aeroport şi să afle la ce oră urma să sosească avionul de Bombay.

— Nu sunt decât două zboruri directe de la Bombay, unul care a ajuns deja la unsprezece şi altul care trebuia să ajungă la două, dar a fost întârziat din cauza unor probleme la un motor. Poate că soseşte mai târziu, sau chiar mâine dimineaţă.

Nevenindu-i să creadă, Abby îl privi contrariată.

— Domnul Farrow era foarte grăbit şi voia să ajungă cât mai repede. Sunt sigură că a venit cu altă companie aeriană.

— Pe liniile interne nu operează decât o companie, proprietate de stat.

Muşcându-şi buzele, Abby plecă în căutarea reprezentantului agenţiei de turism. După cum se aştepta, îl găsi afară, discutând cu unii membri din grup, care îşi făcuseră deja bagajele.

— Domnule Shiran! strigă ea, iar bărbatul se întoarse, apoi se îndreptă spre ea.

— Cum vă simţiţi azi, domnişoară West? întrebă el cu politeţe. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră că aţi rămas cu doamna Bateman. E norocoasă să aibă o astfel de prietenă.

Abby ignoră complimentul.

— A apărut vreo schimbare în ora de plecare?

— Nu, plecăm la cinci, aşa cum a fost stabilit. Dacă bagajul dumneavoastră este gata, voi trimite pe cineva să-l aducă din cameră.

— Nu mi-am făcut încă bagajul. Domnul Farrow n-a ajuns.

Văzând nedumerirea indianului, îi explică plină de răbdare despre ce e vorba, cine e domnul Farrow şi că acesta trebuia să ajungă, dar zborul fusese întârziat.

— Nu pot s-o las pe doamna Bateman singură.

— De ce nu? Doctorul Bira este cel mai bun din oraş, iar dacă este nevoie o va interna într-un spital sau într-o clinică particulară.

— Dar nu pot să plec până nu sunt sigură că domnul Farrow e pe drum.

— De ce nu-i daţi un telefon acasă? Sunt sigur că există acolo cineva care să ştie cu ce avion a plecat.

Supărată că nu-i venise până acum această idee, Abby alergă în hol şi dădu telefon. Îi luă mai mult de un sfert de oră să prindă legătura şi era deja la capătul răbdării. După ce reuşi să afle ce dorea, se întoarse la domnul Shiran îngândurată.

— Ştiu sigur că domnul Farrow a plecat din Bombay, spuse tânăra. Îngrijitorul casei lui mi-a spus că trebuia să se vadă cu un ministru într-un oraş în drum spre Agra. Dar nu ştie unde. Asta însemnă că vine cu un alt avion, oftă ea. N-am ce să fac, trebuie să rămân. Credeţi că puteţi să-mi faceţi rost de un bilet pentru Jaipur, mâine?

— Nu prea cred. Aceste bilete sunt rezervate cu săptămâni înainte. Dar o să încerc, adăugă el, încercând s-o liniştească, apoi îi făcu semn să-l urmeze la recepţie.

— N-am veşti prea bune, anunţă bărbatul, după ce puse receptorul în furcă. Sunteţi pe lista de aşteptare pentru zborul de mâine, dar sunteţi a cincisprezecea la coadă.

— Ce-o să se întâmple dacă nu reuşesc să plec mâine?

— Numele dumneavoastră va fi transferat pe lista pentru ziua următoare. Dar până atunci noi vom fi deja în drum spre Udaipur, aşa că va trebui să faceţi rezervare pentru altă rută. S-ar putea să existe şi acolo o întârziere, se încruntă el. Cred că ar fi mai bine să vă fac rezervare

pentru Udaipur.

Abby aprobă cu un semn din cap, încercând să arate mulţumită când domnul Shiran o anunţă că reuşise. Oricum, însemna că nu va putea să vadă nici Jaipur, aşa cum nu văzuse nici cea mai mare parte din Agra.

Înghiţindu-şi dezamăgirea, îi privi pe ceilalţi membri ai grupului care urcau în autocarul care urma să-i ducă la aeroport. Autocarul dispăru într-un nor de praf şi privind în urma lui, Abby simţi un inexplicabil dor de casă, ca şi cum s-ar fi simţit singură pe lume. Dar nu era adevărat. Încă o avea pe doamna Bateman.

Scuturând din cap cu hotărâre, se întoarse în hotel. Mai întâi urcă în camera ei, schimbându-şi rochia, apoi se îndreptă spre camera bolnavei. Aceasta încă dormea, aşa că se aşeză în fotoliu, ascultând cântecul îndepărtat al unei păsări. Avea un efect calmant asupra nervilor ei zdruncinaţi şi se relaxă încetul cu încetul, închizând ochii.

Aprinderea bruscă a luminii o sperie şi se ridică imediat în picioare.

Giles Farrow intrase în cameră, înalt, întunecat, arătând atât de englez, încât lui Abby i se strânse inima. Înainte să poată spune vreun cuvânt, doamna Bateman se ridică pe perne şi zâmbi spre el, părând în acelaşi timp încântată şi ruşinată.

— Giles, dragul meu, îmi pare atât de rău că te-am făcut să vii până aici degeaba. Mă simt mult mai bine. Abby n-ar fi trebuit să te anunţe aseară.

— Aseară te-ai simţit rău, răspunse el, îndreptându-se spre pat şi sărutând-o pe obraz cu multă afecţiune. Nu-ţi cere scuze că te simţi mai bine. Sunt încântat s-o aflu.

— Chiar dacă ai irosit o zi întreagă? Oh, Giles, îmi pare rău.

— Călătoria a meritat ostenealachiar şi numai ca să te aud cerându-ţi scuze de două ori într-un minut! Nu cred că ai mai făcut vreodată aşa ceva.

Doamna Bateman clătină din cap dar, înainte să poată spune ceva, începu să tuşească. Nepotul ei rămase lângă pat, privind-o îngrijorat, apoi îi întinse o batistă şi îi

puse un pahar de suc de fructe. După ce luă câteva înghiţituri, bătrâna o căută din priviri pe Abby şi-i zâmbi cu afecţiune.

— Draga mea, sunt încântată să-ţi spun că ai scăpat de mine, spuse ea, apoi îşi privi nepotul. Biata copilă a pierdut toate excursiile de ieri şi de azi, adăugă ea. Dar cel puţin nu vei mai pierde şi altele, aşa că fugi repede şi bucură-te de şederea la Jaipur. Te rog totuşi să-mi laşi adresa ta din Londra, ca să te pot găsi acolo. Mi-a venit o idee pe care vreau s-o discutăm.

Tânăra se ridică în picioare. O privire aruncată spre ceas îi spuse că grupul era deja în drum spre Jaipur. Era conştientă de privirea rece şi critică a lui Giles, neştiind ce a făcut s-o merite. Oare, în ciuda a ceea ce-i spusese mătuşii lui, era deranjat de faptul că-l făcuse să piardă o zi? Starea de enervare pe care i-o producea o făcu să vorbească.

— Mi-e teamă că grupul a plecat deja, doamnă Bateman. Au plecat la cinci, iar acum este deja opt.

Uluirea se citea pe figura femeii.

— Draga mea copilă, de ce nu mi-ai spus? Ştiai că Giles trebuie să vină. Ar fi trebuit să pleci!

— Avionul domnului Farrow a avut întârziere, răspunse Abby, evitând să-l privească. Şi nimeni nu ştia la ce oră va ajunge.

— N-aveai niciun motiv să rămâi.

— Nu mă simţeam bine să vă las singură. Sincer, nu mă deranjează. Am o zi în plus şi pot să merg la Fathepur-Sikri mâine. Deci n-am pierdut nimic.

— Da, e o idee bună. Şi vei pleca mâine la Jaipur?

Ezitarea lui Abby dură doar o fracţiune de secundă, dar fu suficient pentru ochii ageri ai femeii, care o privi cu atenţie.

— Ai ratat şi excursia la Jaipur, nu-i aşa?

— Da. Domnul Shiran nu mi-a putut găsi bilet decât pentru poimâine, spuse tânăra, apoi se forţă să adauge cu voce veselă. Dar nu era prea mare lucru de văzut la Jaipur şi voi folosi timpul de aici să mă duc din nou la Taj Mahal.

— E îngrozitor cât de mult ai pierdut din turul acesta, protestă doamna Bateman, apoi îşi privi nepotul. Giles, trebuie să ne gândim la ceva.

— Acum sunt prea obosit, răspunse el cu răceală. Am avut o călătorie teribilă şi trebuie să fac un duş, să mă schimb şi să mănânc ceva.

— Du-te şi fă duş, iar după aceea ia-o pe biata copilă cu tine la cină. Insist, e imposibil să mai stea în camera mea, pe un fotoliu.

Abby simţi privirea ochilor de chihlimbar fixată asupra ei.

— Ne întâlnim în salon într-o oră, spuse el.

Tânăra acceptă cu un semn din cap, cu toate că, dacă n-ar fi fost mătuşa lui de faţă, ar fi refuzat o astfel de invitaţie, atât de nepoliticoasă.

— Într-o oră, repetă el, apoi ieşi din cameră.

Rămasă cu femeia în vârstă, Abby se întrebă dacă n-ar trebui să-i spună că nu vrea să cineze cu el, dar se hotărî să nu spună nimic. Oricum, nu era prea încântată de perspectiva companiei lui.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru că ai stat cu mine, murmură doamna Bateman. Ai o inimă foarte generoasă.

— Oricine în locul meu ar fi făcut la fel, protestă Abby.

— Nu, n-ai dreptate. Ar fi stat o oră, sau toată seara, dar apoi ar fi chemat o asistentă medicalăcum ar fi trebuit să faci şi tu. Nu, draga mea, chiar ai o inimă generoasă.

Cuvintele acestea aduseră lacrimi în ochii tinerei, atât de încercată în ultima perioadă.

— Mă duc în cameră să mă schimb, spuse ea cu voce răguşită, încercând să evite alte mulţumiri.

— Foarte bine. Nepotului meu nu-i place deloc să aştepte. Este singura dată când îşi pierde calmul.

Înghiţindu-şi comentariul sarcastic care-i stătea pe limbă, Abby zâmbi şi ieşi din cameră.

* * *

Sosind la parterul hotelului cu trei minute înainte, îşi

găsi gazda deja aşteptând. Se schimbase într-un costum bej, purtând o cămaşă de mătase care se asorta. În lumina slabă, părul lui părea şi mai întunecat, cu toate că nuanţa de mahon era încă vizibilă.

— Poţi să alegi mâncare indiană sau europeană, spuse el brusc.

— Aici n-am mâncat decât mâncare indiană, ră – apunse ea. Sunt îngrozită când citesc povestiri despre oameni care călătoresc în jurul lumii şi mănâncă la micul dejun ouă cu şuncă şi la cină friptură de vită. Ar putea la fel de bine să stea acasă.

— Depinde de stomacul fiecăruia. Dacă o persoană este obişnuită cu o anumită dietă, ar face mai bine să rămână la ea.

Logica cuvintelor lui o împiedică să răspundă, aşa că rămase tăcută, dorindu-şi să fi avut curajul să refuze invitaţia la cină. Privi meniul cu atenţie. Foarte multe dintre felurile de mâncare îi erau necunoscute. În mod normal, ar fi întrebat chelnerul ce reprezintă fiecare, dar sub privirea severă a bărbatului din faţa ei, alese unul dintre felurile cunoscute, pui Tandoori.

— Altceva? o întrebă el.

— Mai trebuie să iau şi altceva?

— Dacă ţi-e foame, da.

— Mi-e foarte foame, mărturisi ea. N-am luat decât o gustare la prânz.

— Erai prea ocupată s-o faci pe îngerul salvator?

Ironia din vocea lui era uşor de remarcat, iar tânăra dori să se ridice şi să plece. Cu un mare efort de voinţă, se control.

— Îmi pare bine că acum ţi-e foame. Să fie oare din cauză că ai obţinut ce-ţi doreai?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ai reuşit să te faci remarcată de mătuşa mea. Nu asta îţi doreai?

Abby nu era sigură că auzise corect, dar furia de pe figura lui

Giles Farrow îi arătă că nu i se păruse. Dintr-un

motiv necunoscut, el credea că încercase deliberat să intre pe sub pielea mătuşii lui.

— Nu ştiu de ce ai o părere atât de proastă despre mine, domnule Farrow, rosti Abby, a cărei voce tremura, aşa că făcu o pauză. Dar te asigur că pentru mine a fost într-adevăr un sacrificiu să rămân cu mătuşa ta şi să pierd o bună parte din tur. Nu-mi pot permite să mă mai întorc în India, iar această călătorie înseamnă foarte mult pentru mine.

— Nu atât de mult cât ar însemna mătuşa mea. Ai putea avea parte de mult mai multe călătorii interesante, dacă-ţi joci bine cărţile.

Mânioasă, Abby îl privi peste masă.

— Ce-aş putea dori de la mătuşa ta şi de ce şi-ar bate ea capul cu mine?

— Pentru că ai putea să fii pentru ea secretara şi însoţitoarea pe care şi-o doreşte, răspunse el. Este prima oară când călătoreşte singură. Până acum a avut întotdeauna pe cineva care să-i bată la maşină şi să aibă grijă de notele ei. E o muncă minunată şi nu te condamn că ţi-o doreşti. Şase luni petrecute într-un conac la ţară şi alte şase călătorind prin lume… da, e un program foarte atractiv.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. N-am nici cea mai mică idee că vrea să angajeze pe cineva şi.

— Scuteşte-mă de poveşti. Nu mai rămâne decât să-mi spui că nici nu ştii cine este.

— E atât de importantă poziţia de mătuşă a ta? întrebă Abby cu ironie.

El zâmbi, dar nu era urmă de umor în zâmbetul lui.

— Îţi dau nota maximă pentru această încercare, domnişoară West, dar ştii al naibii de bine cine e mătuşa mea. Toată lumea a auzit de Mattie Bates.

— Mattie Bates? repetă tânăra. Doar nu vrei să spui că doamna Bateman e… Dar n-am avut nici măcar. Vrei să spui Mattie Bates, scriitoarea de cărţi poliţiste?

— Da, răspunse el sec, şi te rog să mă scuteşti de restul piesei de teatru.

— O să fac mai mult decât atât, domnule Farrow. O să te scutesc de chinul de a lua masa cu mine.

Furioasă, se ridică brusc în picioare.

— Am suportat destule insinuări. Chiar dacă mă credzi sau nu, aş vrea să-ţi spun adevărul. N-am ştiut că mătuşa dumitale este altceva decât o adorabilă femeie în vârstă, care călătoreşte singură. Şi dacă vrei să ştii, eram sigură că-i plăteşti vacanţa.

Fără să-i dea ocazia să răspundă, se îndepărtă rapid de masă, îndreptându-se spre uşă.

Stătea lângă lift, cu degetul pe buton, când o ajunse din urmă.

— Ar trebui să iei masa cu mine, spuse el cu răceală.

— N-ai decât s-o iei singur. Sunt sigură că te vei bucura mai mult de ea.

— Îmi pare rău că te-am supărat, domnişoară West.

— Nu m-ai supărat. Sunt destul de obişnuită să fiu acuzată că profit de femeile în vârstă. De obicei le fac asigurări de viaţă de sute de lire şi le arunc din maşină!

Uşile liftului se deschiseră în faţa ei şi păşi înăuntru.

— Te rog, întoarce-te la masă, o să stăm de vorbă, spuse el repede.

— Nu, mulţumesc, mă duc să mă culc.

Uşile se închiseră şi abia când liftul se puse în mişcare se sprijini de perete, conştientă că tremura din tot corpul. Ce bărbat plin de ură era şi ce părere proastă trebuie să aibă despre oameni, dacă era în stare să creadă că s-a împrietenit cu mătuşa lui din interes.

Mattie Bates. Numele aduse în mintea lui Abby tot ce ştia despre creatoarea celebrilor detectivi Domnul Gill şi Alphonse Drake; ale cărei cărţi erau în topul vânzărilor de mai bine de treizeci de ani. După cărţile ei fuseseră făcute filme, la fel de bine primite de public. În ceea ce priveşte persoana, sănătatea ei era celebră, ca şi capacitatea de a-şi proteja viaţa privată.

Uşile liftului se deschiseră, iar ea păşi în hol. Era clar că Giles Farrow se simţea vinovat că va fi beneficiarul unei averi atât de mari şi de aceea era foarte suspicios şi

neprietenos cu toţi cei care se apropiau de mătuşa lui. Acest gând o făcu să-l displacă şi mai mult.

Cu gândul că o va linişti, hotărî să facă o plimbare cu ricşa, aşa că se îndreptă spre recepţie, cerând un taxi.

Bărbatul de la recepţie îi procură repede o ricşă, iar ea urcă, dându-i conducătorului adresa unui hotel pe care-l văzuse când plecaseră spre Taj Mahal.

Vântul rece îi răvăşea părul, dar nu reuşea s-o calmeze, pentru că în minte îi stăruiau cuvintele lui Giles Farrow. Cum îndrăznea s-o acuze că încercase deliberat să se facă utilă? N-o cunoştea deloc pe mătuşa lui dacă o credea în stare să se lase păcălită de o fetişcană. Doamna Bateman era o fină observatoare, căreia nu-i scăpa nimic, iar comentariile ei privind restul călătorilor fuseseră foarte corecte. Numai în cazul nepotului ei se înşela.

— O să plec de aici la prima oră, murmură Abby. Dacă nu găsesc un avion într-o direcţie interesantă, mă mut la alt hotel. O să-i arăt domnului Mare-şi-Tare că n-am nicio intenţie să intru pe sub pielea mătuşii lui.

Hotărându-se, Abby se calmă suficient ca să observe că bărbatul care conducea bicicleta se oprise şi se întorsese spre ea.

— E mult până la hotel, spuse el. Mai plătiţi zece rupii.

Abby se enervă. Apoi o cuprinse frica. Cu toate acestea, ştia că nu trebuie să arate, aşa că-l privi pe bărbat cu îndrăzneală.

— Nu plătesc nici măcar o rupie în plus. Am hotărât deja un preţ.

— M-am răzgândit. E prea departe. Plătiţi opt rupii în plus.

— Nu, repetă Abby.

Nu o deranja preţul, care era foarte scăzut pentru un european, dar ştia foarte bine că nu trebuie să cedeze şantajului.

— O să-ţi dau ceva în plus când ajungem la hotel, spuse ea.

— Dacă nu plătiţi, nu vă duc.

— Atunci, voi găsi pe altcineva care mă va duce.

Repede, înainte să-şi piardă curajul, sări pe pământ. Nu erau lumini pe stradă după care să se ghideze, dar porni hotărâtă. Nu se mai vedea niciun alt autovehicul şi nici măcar un pieton şi era sigură că nu va mai găsi un taxi. Cu toate acestea, ştia că nu va avea o discuţie cu bărbatul cu ricşa şi că nu va ceda cererilor lui. Dacă cedează, nu face decât să-l încurajeze să ceară mai mult, sau chiar să-i fure geanta şi s-o ucidă. Înspăimântată de acest gând, începu să meargă mai repede.

— Veniţi înapoi, doamnă, auzi ea o voce, care îi spuse că bărbatul o urmărea. Urcaţi, adăugă el, cu voce voit blândă.

— Nu, mulţumesc, o să găsesc pe cineva care să mă ducă.

— Nu mai e nimeni, e prea târziu. E prea departe să mergeţi pe jos. Haideţi cu mine. Nu vă iau bani până la hotel.

— Nu, repetă ea, grăbind pasul.

Privirea bărbatului nu-i plăcea deloc şi n-avea nici cea mai mică intenţie să se întoarcă în ricşă. La capătul străzii începea o porţiune acoperită cu iarbă, pe care se vedeau mici mogâldeţe, despre care ghidul spusese că sunt oameni care n-au unde să doarmă. Fusese îngrozită de această privelişte, dar acum îi vedea ca pe singura ei şansă de a scăpa de bărbatul care o urmărea.

— Nu vreau să vă sperii, doamnă. Urcaţi în ricşă şi vă duc la hotel.

Fără să-i răspundă, încercă să meargă mai repede. Dar o durere ascuţită în partea stângă o împiedica să grăbească pasul. În spatele ei auzi zgomotul unei maşini, iar farurile luminară strada în faţa ei. În loc să treacă pe lângă ea, maşina încetini şi cineva privi la ea pe fereastră.

— Domnişoară West?

Cu o tresărire de uimire, se opri, privind figura atrăgătoare a lui Giles Farrow.

— De ce alergi pe stradă? întrebă el.

— Bărbatul voia să-i plătesc în avans, iar eu n-am

crezut că-i înţelept s-o fac.

— Nici să mergi pe jos nu e înţelept. Urcă, spuse bărbatul pe un ton hotărât, deschizându-i uşa.

Mândria îi cerea lui Abby să refuze, dar frica o împinse să accepte şi, fără un cuvânt, se aşeză lângă el. Abia atunci el îi spuse ceva în indiană bărbatului cu ricşa. Abby nu înţelese, dar tonul făcea traducerea inutilă şi nu fu surprinsă să-l vadă pe acesta pedalând grăbit, uitându-se speriat în urmă.

— Ce i-ai spus? întrebă ea cu voce slabă.

— I-am spus că, dacă îl mai văd dând târcoale hotelului, îl jupoi.

— Cum ai ştiut unde să mă găseşti?

— N-am ştiut, a fost un adevărat noroc să merg pe drumul ăsta. Te-am urmat în hol, dar plecasei deja. Recepţionerul mi-a spus că ai luat o ricşă, aşa că am pornit în căutarea ta. Femeile singure n-ar trebui să meargă prin oraş noaptea. Totuşi, dacă ţineai neapărat să pleci, ar fi trebui să iei o maşină.

— Sunt mai scumpe.

— Doar câteva rupii în plus, ridică el din umeri. Nu cred că ţii chiar atât la bani.

Vocea lui era serioasă, iar ea se întrebă cum putea să fie atât de puţin înţelegător cu cei care au mai puţini bani.

— Am venit în această călătorie cu o sumă fixă de bani, spuse ea cu răceală, iar banii pe care îi cheltuiesc în plus mă vor împiedica să cumpăr ce mi-am propus.

— Cred că eşti destul de inteligentă să preţuieşti mai mult siguranţa ta decât nişte nimicuri.

— Oh, eşti imposibil! exclamă ea, refuzând să mai spună vreun cuvânt.

Câteva minute mai târziu erau înapoi la hotelul din care plecaseră. Când taxiul opri în faţa intrării, Giles se întoarse spre ea.

— Stai puţin, cred că trebuie să ştii că ţi-am schimbat camera.

— Poftim?

Uluirea o lăsă fără cuvinte.

— Am cerut la recepţie să ţi se schimbe camera. Mătuşa mea a cerut asta, nu eu. Vrea să ai o cameră cu vedere spre Taj Mahal.

Emoţionată, Abby simţi că ochii i se umplu de lacrimi. Draga doamnă Bateman! Cât de drăguţă era, nu ca nesuferitul ei nepot.

— Nu e nevoie, domnule Farrow, răspunse ea. Plec din Agra mâine şi n-are rost să mă mut pentru o noapte.

— A fost deja aranjat.

— Se poate anula.

Sări repede din taxi şi se îndreptă spre recepţie. Ceruse deja cheia, când Giles o ajunse.

— Nu face atâta caz, domnişoară West, spuse el blând. Mătuşa mea vrea să te răsplătească pentru bunătatea pe care i-ai arătat-o şi nu e frumos să refuzi.

Se întoarse spre el, ridicându-şi bărbia şi dorindu-şi să fie cu un cap mai înaltă. Ochii lui de chihlimbar o ţintuiau, iar culoarea lor se intensifică în clipa în care un zâmbet neaşteptat îi apăru pe buze.

— Pentru cineva atât de mic, ai un temperament de-a dreptul vulcanic. Dar sunt prea obosit să mă cert cu tine. Dacă nu vrei să faci cum vrea mătuşa mea, îţi sugerez să te duci să-i spui.

Dinţii mici ai lui Abby prinseră buza de jos, conştientă că bărbatul o făcuse să pară un copil obraznic.

— Foarte bine, o să fac aşa cum doreşte doamna Bateman, murmură ea, apoi îi aruncă o privire provocatoare. Nu cred că plata pentru camera mea înseamnă foarte mult pentru ea. Probabil că poate să cumpere întreg hotelul fără să simtă.

Pentru o clipă el păru uluit, dar îşi dădu repede seama că voia să-l provoace, aşa că aruncă o privire grăbită spre ceas.

— Nu ştiu ce simţi, domnişoară West, dar eu sunt foarte flămând. M-ai făcut să plec de la masă, iar pofta mea de mâncare refuză să se mai lase amânată. Vreau să-mi continuu masa şi sugerez să te retragi în camera ta şi să faci la fel.

Fără să mai aştepte, se răsuci pe călcâie lăsând-o singură, în acelaşi timp amuzată şi înfuriată.

Până ajunse în noua cameră, se calmase deja. Această cameră era la acelaşi etaj cu a doamnei Bateman, iar când intră îşi găsi bagajul deja acolo. Era cea mai luxoasă cameră în care stătuse vreodată şi se aruncă veselă în pat, apoi se ridică şi începu să despacheteze. Cu toate acestea, foamea nu-i dădea pace şi tocmai când se gândea ce să comande, auzi o bătaie în uşă. Uşa se deschise şi în cameră pătrunse un chelner cu o măsuţă încărcată. îl privi plină de uimire.

— N-am comandat nimic.

— Comanda a venit direct la bucătărie, răspunse el, apoi duse masa lângă fereastră. Dacă mai doriţi ceva, vă rog să mă chemaţi.

Se retrase cu o plecăciune plină de respect, iar Abby rămase singură în faţa măsuţei. Mâncarea era caldă şi aromată: pui crocant, orez cu fructe uscate, spanac condimentat.

Îşi dădu seama că Giles comandase pentru ea, dar acest gând nu reuşi să-i micşoreze apetitul. Trase un scaun aproape şi începu să mănânce cu poftă. Ei, bine, nu era la fel de luxos ca salonul în care trebuia să cineze, dar cel puţin nu era obligată să suporte compania unui bărbat pe care îl detesta.

Rămase o clipă cu furculiţa în aer. Nu era corect să spună că-l detesta, era un cuvânt prea dur. Mai potrivit ar fi că-i displăcea. Da, în mod clar, îi displăcea Giles Farrow.

Capitolul 5

După masa excelentă, Abby se prezentă la uşa camerei doamnei Bateman şi, văzând raza de lumină care se strecura pe sub uşă, ştiu că femeia era încă trează.

— Ce bine-mi pare să te văd, exclamă doamna Bateman în clipa în care intră pe uşă. Sunt încântată că ai luat cina cu Giles. Aţi avut ocazia să vă cunoaşteţi mai bine.

Abby zâmbi fără să-i răspundă, nedorind ca prietena ei să afle că se înţelegea cu nepotul ei ca şoarecele cu

pisica. Ştiu foarte bine cine e şoarecele, îşi spuse cu tristeţe, aşezându-se pe marginea patului.

— Arătaţi mult mai bine, spuse ea.

— Mă simt mai bine, zâmbi doamna Bateman, privind cu atenţie obrajii îmbujoraţi ai lui Abby, puşi în valoare de rochia delicată. Îţi place camera?

— E foarte frumoasă, dar a fost o idee extravagantă din partea dumneavoastră. Mă simţeam foarte bine în camera mea.

— Da, dar acum ai în faţa ochilor o privelişte pe care ştiu că o adori.

Cele două femei îşi zâmbiră cu afecţiune, ştiind că gândeau la fel.

— Nu vreau să stai aici cu mine ca să-mi ţii companie, continuă scriitoarea. Am auzit că în unul dintre saloanele de la parter funcţionează un ring de dans.

— Nu mă interesează, răspunse tânăra. Dacă vreau să dansez, pot s-o fac foarte bine şi la Londra.

— Dansezi des?

— Nu prea, dar pentru că asta e alegerea mea. Găsesc bărbaţii de vârsta mea prea imaturi, iar cei mai în vârstă sunt fie căsătoriţi, fie interesaţi doar de o pradă tânără.

— Adică doar de o parteneră de pat, nu-i aşa? întrebă doamna Bateman, începând să râdă când văzu expresia de pe figura lui Abby. Nu-s chiar atât de demodată pe cât par, nu-i aşa?

Tânăra începu să râdă.

— Cred că m-aţi crezut o sălbatică pentru că nu v-am recunoscut. Când mi-a spus domnul Farrow…

— Ţi-a spus Giles? întrebă femeia, părând deranjată. Ar fi trebuit să-l avertizez să-şi ţină limba. Voiam să-ţi spun când ajungeam la Bombay. Vezi, m-am gândit la ceva.

— La ce?

— Nu ghiceşti despre ce e vorba?

După ceea ce aflase de la nepotul ei, bănuia despre ce era vorba, dar nu voia să spună. Aşa că făcu un semn negativ din cap.

După cum îşi imaginase, scriitoarea îi propuse să-i devină secretară şi însoţitoare.

— Nu-mi răspunde acum, copilă. Gândeşte-te bine. Casa mea e la ţară, iar viaţa acolo este foarte liniştită. Mai călătoresc, desigur, iar tu ar trebui să vii cu mine, dar nu se mai întâmplă la fel de des ca altă dată. Opt luni pe an ai duce o viaţă izolată de restul lumii. Şi ar trebui să munceşti destul de mult.

— Dacă tot mi-aţi enumerat motivele pentru care ar trebui să refuz oferta, zâmbi Abby, n-ar fi cazul să-mi spuneţi şi de ce ar trebui să accept?

— Pentru că mi-ai spus că iubeşti viaţa la ţară. Pentru că-ţi plac foarte mult animalele şi dacă stai cu mine poţi să ai câinele tău. Pentru că-ţi place să călătoreşti, iar următoarea mea excursie e în Japonia. Dar insist să te gândeşti bine.

Abby privi fix covorul.

— Nepotul dumneavoastră vă vizitează des?

— În ultimii trei ani, de când trăieşte în India, nu m-a vizitat. Dar se întoarce în Anglia peste câteva luni, aşa că sper că mă va vizita cel puţin o dată pe lună.

— Ştie că-mi faceţi această ofertă? Să ştiţi că nu va fi de acord. Crede c-am fost drăguţă cu dumneavoastră pentru că urmăream acest post.

— De unde se vede că şi cei mai deştepţi bărbaţi sunt incapabili când trebuie să analizeze o femeie. Nu-i de mirare că nu m-am măritat niciodată!

După ce o privi cu atenţie, scriitoarea adăugă cu seriozitate.

— Nu-l lăsa pe Giles să te supere. A avut întotdeauna grijă să nu profite cineva de mine şi, pentru că ştiu că şi tu eşti preocupată de această problemă, mi se pare că aveţi ceva în comun.

Abby se abţinu să spună că singurul lucru pe care îl au în comun este antipatia reciprocă.

— Mi-ar plăcea să lucrez pentru dumneavoastră, doamnă Bateman. Pare o slujbă atât de interesantă!

Femeia părea încântată, iar Abby se strădui să se

gândească la bucuria acesteia a doua zi când îl întâlni pe Giles în faţa uşii mătuşii lui.

— Aşadar, ai pus mâna pe ce-ţi doreai, nu-i aşa? întrebă el cu răceală.

— Dacă aşa crezi, domnule Farrow, răspunse ea fără să se tulbure. Nici nu-mi trece prin cap să încerc să-ţi schimb părerea pe care o ai despre mine.

— Nici n-ai reuşi. Poate că ai păcălit-o pe mătuşa mea, dar mai exist şi eu prin preajmă.

— Veghind să nu care cumva să fug cu argintăria?

— Din fericire, cea mai mare parte din banii ei sunt în bancă, răspunse el. Aşa că nimeni nu mai poate să profite de ea.

— Nici măcar nepotul ei?

Giles făcu un pas în direcţia ei, iar Abby se retrase speriată. Numai că bărbatul se control imediat, cu toate că privirea lui era plină de dispreţ când deschise uşa dormitorului mătuşii lui, lăsând-o să intre prima.

Doamna Bateman stătea în fotoliu lângă fereastră, arătând aproape recuperată.

— Cred că mă voi duce la o plimbare, anunţă ea, după ce le răspunse la salut. Dar tu, draga mea Abby, te vei duce la Fathepur-Sikri. Am angajat un taxi şi un ghid care te vor duce acolo. Te aşteaptă jos.

Ochii tinerei femei străluceau de încântare, conferind o frumuseţe aparte figurii ei micuţe, dar zâmbetul păli în faţa privirii încruntate a lui Giles. Nu era greu de ghicit ce gândea despre ea.

— N-ar fi trebuit să închiriaţi o maşină doar pentru mine, spuse ea. Sunt sigură c-aş fi găsit un grup de turişti căruia să mă alătur.

— N-are rost să discutăm despre asta. E deja aranjat. Acum fugi şi simte-te bine.

Într-adevăr, plimbarea fu foarte plăcută. Oraşul era construit din piatră cărămizie, la fel ca Fortul Roşu din Delhi, dar asemănarea se oprea aici. Clădirile erau decorate cu piloni de piatră sculptaţi, atât de bine conservaţi, încât cu greu îţi venea să crezi că erau atât de

vechi.

Cu toate că oraşul ar fi trebuit să fie un loc protejat, vandalii lăsaseră deja urme pe pietrele lui, murdărite de desene obscene. Amintirea acestora o obsedă pe tânăra femeie pe drumul de întoarcere, ajutând-o să treacă mai uşor peste greutăţile drumului. La jumătatea drumului se opriră, pentru că şoferul voia să pună apă în radiator, aşa că maşina fu foarte repede înghiţită de o mulţime de cerşetori, care cereau bani, bătând în geam şi încercând s-o impresioneze cu povestea vieţii lor. Unii povesteau despre părinţi neputicioşi, sau despre cei zece fraţi de acasă. Cu toate că rezistă rugăminţilor lor, Abby fu atât de impresionată, încât abia când ajunseră la hotel se opri din tremurat.

Era deja ora două când ajunse la hotel, aşa că, după ce se schimbă, coborî să ia masa. În salon erau mai multe grupuri de turişti: un grup de treizeci de nemţi, câţiva japonezi gălăgioşi şi un grup liniştit de nordici. Era singura persoană care mânca singură.

Abia după masă, când îşi bea cafeaua, îşi dădu seama că va trebui să se obişnuiască destul de repede cu traiul la hotel. Noua ei slujbă presupunea mult mai multe călătorii decât visase vreodată. Încănu-i venea să creadă că avea o astfel de ocazie. Traiul în Hampshire pentru nouă luni putea fi considerat plictisitor de majoritatea femeilor de vârsta ei, dar pentru ea era o adevărată plăcere; una din multele care o aşteptau, era sigură de asta.

Doamna Bateman o va învăţa atât de multe, ţinând cont de experienţa ei de viaţă. O făcea pe Abby să-şi aducă aminte de tatăl ei, un adevărat erudit, a cărui moarte, când era încă o copilă, o marcase profund.

Gânditoare, privea în gol, tresărind speriată când Giles Farrow apăru lângă masa ei.

— Trebuie să reacţionezi ca un iepure speriat de fiecare dată când mă vezi? întrebă el, abia ascunzându-şi starea de enervare.

— Nu mă aşteptam să te văd, răspunse ea, evitându-i privirea. Am uitat să-ţi mulţumesc pentru mâncarea pe

care mi-ai trimis-o aseară în cameră.

— Sper că mâncarea ţi-a îmbunătăţit starea de spirit.

— Nu-i nimic în neregulă cu starea mea de spirit, domnule Farrow. Ai venit să mă cauţi sau erai în trecere?

Bărbatul ignoră ironia din vocea ei.

— Am venit să-ţi spun că eu şi mătuşa mea plecăm la Bombay mâine dimineaţă. Medicul a spus că poate să călătorească, iar eu aş prefera s-o duc la mine acasă. Ştiu că vrei să pleci de aici la Udaipur, dar când ajungi la Bombay mătuşa mea vrea să vii să stai cu noi.

— Aş prefera să stau la hotel. Oricum, e inclus în preţul călătoriei.

— Mătuşa mea crede că te vei simţi mai bine cu noi.

Ar fi fost nepoliticos să refuze; doamna Bateman ştia că nu se înţelege prea bine cu nepotul ei, dar n-ar fi vrut s-o facă să se simtă prost.

— Foarte bine, răspunse Abby. Voi încerca să nu-ţi stau în cale.

— Tot ce vreau e să-i fii de folos mătuşii, fără s-o foloseşti.

Tânăra femeie încercă să nu se enerveze. Oare nu va înceta niciodată? Chiar dacă nu spusese nimic, el înţelese supărarea ei, aşa că zâmbi slab.

— Nu mă pricep la femei, domnişoară West, cu atât mai puţin la femeile tinere şi drăguţe.

— Cred că nu vorbeşti despre mine, răspunse ea repede.

— Nu credeam că eşti genul care vânează complimente.

— Nu vânez complimente, domnule Farrow. Numai că sunt conştientă de propriile limite.

— Nu e cazul, aşa că nu mai juca teatru, aruncă el.

Abby se enervă din nou. De ce credea că voia s-o facă pe timida şi de ce insista s-o creadă drăguţă?

— Mai am ceva de spus, adăugă el. Mătuşa e nemulţumită că ai pierdut excursia la Jaipur şi m-a rugat să aranjez să te duci acolo.

— Cum aş putea? Grupul este acolo astăzi, iar eu n-

am cum să ajung. De aceea, mă voi duce direct la Udaipur.

— Poţi să te duci la Jaipur după excursia la Udaipur şi te rog să uiţi de tur. Am prieteni acolo şi ar fi încântaţi să te primească trei, patru zile, sau cât vei dori să stai. După aceea poţi să vii la Bombay.

Era o propunere foarte greu de refuzat, dar ştia că nu vrea să-i fie datoare acestui bărbat.

— Am plătit deja pentru două zile la Udaipur, domnule Farrow şi mă voi mulţumi cu atât. Voi pleca din Udaipur odată cu restul grupului şi voi veni la Bombay.

— Prea multă mândrie strică.

— E alegerea mea.

Fără să mai spună ceva, bărbatul îi întoarse spatele şi plecă, lăsând-o să-şi bea cafeaua, care era acum rece şi amară. Se întrebă ce anume din viaţa lui l-a făcut fie asemenea acestei ceşti de cafea.

Răspunsul la această întrebare veni pe neaşteptate ceva mai târziu, în timp ce stătea cu doamna Bateman lângă piscina hotelului. Giles Farrow nu se vedea prin preajmă, iar Abby era prea recunoscătoare pentru absenţa lui ca să mai întrebe unde este. Nu era cazul însoţitoarei ei, care îşi făcea în continuare probleme că l-a deranjat.

— La sfârşitul unui proiect este întotdeauna foarte ocupat, mai ales în cazul unui proiect atât de important.

— Au avut succes? întrebă Abby.

— Da, un mare succes. Guvernul indian ar vrea să-l mai păstreze încă trei ani, dar nu mai vrea. Spune că Anglia are mai multă nevoie de el.

— În acest caz, de ce a mai venit aici?

— L-au rugat cei de la Ministerul Afacerilor Externe. Relaţiile dintre ţări se construiesc şi pe baza schimburilor tehnologice, nu doar comerciale. Era foarte greu pentru Giles să refuze, mai ales c-a fost rugat de primul ministru, adăugă femeia, suspinând. Hotărârea asta l-a costat fericirea.

Abby deveni atentă, dar se abţinu să întrebe.

— Adevărul e, continuă femeia, că nu cred că Vicky, în inima ei, credea ce i-a spus atunci. Nici eu nu credeam.

Am crezut că face pe inaccesibila, dar lăcomia a dat-o de gol.

Tânăra femeie făcu o grimasă.

— Îmi închipui că, pentru că era nepotul dumneavoastră, era foarte vânat.

— Nu numai pentru că era nepotul meu, ci şi pentru că a moştenit de la tatăl lui Farrow Engineering.

Cu toate că ştia prea puţine despre afaceri, Abby auzise despre corporaţia multinaţională cu acest nume. Înţelese cât de mult trebuie să-l fi înfuriat acuzaţia ei că vrea banii mătuşii lui.

— De ce zâmbeşti? întrebă doamna Bateman.

— Mi-am amintit ceva ce i-am spus domnului Farrow ieri, răspunse Abby, ezitând. Nu ne înţelegem foarte bine. N-are încredere în mine.

— N-are încredere în nicio femeie de când l-a dezamăgit Vicky. Chiar dacă s-ar fi căsătorit, mă îndoiesc că ar fi găsit fericirea. Era o femeie calculată şi preocupată doar de ea, iar până la urmă cred că s-ar fi dat de gol. Sub exteriorul acesta dur, Giles e un romantic.

Lui Abby îi venea greu să creadă. După părerea ei, Giles Farrow putea fi descris în foarte multe feluri, dar în niciun caz un romantic.

— Era frumoasă? întrebă ea, copleşită de curiozitate.

— Foarte frumoasă. Era şi foarte manieră şi fermecătoare, profitând din plin de farmecele ei. Cred că de aceea era sigură că Giles va face tot ce vrea ea. Când el n-a vrut şi a ales să plece în India, ea a rupt logodna. Bietul Giles, a primit o lovitură foarte grea.

— Dar de ce n-a vrut să vină? Ştiu că la Bombay e foarte cald, dar.

— În primele optsprezece luni, urma să călătorească între Calcutta şi Delhi, iar din când în când şi în alte zone din ţară. Nu era o viaţă potrivită pentru o proaspătă mireasă, sunt de acord cu acest lucru, dar sunt sigură că Giles ar fi găsit o soluţie convenabilă. Dar Vicky nu se vedea având acest gen de viaţă. Ei îi plăceau cinele de afaceri, cercurile bogătaşilor. Până la urmă s-a măritat cu

un milionar american la două luni după ruperea logodnei, iar Giles a rămas nemângâiat până acum.

— Credeţi că era îndrăgostit de ea?

— Dacă n-ar fi fost, i-ar veni uşor să vorbească despre ea.

Lui Abby îi era greu să-l vadă pe Giles Farrow ca pe un iubit neconsolat. Numai că, din ceea ce spunea doamna Bateman, aşa stăteau lucrurile. Din punctul ei de vedere, putea să reacţioneze aşa şi din cauza mândriei rănite. Avea o părere atât de bună despre propria persoană, încât despărţirea de logodnica lui trebuie să fi fost o lovitură.

— La ce te gândeşti? o întrebă însoţitoarea ei. Pari neconvinsă.

— Încercam să-l văd pe nepotul dumneavoastră aşa cum îl vedeţi, recunoscu tânăra. Numai că imaginea pe care mi-am format-o despre el mă împiedică. Îmi dau seama că această experienţă l-a întristat, dar nu cred că e o dovadă de maturitate să te laşi copleşit de neîncredere.

Femeia nu răspunse, iar Abby se temu că fusese prea sinceră, deranjând-o. Era pe punctul să-şi ceară scuze, când o auzi întrebând:

— Tu crezi că e neîncrezător? Dacă cineva i-ar spune aşa ceva, ar răspunde că e o reacţie logică.

— Da, o neîncredere logică. Cred că într-o bună zi va fi şi el conştient de acest lucru.

— Numai dacă se îndrăgosteşte din nou.

— Mi-ar plăcea să fiu în preajmă când se va întâmpla una ca asta! zâmbi Abby.

Doamna Bateman îi întoarse zâmbetul.

— Sper că vei fi.

* * *

Abby nu era foarte liniştită la gândul că va pleca la Udaipur şi o va lăsa singură pe doamna Bateman, dar trebuia să recunoască faptul că nepotul ei, chiar dacă era nesuferit, ţinea foarte mult la mătuşa lui. Aşa că hotărî să se simtă bine în hotelul de lângă unul dintre marile lacuri făcute de om pentru care oraşul era vestit.

În afara oraşului era Palatul de vară al

maharajahului, transformat în hotel. Aici fuseseră cazaţi călătorii de la categoria de lux, dar Abby, care vizitase hotelul, era mulţumită de hotelul din oraş. Acesta era aproape de Palatul de iarnă, mult mai frumos, din punctul ei de vedere.

Se plimbă prin bazarul oraşului, vizitând fiecare magazin, privind bijutierii la lucru. Nu se putu abţine şi cumpără un colier filigranat care-i scotea în evidenţă gâtul delicat şi, pentru că era foarte ieftin, luă şi o brăţară care se potrivea.

Din când în când îşi amintea de doamna Bateman şi de nepotul ei. Imaginea unui bărbat înalt, şaten îi făcu inima să bată mai tare, până când acesta se întoarse cu faţa. Nu era prea fericită la gândul că va sta în casa lui în Bombay, dar refuză să-şi facă probleme. Va avea destul timp acolo.

Domnul Shiran fu surprins când îl anunţă că va părăsi grupul la Bombay. Era îngrijorat că ceva o nemulţumise în timpul turului, aşa că se grăbi să-l liniştească.

— Voi lucra pentru doamna Bateman, explică ea, şi este mai convenabil să stăm împreună.

— Dar o să facem foarte multe excursii cu plecare din Bombay. Doar nu vreţi să le pierdeţi?

— Nu m-am înscris la nici unaerau prea scumpe pentru mine. Voiam să explorez oraşul de una singură.

— Înţeleg. În acest caz, n-aveţi ce pierde. Şi sunt sigur că veţi găsi casa domnului Farrow mai confortabilă decât hotelul.

Abby se îndoia de acest lucru, dar rămase tăcută. Nu voia să recunoască nici faţă de propria persoană cât era de agitată la gândul că va sta atât de aproape de acest bărbat nesuferit.

Acestea erau gândurile ei în dimineaţa în care ajunseră la Bombay, după un zbor lipsit de peripeţii. Giles Farrow trimisese o limuzină pentru ea. Şoferul era indian şi, cu toate că purta uniformă, avea pe cap un turban. Engleza lui fără cusur o surprinse, iar bărbatul fu un

adevărat ghid, care de-a lungul orei pe care o făcură pe drum, îi făcu o succintă prezentare a oraşului.

— Domnul Farrow locuieşte în oraş? întrebă ea.

— Da, doamnă. Locuieşte în Malibar Hill. Este una dintre cele mai frumoase zone din oraş.

Desigur, bogatul domn Farrow nu putea alege altceva, îşi spuse Abby cu ironie, apoi se certă singură pentru răutatea ei. Dacă ar fi ştiut mai devreme motivul pentru care se purta atât de rece, ar fi avut destulă compasiune să-l înţeleagă şi suficientă inteligenţă să nu-l provoace.

— Aproape am ajuns.

Cuvintele şoferului o făcură să tresară. Observă că mergeau pe o stradă mărginită de copaci, în dreapta căreia era vizibilă marea. Bombay-ul era construit pe câteva insule unite între ele, iar din loc în loc aveai vedere la Oceanul Indian.

Maşina încetini, intrând pe nişte porţi imense de metal şi, după câteva sute de metri, opri în faţa unei case cu trei etaje.

Fără să întrebe, Abby îşi dădu seama că respectiva clădire fusese un palat. Urcând scările de marmură şi intrând în holul înalt, fu uluită de splendoarea locului. Era ca şi cum ar fi pătruns într-un decor de film din anii treizeci şi nu s-ar fi mirat dacă i-ar fi văzut pe Ginger Rogers şi Fred Astaire întâmpinând-o în paşi de dans.

În locul lor, o întâmpină Giles Farrow, care păşi spre ea cu hotărâre, iar ochii lui străluceau, duri ca piatra. Inima lui Abby începu să bată mai tare şi cu un efort conştient, îşi aminti că n-are de ce să se teamă de el. Cu toate acestea, îi era foarte greu să-şi păstreze calmul sub privirea lui rece, indiferentă.

— Ai avut o călătorie plăcută? întrebă el cu politeţe.

— Da, mulţumesc.

— Mătuşa mea e în grădină, continuă el, îndreptându-se spre uşile de sticlă de la capătul holului.

Tânăra şi-ar fi dorit să meargă întâi în camera ei, să se schimbe şi să facă un duş, dar era hotărâtă să nu-i ceară

nimic. Era un bărbat atât de nepăsător – în ciuda spuselor mătuşii lui – care nu putea să-şi dea seama cât de obosită şi murdară se simţea după călătoria care durase destul de mult. Descheindu-şi încă un nasture, încercă să-şi îndepărteze gulerul rochiei de gâtul pe care-l simţea transpirat, dar îl urmă fără un cuvânt.

Hainele lui erau formale: un costum gri şi o cravată închisă la culoare, iar Abby se întrebă dacă era genul care poartă costum şi cravată şi când cinează singur în junglă. Îşi muşcă buzele, abţinându-se să nu zâmbească. El deschise uşile de sticlă, conducând-o printr-o grădină mică, dar foarte verde, spre piscină. Doamna Bateman stătea la umbra unei umbrele mari, în dungi albe şi albastre. Pe masă, în faţa ei, erau o cană mare cu suc de fructe şi gheaţă, nişte pahare, un casetofon şi o agendă.

— Vezi, am început deja să lucrez, zâmbi femeia. Dacă cineva îţi spune că odată cu vârsta scade creativitatea, ai motive să-l contrazici.

— Dar tu eşti un fenomen, o tachină nepotul ei, înainte ca Abby să poată răspunde.

— Dacă numeşti fenomenală sănătatea, puterea şi dragostea de muncă, ai mare dreptate. Dar mulţi oameni folosesc vârsta ca o scuză pentru inactivitate. Să nu cazi în această cursă, Giles. Munca pe care o iubeşti te păstrează tânăr.

— Dar câţi dintre noi îşi iubesc munca? întrebă el.

— Tu o iubeşti, aşa că nu te mai preface. Câteodată mă gândesc că munca e totul pentru tine.

— Am luat hotărârea cu ani în urmă, spuse bărbatul, întorcându-se să plece.

Mătuşa lui îi aruncă o privire lui Abby, zâmbi şi se întoarse din nou spre nepotul ei.

— Doar nu vrei să trăieşti ca burlac toată viaţa?

— Ba da.

— Şi ce se va întâmpla cu Farrow Engineering şi cu banii pe care o să-i moşteneşti de la mine?

— Sunt atâtea opere de caritate, răspunse el cu răceală. Acum, dacă am terminat de vorbit despre viaţa

mea amoroasă, am mult de lucru.

— Bine, bine. Iei masa cu noi?

— Nu. O să ne vedem la cină.

— Nu mergi să ne conduci la petrecerea domnului Chandris?

— Crezi că te simţi destul de bine pentru o petrecere? întrebă nepotul ei, privind-o scrutător.

— Te rog, nu sunt invalidă! N-am mai văzut familia Chandris de când locuiau la Londra şi sunt nerăbdătoare să-i văd.

— Aş putea să-i invit ia să cineze cu noi într-o seară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ridică ea vocea, vreau să ies undeva!

Ridicând din umeri, le întoarse spatele şi se îndepărtă. Abby se aşează pe un scaun. Pentru că acceptase ospitalitatea lui Giles Farrow – dacă aceasta putea fi numită ospitalitatepresupunea că era cazul să-şi preia munca. Numai că nu ştia prea bine ce trebuie să facă. Doamna Bateman spusese că e vorba despre muncă de secretariat, aşa că aruncă o privire la casetofon.

— Dacă pot găsi o maşină de scris, pot începe să transcriu caseta.

— În timpul vacanţei? Draga mea copilă, nu sunt o stăpână de sclavi, zâmbi scriitoarea. Poate că ai părăsit turul agenţiei, dar turul tău privat abia începe.

— Turul meu privat? întrebă Abby, nedumerită. Ce vreţi să spuneţi?

— Nu mai întreba. E un secret. La urma urmei, misterul e arma mea.

Neştiind dacă e tachinată, tânăra era nesigură.

— Aş fi mult mai fericită dacă aş face ceva pentru dumneavoastră în timpul şederii aici. Dacă nu, mă voi simţi vinovată că n-am stat la hotel.

— Prostii! exclamă doamna Bateman, dar privind-o cu atenţie, continuă. Foarte bine. O să-ţi poţi linişti conştiinţa dacă te chinuie atât de tare. Dar, dacă vrei să fii angajata mea, va trebui să faci tot ce-ţi cer.

Abby ştia că aceste cuvinte ascundeau o capcană, iar

scriitoarea nu voia să-i dezvăluie despre ce e vorba.

— Sunteţi un adevărat tiran, zâmbi ea. N-o să vă ascult decât dacă sunt de acord cu ce-mi cereţi!

Doamna Bateman suspină.

— Văd că mi-am angajat un mic dragon! Nu contează, eşti un dragon atât de fermecător. Mi-ar plăcea să-l farmeci şi pe Giles.

Abby se îmbujoră şi schimbă repede subiectul.

— Ce s-a întâmplat cu fosta dumneavoastră secretară? întrebă ea.

— A fugit cu o sumă destul de mare de bani. Avea mare nevoie de ei – nu pentru ea, ci pentru un nemernic, logodnicul ei. Am sperat că, dacă stă mai mult cu mine, o să-l vadă aşa cum e în realitate, dar n-a făcut-o.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Sper că v-aţi recuperat banii.

— Nici măcar n-am încercat. Giles voia s-o dau în judecată, dar n-am vrut. Suma de bani era mică pentru mine, dar însemna destul de mult pentru ea.

— Cum puteţi să fiţi atât de iertătoare?

— De ce n-aş fi? Cred că ea suferă cel mai mult.

Abby rămase o clipă pe gânduri.

— Sunt surprinsă că m-aţi angajat fără referinţe, spuse ea.

— Draga mea, eşti transparentă ca un cristal!

— Cât de plictisitoare mă faceţi să par!

Ochii negri ai femeii sclipiră.

— N-am spus ca sticla obişnuită.

Abby începu să râdă şi se ridică brusc, îndreptându-se spre piscină. Corpul ei arunca o umbră pe apă şi, odată cu briza uşoară, umbra îşi modifică forma.

— Aş vrea să fiu blondă şi înaltă, spuse ea, desfăcându-şi braţele, sau brunetă şi exotică, nu un şoricel oarecare.

— Nu eşti un şoricel oarecare, zâmbi doamna Bateman, ci unul cu părul de culoarea mierii şi ochi căprui catifelaţi. Trebuie să încetezi să te vezi aşa, ţi-am mai spus.

Abby îşi şterse fruntea transpirată.

— E foarte cald aici. Aş vrea să mă schimb în ceva mai răcoros.

— Mergi prin grădină spre bucătărie. Acolo o s-o găseşti pe Indira, bucătăreasa. Ea se ocupă de casă.

Mulţumind cu un semn din cap, se îndreptă spre bucătărie, de unde venea o aromă delicioasă de curry. O tânără într-un sari colorat zdrobea mirodenii. Când o văzu pe Abby zâmbi sfios şi strigă ceva spre încăperea alăturată. La auzul vocii, apăru o femeie incredibil de grasă.

— Da, domnişoară, doriţi un ceai? întrebă ea.

— Nu, mulţumesc, zâmbi Abby, îmi caut camera. Sunt secretara doamnei Bateman, care mi-a spus să vin aici şi să întreb de Indira.

— Eu sunt Indira, spuse femeia, făcându-i semn s-o urmeze de-a lungul bucătăriei până în holul principal. La strigătul ei, apăru repede un bărbat.

— De ce nu i-ai arătat domnişoarei camera ei? se răsti bucătăreasa.

Făcând o plecăciune, bărbatul o conduse pe scara de marmură spre un dormitor care avea ferestrele spre grădină. Mobila era mare, după cerinţele dimensiunilor dormitorului, iar în pat ar fi putut dormi o întreagă familie. Dulapul era atât de mare, încât tot bagajul ei s-ar fi pierdut înăuntru. Ferestrele aveau draperii brodate cu fir de aur, iar covorul era atât de gros, încât aveai impresia că mergi prin iarbă. O uşă în dreapta ducea spre baie, care avea o cadă de marmură roz şi robinete aurii, care se potriveau cu prosoapele galbene şi pufoase.

Abby îşi desfăcu bagajele, făcu repede un duş şi se schimbă, apoi se întoarse în grădină, unde doamna Bateman scria ceva în agendă.

— Cât de atrăgător ţi se pare „Crimă cu o bulă de aer”?

— Crima nu mi se pare niciodată atrăgătoare, răspunse Abby fără să se gândească prea mult, apoi făcu o figură atât de dezgustată, încât scriitoarea începu să râdă.

— Să înţeleg că nu eşti un fan al meu?

— Ba da. Numai că mă atrage mai mult modul în care sunt construite personajele, decât crimele pe care le puneţi să le comită.

— Acelaşi lucru spune şi Giles, mărturisi femeia, apoi închise agenda. Sper că ai ceva frumos de îmbrăcat pentru această seară, Abby. Familia Chandris dă întotdeauna petreceri minunate şi sunt sigură că te vei simţi foarte bine.

— Vreţi să mă luaţi cu dumneavoastră? întrebă Abby, alarmată.

— Desigur. Eşti şi însoţitoarea mea, nu doar secretară, aşa că mă aştept să mergi peste tot cu mine, adăugă scriitoarea, privind-o cu atenţie. Ai arăta foarte bine într-un sari. Ai vrea să porţi unul?

— Ce vor spune indienii? întrebă Abby.

— Vor fi flataţi.

— În acest caz, răspunsul meu este da.

— Am câteva. De fapt, sunt bucăţi de material, de cinci sau şase metri lungime. Dar trebuie să porţi o bluză specială şi o fustă lungă şi dreaptă pe dedesubt. O s-o rog pe Lala să-ţi ia măsurile şi să-ţi facă unele.

— Lala?

— Menajera de la etaj. E o croitoreasă excelentă. Hai să mergem la ea.

Plină de curiozitate, Abby o urmă pe doamna Bateman în dormitorul acesteia, unde o chemară pe menajeră. Aceasta părea doar puţin mai în vârstă ca Abby, iar trăsăturile figurii ei erau atât de delicate, încât păreau desenate. După ce ascultă cu atenţie despre ce e vorba, dispăru pentru câteva minute şi se întoarse pregătită pentru a lua măsurile tinerei femei.

— Vei avea bluza şi fusta pe la cinci după-amiază, zâmbi doamna Bateman. Acum urmează partea cea mai interesantă: să alegem cel mai potrivit sari, adăugă ea, arătând spre un dulap înalt cu multe rafturi. Cu grijă, Abby deschise primul sertar, ţinându-şi respiraţia de încântare la vederea materialor preţioase din interior.

— Nu pot să aleg, şopti tânăra, copleşită de

frumuseţea acestora.

— Atunci o să aleg eu, spuse scriitoarea şi, apropiindu-se de sertar, scoase o bucată de mătase de un roz pal, tivită cu auriu.

Luând materialul, o înveli pe Abby în strălucirea lui, zâmbind încântată.

— Culoarea se potriveşte foarte bine cu pielea ta. O face să strălucească.

Ţinând materialul cu mâinile, tânăra se îndreptă spre oglindă. N-avea nici cea mai mică idee cum va arăta îmbrăcată în sari, aşa că trebui să accepte alegerea prietenei ei.

Spre seară, ajunse la concluzia că alegerea fusese inspirată. Într-adevăr, pielea ei părea să strălucească, pusă în valoare de mătase. Până şi părul ei părea schimbat, cu mici luciri aurii. Intrigată, o urmări pe Lala cum pliază lungimea materialului, pe care îl prinde cu ace de siguranţă aurii, apoi îl aranjează în jurul mijlocului ei, prinzându-l de fusta pe care i-o făcuse. După încă două mişcări experte, materialul se transformase într-o rochie vaporoasă, care dădea staturii ei mici o eleganţă de care nu mai fusese conştientă.

— Foarte multe femei europene adoră să poarte sari, spuse Lala cu vocea ei cântată. Dar sunt puţine cele care arată atât de bine ca tine. Secretul stă în oasele mici.

Abby acceptă remarca drept un fapt şi nu un compliment.

— Trebuie să am grijă la mers, zâmbi ea. Nu cred că merge să-mi legăn braţele sau să păşesc foarte ferm.

Pentru că Lala nu înţelegea ce vrea să spună, îi demonstră. Tânăra indiancă izbucni în hohote de râs. Abby micşoră pasul, păşind încet şi egal.

— Foarte bine, zâmbi Lala. Eşti o indiancă perfectă.

Abby se întoarse la oglindă, privindu-se cu atenţie.

— Totuşi, lipseşte ceva, spuse ea, dar nu-mi dau seama ce.

Fără să răspundă, Lala îşi scoase de la gât colierul de aur şi cerceii, şi i-i întinse.

— Te rog să-i iei, vreau să ţi-i împrumut. Cred că vei descoperi că asta îţi lipseşte.

Tânăra îşi puse bijuteriile, constatând că tânăra indiancă avusese dreptate.

— E foarte frumos din partea ta să-mi împrumuţi bijuteriile, zâmbi ea. Mulţumesc.

— Mâine o să-ţi spun de unde poţi să-ţi cumperi un set. Nu sunt scumpe.

— Dar sunt prea bogate pentru hainele mele obişnuite şi nu prea cred că voi mai purta un sari.

— Poţi să-ţi cumperi un set mai simplu. Arăţi atât de bine cu ele.

Abby mângâie cerceii bogaţi. Erau foarte provocatori. Bijuteriile şi hainele au efect asupra comportamentului unei persoane şi, gândindu-se la hainele ei obişnuite, simţi nevoia să le arunce la gunoi.

— Purtarea acestor bijuterii nu este un semn că eşti căsătorită? întrebă ea.

— Nu întotdeauna. Un semn ca acesta este mai sigur, răspunse Lala, plecând capul pentru a-i arăta un semn roşu în frunte, unde părul se despărţea în două.

— Nu ştiam că eşti căsătorită, exclamă tânăra surprinsă.

— De unsprezece ani.

— E imposibil! Nu eşti mult mai mare decât mine.

— Am douăzeci şi patru de ani. Am fost promisă soţului meu de la trei ani şi m-am măritat la treisprezece.

Abby o privi cu tristeţe. Ce fel de viaţă avea o femeie care era promisă unui bărbat pe care nu-l cunoştea şi care se mărita cu el la o vârstă atât de fragedă? Fiind străină de această ţară, era mai bine să evite orice comentariu, aşa că nu spuse nimic.

— Ai copii, Lala? întrebă ea.

— Doi băieţi. Soacra mea stă cu ei în timpul zilei. Tu nu eşti încă promisă?

Abby zâmbi.

— Nici măcar n-am un prieten.

— Eşti îngrijorată din această pricină?

— Până acum, nu. Am primit o slujbă minunată la doamna Bateman

Numai Giles Farrow mai putea să fie un ghimpe în coasta ei, dar nu putea să-i spună Lalei aşa ceva. Oricum, refuza să se gândească la el.

— Poate o să-ţi găseşti dragostea în curând, spuse Lala. În acest sari, vei atrage foarte multe priviri bărbăteşti.

Abby începu să râdă.

— Mai ales dacă mă împiedic în rochie! mai bine mă duc jos să fac puţină practică.

Făcând o plecăciune, Lala îşi strânse trusa de croitorie şi alunecă din cameră, cu o mişcare pe care Abby se străduia s-o imite în următoarea jumătate de oră.

Când coborî scările, reuşise mai mult sau mai puţin să se descurce, aşa că păşi cu încredere în salon. Acesta era gol, aşa că respiră uşurată. Nu era îngrijorată de ce va spune doamna Bateman despre ţinuta ei, ci de ce va spune nepotul acesteia. Plină de îngrijorare, se îndreptă spre fereastră, privind afară. Deodată, auzi un sunet şi se întoarse ca să-l vadă pe bărbatul de care se temea…

Giles purta pantaloni negri şi o jachetă deschisă la culoare, din mătase. În aer plutea un miros subtil de loţiune de ras, iar Abby era mai conştientă ca oricând de prezenţa lui. De vină era şi privirea lui atentă şi amuzată.

— Aşadar, omida s-a transformat în fluture!

Abby încercă să zâmbească.

— Mă simt mai degrabă ca Cenuşăreasa.

— Dar, spre deosebire de Cenuşăreasa, nu va trebui să te desparţi de rochia de bal, fără îndoială. Sunt sigur că-ţi rămâne ţie, adăugă el, făcând un gest spre mătasea care-i punea în valoare curbele. Un cadou de la mătuşa mea, presupun?

Obrajii ei se colorară.

— Câtă isteţime din partea ta să ghiceşti.

— Nu e vorba despre isteţime, domnişoară West. S-a întâmplat de foarte multe ori. Mătuşa mea culege rătăciţi mai repede decât un câine purici. Îi răsfaţă cât poate de

mult, iar ei muşcă mâna care i-a hrănit.

Toate bunele ei intenţii de a nu-şi pierde cumpătul dispărură în faţa acestui atac neaşteptat.

— Pentru că nu faci decât să mă insulţi de fiecare dată când vorbeşti cu mine, domnule Farrow, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai păstra conversaţiile la minimum.

— Te deranjează adevărul? întrebă el.

— Nu adevărul. Dar nu-mi place să fiu judecată după defectele altora.

Încruntarea lui îi spuse că a reuşit să-l irite, dar se sprijini de spătarul unui scaun, cu o mână în buzunarul jachetei.

— Nu cred în cumpărarea afecţiunii şi a ataşamentului.

— Nici eu, spuse Abby. Oricum, adevărata afecţiune şi loialitate nu poate fi cumpărată, vine de la sine.

— Aşa se întâmplă în cazul tău?

— N-o cunosc pe mătuşa ta de destul de mult timp ca să simt aceste sentimente, replică Abby cu hotărâre. Aşa că nu încerca să mă păcăleşti. Ştiu că nu mă crezi când spun că n-am avut niciun plan când am avut grijă de mătuşa ta în Agra, dar aş fi făcut la fel pentru oricine care avea nevoie de ajutor – chiar şi pentru tine.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Câtă drăgălăşenie! O să-mi aduc aminte când voi avea nevoie de ajutor.

Îi întoarse spatele, dar el deja se îndreptase spre mătuşa lui, care apăruse în prag. În rochia lungă şi neagră de mătase, arăta mult mai elegantă decât de obicei, cu toate că, ridicând puţin rochia, arătă că purta obişnuiţii ei pantofi negri.

— Confortul vine înaintea modei, explică ea şi, lăsând rochia să cadă, o privi pe tânăra femeie.

— Eşti foarte frumoasă, draga mea! exclamă ea, apoi se întoarse spre nepotul ei. Nu crezi, Giles?

— N-aş descrie pe domnişoara West ca fiind frumoasă.

— Ce nepoliticos din partea ta! Dar cum ai descrie?

Roşie la faţă, Abby aşteptă replica lui. Colţurile gurii i se ridicaseră într-un zâmbet ironic, în timp ce o privea cu atenţie, dar, când vorbi, se adresă mătuşii lui.

— Aş descrie ca pe o lumânare mică şi roz, spuse el. Din acelea care se pun pe altarul lui Budda.

— Ce părere ai despre acest compliment? o întrebă doamna Bateman pe Abby.

— Cred că domnul Farrow speră ca, la fel ca o lumânare, o să mă topesc!

— Aşa e, Giles? întrebă mătuşa lui, neîncrezătoare.

— Nu m-am gândit la domnişoara West.

Vocea lui era atât de indiferentă, încât Abby îşi dori să-l lovească. Niciun bărbat nu reuşise s-o înfurie atât de tare.

— Mai bine am pleca, continuă el cu calm, conducându-le spre maşină.

Capitolul 6

Familia Chandris locuia în cel mai nou cartier al oraşului, construit pe malul oceanului. Maşina lui Giles Farrow alunecă uşor pe drumul accidentat. La următoarea întoarcere, Abby zări zidul înalt de pe o parte a străzii, dincolo de care se puteau vedea Turnurile Tăcerii. Giles Farrow îi povesti că acolo membrii cultului lui Zoroastru îşi duc morţii, care sunt apoi devoraţi de vulturi, în mai puţin de o oră.

Abby nu-şi putu ascunde un tremur, pe care doamna Bateman îl văzu.

— Ştiu că ţi se pare un obicei barbar, spuse ea liniştită, dar membrii acestui cult respectă elementele naturii, incluzând focul şi pământul. De aceea, nu pot să întineze pământul cu corpurile lor aşa cum fac creştinii şi nici nu-i pot arde, ca hinduşii.

— Dar de ce trebuia să-şi aducă vulturii în centrul oraşului? protestă Abby.

— E vorba despre puterea banilor, interveni Giles. Ei sunt cei care au întemeiat comerţul şi industria oraşului. Nu sunt decât o sută cincisprezece mii în toată India, un număr foarte mic pentru populaţia Indiei. Cu toate

acestea, conduc cele mai importante afaceri şi sunt extrem de bogaţi.

— În acest caz, şi-ar putea permite să-şi mute casa aceasta a morţii în altă zonă.

— Sunt sigură că ai dreptate, domnişoară West. Dar tradiţia moare greu, iar Turnurile Tăcerii vor rămâne aici încă multă vreme.

Abby nu răspunse, ci îşi concentră atenţia spre drumul pe care mergeau. Treceau deja pe lângă blocuri de beton, de construcţie modernă, care nu se potriveau cu arhitectura veche a restului oraşului.

La capătul străzii, limuzina se opri în faţa unei bloc mare, nou construit, iar ocupanţii ei coborâră în aerul umed de mare, apoi pătrunseră prin uşile de sticlă într-o lume care nu cunoscuse vreodată sărăcia.

— Familia Chandris a construit acest bloc, explică doamna Bateman şi ocupă ultimele două etaje.

— Înseamnă că au o familie numeroasă, exclamă Abby.

— Toţi copiii lor s-au căsătorit şi nu mai locuiesc aici!

— Credeam că unii copii rămân să locuiască la părinţii lor.

— Nu e cazul familiilor bogate, mai ales dacă au îmbrăţişat tradiţia europeană. Unitatea familiei care poate fi descoperită în sate nu ţine de marea dragoste pentru membrii familiei, ci este mai degrabă rezultatul împrejurărilor. Pentru cei săraci, e mai uşor să locuiască împreună. Dar familia Chandris nu are decât doi fii şi ambii trăiesc la New York.

Întrebându-se cum un cuplu de vârstă medie poate ocupa două etaje într-o astfel de clădire, tânăra intră în lift, care îi duse spre etajele de sus.

— Aceasta e locuinţa lor de vară, explică scriitoarea în timp ce păşiră pe o terasă imensă, completată cu o piscină şi o grădină luxuriantă. În timpul musonului locuiesc la etajul de dedesubt, care este închis.

— O casă de vară şi una de iarnă, zâmbi Abby. Sunt sigură că au şi o baie pentru el şi una pentru ea!

— Nu numai pentru ei, ci şi pentru musafiri! veni răspunsul amuzat, iar doamna Bateman şi nepotul ei se îndreptară spre un grup de persoane care se despărţiră, lăsându-i să ajungă la cuplul din mijlocul lor.

Domnul Chandris era un bărbat robust, cu părul alb şi piele închisă la culoare, iar soţia lui era o femeie graţioasă, tot cu părul alb, dar cu piele mai deschisă. Ea purta un sari alb foarte simplu, care punea în valoare diamantele care-i străluceau la gât. Amândoi vorbeau o engleză perfectă, dar aveau acel accent cântat pe care Abby îl observase la majoritatea indienilor. Imediat, Abby fu condusă la bufet de un tânăr brunet care o privea cu admiraţie şi care îi oferi o băutură.

Era contabil, se numea Jay şi lucra în una dintre numeroasele firme ale domnului Chandris. Oricum, făcea parte din familie şi-i cunoştea pe cea mai mare parte din invitaţi. Îi arătă personalităţile oraşului şi două actriţe care, din punctul de vedere al lui Abby, erau surprinzător de urâte şi de-a dreptul supraponderale.

Invitaţii erau în număr de o sută, dar spaţiul era atât de mare, încât nu dădea deloc impresia de aglomeraţie. Din când în când, chelneri îmbrăcaţi în ţinută tradiţională de mătase aduceau noi porţii de curry şi băuturi pentru toate gusturile.

Abby îşi privi însoţitorul care avea un pahar de suc de fructe.

— N-ai băut niciodată vin? întrebă ea.

— La Londra obişnuiam să beau. Mi-am făcut studiile la Universitatea din Londra, dar acum locuiesc împreună cu unchiul meu, care este foarte credincios.

— Tu nu eşti?

— Nu încă, dar sunt pe drumul cel bun.

Îi zâmbi iar ea răspunse la zâmbet, gândindu-se că bărbatul arăta foarte bine în tunica albă şi pantalonii negri, strâmţi. Nu purta nimic pe cap, cu toate că majoritatea bărbaţilor din încăpere aveau nişte berete mici şi albe pe cap. Observându-i privirea, îi povesti că acestea erau semnul apartenenţei la partidul de guvernământ.

Toate femeile indiene purtau sari, iar unele veşminte erau atât de bogat brodate, încât îţi luau privirea. Abby, care se simţea diferită în sariul ei mai puţin ornamentat, regreta că nu purta haine obişnuite, dar spunându-i acest lucru însoţitorului ei, acesta o asigură că arăta minunat.

— Pentru noi este un mare compliment să vedem o femeie sosită din Vest că poartă sari. Iar tu arăţi atât de bine.

— La început m-am simţit atât de neîndemânatică, mărturisi ea.

— Nu te cred, eşti de o eleganţă naturală.

Un european, după aceste cuvinte, ar fi continuat cu un compliment, dar bărbaţii indieni erau mult mai rezervaţi, tratând femeile cu foarte mare respect. Pentru această civilizaţie, femeia era centrul familiei, iar bărbaţii se devotau în totalitate soţiilor lor, chiar dacă acestea erau alese de părinţii lor. Unul dintre ghizii lor din Delhi îi mărturisise că un bărbat o iubeşte pe acea femeie care face traiul fericit în casa lor. De aceea, chiar dacă era student la drept la Universitatea din Delhi, era perfect de acord să ia de soţie o femeie aleasă de familia lui, pe care o va cunoaşte în ziua nunţii.

Abby se întreba dacă bărbatul de lângă ea avea aceeaşi părere, dar i se părea nepoliticos să-l întrebe acum, la atât de puţin timp de când îl cunoscuse.

— Mai vrei ceva de băut? întrebă Jay.

— Nu acum, mulţumesc.

El se întoarse să-şi ia încă un suc de fructe şi, pe lângă el, tânăra femeie putu să vadă uşile înalte de lângă lift care se deschiseră, făcând loc unui grup destul de numeros. Majoritatea erau indieni, dar cei doi europeni din mijlocul lor îi atraseră atenţia. Nu era vorba despre bărbat – de vârstă medie şi chel – ci despre femeie, care era una dintre cele mai frumoase femei pe care Abby le văzuse vreodată. Era înaltă şi subţire, cu păr negru şi lung, iar trăsăturile feţei aveau puritatea balerinelor de origine rusă. Rochia aurie, foarte simplă, îi scotea frumuseţea în relief.

Culoarea rochiei era aceeaşi cu a ochilor lui Giles Farrow, observă Abby, aruncând o privire spre el. Bărbatul stătea de vorbă cu domnul Chandris, dar, la vederea cuplului care se apropia, faţa lui îşi pierdu culoarea. Deveni rigid, iar maxilarul i se încordă vizibil.

Imediat, Abby privi la cei doi care intraseră. Femeia se oprise pentru o clipă din mers, apoi se îndreptase spre gazde. Ajunsă lângă ei, le aruncă un zâmbet, apoi se întoarse spre Giles. Bărbatul îşi recăpătase controlul, cu toate că pumnii îi erau încă strânşi.

Fără să-i spună cineva, tânăra ştiu că aceasta era fosta lui logodnică; fata care îl părăsise pentru că nu voia să trăiască în India. Se întoarse spre Jay, care observase şi el scena.

— Cine sunt cei doi? întrebă ea.

— Tony Laughton şi soţia lui. El e un milionar care are foarte multe afaceri cu unchiul meu. Soţia lui e foarte frumoasă, nu-i aşa?

— Da, foarte, răspunse ea gânditoare. Care e prenumele ei?

— Victoria. I se potriveşte, pentru că e englezoaică.

— Victoria, murmură Abby, sigură acum că era Vicky despre care povestise doamna Bateman.

Aruncă o privire spre Giles, care zâmbea relaxat, cu o mână în buzunar. Fără să vrea, îl felicită pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă. Oare ştiuse că fosta lui logodnică va veni în această seară? Amintindu-şi figura lui împietrită la vederea ei, îşi spuse că nu. Da, apariţia ei fusese un şoc, dar unul pe care reuşise să-l ascundă.

În timp ce Abby privea grupul, acestuia i se alătură şi doamna Bateman, care, căutând-o din priviri, îi făcu semn să se apropie. Scuzându-se, se îndreptă spre ei.

— Aş vrea să cunoşti familia Laughton, îi spuse scriitoarea. Vicky este o veche prietenă de familie.

— Aproape un membru al ei, o corectă bruneta zâmbind, deşi ochii îi rămaseră reci.

Privirea ei rece arăta că fusese deranjată de prezentare, iar doamna Bateman, cu toate că nu păru să

observe, îşi strânse degetele care se odihneau pe braţul lui Abby.

— Ei, bine, continuă ea cu veselie, ca aproape un membru al familiei, aş vrea să ţi-o prezint pe tânăra drăguţă care a venit în ajutorul meu în Agra, când eram bolnavă.

Femeia o privi, fără să zâmbească.

— Aşadar, tu eşti Bunul Samaritean? întrebă ea cu o voce tărăgănată. Iar acum lucrezi pentru mătuşa Matty. Cât noroc pe tine!

Abby nu ştia ce să răspundă. Simţea ostilitatea femeii, dar nu ştia care era cauza acesteia. Răspunsul veni imediat, pentru că Vicky Laughton se întoarse spre Giles.

— Păzeşte-te, Giles. Cred că mătuşa Matty vrea s-o facă pe peţitoarea!

— Mă păzesc întotdeauna, răspunse el calm.

— Vrei să spui că sunt singura care a trecut de apărarea ta?

Uluită de cruzimea femeii, Abby făcu un pas să se îndepărteze.

Dar tot auzi răspunsul bărbatului, care veni cu aceeaşi siguranţă.

— N-aveam nevoie de apărare atunci, ci doar după.

— Acum mă faci să mă simt vinovată.

Vicky vorbise mai încet, dar Abby auzi cuvintele ei.

— M-ai iertat? întrebă femeia cu blândeţe.

— Te-am iertat de atunci. Nu poţi să condamni un copil care a greşităacă acest copil n-a fost învăţat ce e bine.

Exclamaţia lui Vicky Laughton era un semn de iritare şi de exasperare şi, cu o mişcare graţioasă, se îndepărtă. Giles se apropie de Abby.

— Sper că te simţi bine la petrecere, domnişoară West.

— Foarte bine. Este prima oară când intru într-o casă indiană.

Răspunsul ei păru să-l amuze.

— Nu e tocmai o casă indiană, mai degrabă o casă a

unui bogătaş cosmopolit.

Tânăra aruncă o privire spre covoarele multicolore şi lămpile de sticlă.

— Eşti sigur că nu? protestă ea.

— O casă indiană e mai mult decât covoare de caşmir şi mozaicuri multicolore. Casa mea e mai indiană, dacă pot să spun aşa, decât aceasta. Probabil pentru că maharajahul, proprietarul ei, n-a fost niciodată influenţat de Europa.

— Mai puţin în cazul instalaţiei din baie. În această privinţă, e aproape o casă americană.

— Consideri instalaţiile moderne o necesitate?

— Tu nu?

— Da, dar nu sunt chiar atât de importante. Am petrecut prea mult timp în oraşe indiene în care nu existau astfel de instalaţii ca să cred că nu se poate trăi fără ele.

— Sunt sigură că se poate trăi şi fără, recunoscu ea. Dar e vorba despre calitatea vieţii. Sunt anumite lucruri pe care le consider esenţiale.

— Eram sigur, mormăi el, că nu eşti diferită de femeile de vârsta ta.

Imediat îşi dădu seama că se gândea la Vicky. Pentru că n-ar fi trebuit să ştie povestea logodnei lui eşuate, îl privi cu pretinsă nevinovăţie.

— Nu spun că nu m-aş putea descurca; în anumite circumstanţe aş reuşi.

— În care anume? întrebă el.

Să-i spună că ar face-o din dragoste pentru un bărbat, însemna să se dea de gol şi să dea impresia că se străduieşte să-şi creeze o imagine favorabilă, aşa că rămase tăcută.

— Eşti foarte uşor de citit, domnişoară West, continuă Giles. În mintea ta romantică, te vezi împărţind tot felul de necazuri cu bărbatul iubit. Dar, dacă s-ar pune problema s-o faci, ai găsi civilizaţia prea atrăgătoare ca să renunţi la ea.

— N-aş vrea să renunţ permanent la civilizaţie. Dar nici tu n-ai face-o. Trăieşti destul de bine, nu înţeleg de ce-i

învinovăţeşti pe cei care vor acelaşi lucru?

— Pentru că am propriile mele priorităţi. Sunt multe alte lucruri mai importante pentru mine decât instalaţia de la baie.

— Şi pentru alţii, domnule Farrow. Din vremuri imemoriale, bărbaţii au plecat în zone sălbatice, răspândind religia, educaţia celor mai puţin norocoşi decât ei. Ce faci nu e atât de extraordinar.

— Nu-mi plac oamenii care încep să-i judece pe alţii cu prima ocazie.

— Vrei să spui că îţi displac cei care ţin la părerea proprie suficient de mult ca s-o apere în faţa oricui!

— Dacă ţii neapărat, da.

— Tu nu-ţi aperi părerile la care ţii?

El dădu din cap.

— Ba da, dar nu-i condamn pe cei care nu sunt de aceeaşi părere cu mine. În ce mă priveşte, nu-mi pasă ce fac ceilalţi!

— În acest caz, nu mă miră că nimănui – în afara mătuşii tale – nu-i pasă de ce faci!

Ochii lui străluciră de furie, ca ai unui tigru în întuneric. Abby se temu că va exploda, dar uitase de câtă stăpânire de sine putea să dea dovadă.

— Nu mă interesează dacă oamenii au o părere bună despre bine sau nu. Atâta vreme cât sunt plăcut de puţinii oameni pe care îi respect, sunt mulţumit. Părerea ta despre mine nu contează.

Ochii ei se umplură de lacrimi şi, nedorind să vadă cât a rănit-o, plecă de lângă el, ieşind pe terasă. Rămase privind în gol.

— Domnişoară West?

Giles Farrow venise lângă ea şi o opri când vru să se strecoare pe lângă el.

— Te rog să mă ierţi pentru ce am spus. E de neiertat pentru mine să-ţi spun asemenea cuvinte.

— Ai fost întotdeauna nepoliticos cu mine, spuse ea cu o voce tremurătoare.

— Dar nu la fel de nepoliticos ca acum, continuă el,

vizibil supărat. Singura mea scuză este că am nişte probleme şi sunt foarte nervos. Te rog să-mi accepţi scuzele.

— Foarte bine.

Abia acum îi putu arunca o privire. Nu mai era la fel de palid ca în clipa în care o văzuse pe Victoria Laughton, dar nu-şi recăpătase culorile naturale. Paloarea îl făcea să arate mai tânăr şi mai vulnerabil.

— Îmi pare rău că trebuie să stau în casa sta, adăugă ea. O să încerc să nu-ţi stau în cale.

— Nu e nevoie.

— Vreau s-o fac.

Giles deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

— Cum doreşti, murmură el, apoi se îndepărtă.

Abby rămase pe loc, dorindu-şi ca Giles Farrow să nu aibă abilitatea s-o facă în acelaşi timp să-l displacă şi să-l compătimească. Cearta lor apăruse din senin, ca o furtună de vară şi dispăruse la fel de repede. Cu toate acestea, simţea încă durerea provocată de cuvintele lui. Acest lucru o speria, pentru că nu voia să ştie că un bărbat ca el avea puterea s-o facă să sufere. N-are de ce s-o intereseze ce face cu viaţa lui şi nici ce părere are despre ea. După ce vor pleca din Bombey, nu va avea niciun motiv să-l vadă din nou. Când îşi va vizita mătuşa în Anglia, va avea grijă să nu se afle prin preajmă, iar dacă vizitele vor deveni prea dese, va demisiona.

Întorcându-se, îl zări stând lângă fereastră. Era cu un cap mai înalt decât bărbaţii din cameră. Dar nu acesta era motivul pentru care atrăgea atenţia. Ceea ce ieşea în evidenţă era aerul lui autoritar, al unui om obişnuit să comande.

Refuzând să se mai gândească la el, plecă în căutarea doamnei Bateman.

— Te-ar deranja dacă am pleca acum? o întrebă aceasta.

— Deloc. Sunt gata când sunteţi şi dumneavoastră.

— O să coborâm şi o să-l rugăm pe portar să ne caute un taxi.

— Nu credeţi că domnul Farrow se va întreba unde aţi dispărut?

— O să am grijă să-i fie dat un mesaj, când va fi prea târziu să mai poată veni după noi.

— Aţi pus ceva la cale, zâmbi Abby.

— Întotdeauna o fac, veni răspunsul, iar braţul scriitoarei se strecură pe sub cel al tinerei, pornind împreună spre ieşire.

Abia când taxiul porni în viteză spre casă, doamna Bateman aminti de Vicky.

— Presupun că ţi-ai dat seama cine era, nu-i aşa?

— Da. Giles ştia că va veni şi ea?

— Nu. Nici nu cred că ştia că e în India. Ar fi trebuit să-i vezi figura când a zărit-o.

— De fapt, chiar l-am văzut. Părea foarte surprins.

— Mai degrabă zdruncinat. Dar mă bucur că s-a întâmplat. I-am spus chiar ieri că trebuie să înceteze să alerge după trecut şi să recunoască faptul că Vicky nu l-a iubit niciodată.

— S-ar putea să descopere că încă o iubeşte, o avertiză Abby.

— Dacă aşa stau lucrurile, va putea să rezolve ceva. Vicky s-a plictisit de soţul ei şi e gata să-l părăsească.

— Aşa a spus ea? întrebă tânăra, uimită că scriitoarea a putut avea o conversaţie atât de intimă cu Vicky.

— Desigur că nu. Dar o cunosc prea bine şi pot să spun la ce se gândeşte chiar înainte să-şi dea seama c-o face. Ţine minte, Abby, femeia aceasta a venit în India să-i arate lui Giles că e gata să se întoarcă la el.

— Poate că el o să accepte oferta.

— E de-a dreptul nebun dacă face una ca asta. Nu s-au potrivit niciodată, dar el o iubea prea tare ca să vadă. Sper că anii petrecuţi departe de ea l-au făcut să vadă mai bine.

Tânăra rămase tăcută, iar după un timp doamna Bateman continuă:

— Crezi că n-ar trebui să mă amestec în viaţa lui

Giles, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Abby. Dragostea pentru cineva nu-ţi dă dreptul să-i spui ce să facă.

— Nici prin cap nu-mi trece să fac astaar fi cea mai bună metodă să-l determin să meargă în direcţia opusă. Tot ce pot să fac e să-i pun în faţa ochilor o femeie fermecătoare şi să sper că-şi va aduce aminte că e bărbat.

Tânăra tresări, iar femeia de lângă ea dădu mulţumită din cap.

— Da, draga mea. Ai fi soţia ideală pentru Giles.

— Dar nu puteţi. e îngrozitor. N-aş fi acceptat să lucrez pentru dumneavoastră dacă aş fi ştiut că aveţi această idee!

— Din nefericire, nepotul meu nu şi-a dat seama.

— Nu sunt prea sigură. Cred că bănuieşte ceva. Probabil că de aceea mă displace atât de mult. Aţi mai făcut aşa ceva?

— De multe ori, răspunse femeia cu sinceritate. Dar am ratat de fiecare dată.

— O să rataţi şi de această dată, observă Abby cu asprime. Nu cred că mai pot să stau cu dumneavoastră.

— Ba poţi. Te rog să mă ierţi că sunt o bătrână visătoare, dar îl iubesc pe Giles şi am ajuns să ţin foarte mult şi la tine. Nu ţi-aş fi spus toate acestea, dar întâlnirea cu Vicky m-a tulburat foarte tare. Te rog să uiţi tot ce am spus şi să nu iei o hotărâre pripită.

— Dar nu mai pot să lucrez pentru dumneavoastră. De fiecare dată când o să-l văd pe domnul Farrow, o să fiu jenată.

— Prostii! Spui despre tine că eşti o femeie modernă, nu-i aşa? Dacă nu eşti atrasă de el, n-ai de ce să te simţi jenată.

— Aveţi dreptate, spuse Abby cu răceală. îl găsesc pe nepotul dumneavoastră nesuferit şi vă asigur că şi el gândeşte acelaşi lucru despre mine.

— În acest caz, n-aveţi niciunul dintre voi de ce să vă îngrijoraţi, orice aş face eu, răspunse scriitoarea.

Tânăra nu se putu împiedica să nu râdă văzând cum

întorsese femeia situaţia în favoarea ei.

— Sunteţi incorigibilă, zâmbi ea. O să rămân cu dumneavoastră numai dacă promiteţi să nu faceţi ceva care să mă jeneze. Va trebui să mă trataţi ca pe o angajată, nu ca pe o eventuală nepoată.

— Dacă aşa vrei, veni repede răspunsul, aşa vei fi tratată.

O oră mai târziu, întinsă în patul ei, Abby nu reuşea să uite discuţia avută. Ştiind că doamna Bateman o văzuse ca o potenţială soţie pentru Giles, constata că era foarte uşor să se vadă şi ea la fel. Imaginea din mintea ei era îngrijorător de plăcută. Măcar dacă personalitatea lui Giles s-ar fi potrivit cu fizicul lui mai mult decât plăcut! Poate că, dacă n-ar fi cunoscut-o pe Vicky Laughton… N-avea niciun rost să se întrebe, pentru că nu văzuse decât partea enervantă a caracterului lui.

Zgomotul unei maşini o anunţă că bărbatul se întorsese acasă. Ştiindu-l atât de aproape, se nelinişti din nou. Oare era capabilă să mai stea aici? O să-l poată vedea fără să-şi aducă aminte acuzaţiile lui, că vrea să profite de averea doamnei Bateman? se întrebă dacă Giles o vedea ca pe un pericol, o femeie care intenţionează să-l seducă. Gândul era atât de amuzant, încât începu să râdă.

Dacă asta gândea el, va fi încântată să-i dovedească opusul. Ultimul lucru pe care şi l-ar dori e un bărbat care i-a permis unei femei să-i amărască întreaga viaţă.

Cu acest gând, adormi.

Capitolul 1

Toată săptămâna următoare, Abby îl evită pe Giles Farrow cu ostentaţie. În puţinele situaţii când cinau împreună, stătea la masă fără să spună vreun cuvânt şi pleca imediat după masă. Căpătase un la şaselea simţ care îi spune când proprietarul casei este prin preajmă sau urmează să vină, iar când maşina lui intra în parcare, ea era deja la jumătatea scărilor care duceau la camera ei, rămânând acolo până la următoarea masă sau până când era chemată de mătuşa lui.

La început, Giles încercase s-o antreneze în

conversaţie, ca şi cum ar fi vrut să-şi răscumpere lipsa de politeţe de la petrecere, dar văzând că e inutil, o lăsase în pace. În serile în care nu era acasă, Abby se plimba prin camerele de la parter, admirând tablourile şi obiectele de artă. Cel mai mult îi plăceau miniaturile din biroul maharajahului.

Acesta nu era folosit, pentru că doamna Bateman prefera să stea afară, la umbra copacilor, iar seara să lucreze în salon. Dar Abby îndrăgise foarte mult această cameră cu pernuţe moi, covor multicolor şi pereţi acoperiţi cu miniaturi. Dorea să facă o reproducere după una dintre ele, aşa că îşi cumpără vopsea şi pensule. În această seară, spre marea ei plăcere, Giles Farrow cina în oraş. După masă se refugie în birou, unde îşi instală micul atelier. Alesese deja miniatura preferată, pe care o luă cu grijă de pe perete. Încă de mică era foarte pricepută la reprodus tablouri, iar uneori să întreba dacă n-ar fi fost o carieră potrivită cea de restaurator.

Se aplecă asupra pânzei şi începu să lucreze, total absorbită de ceea ce făcea. În mai puţin de o oră, terminase deja desenul în creion. Alegând o pensulă, o înmuie în vopsea. Era momentul ei preferat, cel al aşezării culorilor, aşa că suspină fericită, savurând senzaţia. Abia atunci, ridicând privirea, îl zări pe Giles Farrow.

Simţind că inima începe să-i bată ca unui hoţ prins în flagrant, lăsă pensula pe suport şi se ridică repede în picioare.

— Nu trebuie să pleci din cauza mea, spuse el cu blândeţe.

— Oricum, era timpul să mă opresc.

— Pot să văd ce faci?

Nu putea să refuze fără să fie considerată nepoliticoasă, aşa că dădu din cap.

— Nu pot să ridic pânza, e încă udă.

Ocolind masa, Giles se apropie, privind întâi miniatura, apoi reproducerea.

— Nu ştiam că eşti o artistă.

— Nu sunt decât o copiatoare.

— Da, dar una excelentă, spuse el, aplecându-se s-o vadă de aproape. Ai prins fiecare detaliu. De când lucrezi la ea?

— Am început după masă.

— Pare o fotografie. Dacă reuşeşti s-o pictezi la fel de bine, va fi o reproducere perfectă.

Abby nu răspunse, iar el se ridică, îndreptându-se spre fereastră.

— Ai vândut vreuna dintre reproducerile făcute? întrebă el.

— În general le dăruiesc.

El se întoarse s-o privească, iar în ochi îi sclipea o lumină ironică.

— Vrei să i-o faci cadou mătuşii mele?

— Nu. Nu cred că doamna Bateman ar aprecia-o; nu atunci când îşi permite să cumpere originalul.

Mânia care o cuprinsese o făcu să continue, chiar dacă ştia că mai târziu va regreta.

— Ultima reproducere pe care am făcut-o a fost după tabloul lui Gainsborough „Băiatul albastru”. Era favoritul unei bătrâne pe care o ajut la cumpărături. Se ducea la muzeu o dată pe lună să se uite la el, dar mai apoi s-a îmbolnăvit. A cumpărat o reproducere pe hârtie, dar nu era de-ajuns, aşa că i-am făcut una în ulei. Desigur că a fost ceva deliberat din partea mea, pentru că ştiam că, după moartea ei, o să primesc averea ei. Încă nu i-am spus că nu poate să-mi lase moştenire pensia ei, ar fi prea supărată să afle acest lucru, pentru că nu mai are ce să-mi lase altceva.

Cu vocea tremurând, Abby îşi încheie tirada, regretându-şi deja cuvintele. N-avea de ce să-i dea explicaţii lui Giles Farrow. De ce să-i pese că avea o părere proastă despre ea?

— De ce mi-ai spus toate astea, domnişoară West? întrebă el, ca şi cum ar fi auzit-o. Nu-mi vine să cred că-ţi pasă ce cred despre tine.

— Nici nu-mi pasă. Dar, pentru că părerea ta e atât de proastă, am crezut că e cazul să vezi care e adevărul.

— Aş putea să nu te cred.

Nu-i venise această idee, iar el citi imediat uimirea pe figura ei.

— Nu te îngrijora, domnişoară West. Te cred. Nimeni n-ar fi putut inventa o poveste atât de sentimentală.

Furia o împinse să ajungă la el din doi paşi.

— Trebuie să jigneşti pe toată lumea? strigă ea. Eşti atât de dur, încât o piatră pare moale pe lângă tine.

— Prea dur pentru tine? Nu crezi că mă poţi înmuia?

— Nu mi-aş pierde timpul cu tine! Eşti cel mai îngrozitor bărbat pe care l-am cunoscut!

Vru să treacă pe lângă el, dar mâna lui i se încleştă pe umăr şi o întoarse cu faţa spre el.

— Ai grijă cum vorbeşti cu mine. Eşti încă oaspete în casa mea.

— Nu-mi aduce aminte! Dacă n-aş place-o atât de mult pe mătuşa ta, aş pleca de aici chiar în această seară.

— Vrei să spui c-ai renunţat la gândul de a te vârî sub pielea mea?

Sângele i se urcă imediat în obraz, iar lucirea amuzată a ochilor lui îi spuse că observase şi se bucura de jena ei.

— Aşadar, ai ştiut ce spera mătuşa mea când te-a angajat! Nu eram sigur, dar acum am aflat.

Abby îşi simţi gâtul uscat.

— N-am aflat decât în seara petrecerii. Dacă aş fi ştiut de la început, pentru nimic în lume n-aş fi acceptat să lucrez pentru mătuşa ta. Poate că-mi place să fac opere de caritate, dar nu accept să fiu sacrificată pe altarul egoismului şi al rigidităţii!

Înfuriat, bărbatul şuieră printre dinţi:

— Nu ştii nimic despre mine. Nimic!

— Ştiu că eşti atât de ros de părerea de rău pentru propria persoană din cauză că o femeie s-a purtat stupid. Acum eşti sigur că toate femeile ar face acelaşi lucru.

— Cele mai multe dintre ele, da. Principala lor preocupare e să pună mâna pe cel mai bogat bărbat.

— Nu e adevărat!

— Nu? în acest caz, de ce eşti aici? Sau vrei să te cred că eşti încântată de ideea de a trăi nouă luni la ţară, cu o femeie de şaptezeci de ani!

— Chiar sunt, strigă Abby. Să trăiesc într-o mănăstire ar fi de o mie de ori mai plăcut decât să stau cu tine!

— Aşa să fie?

Cu o iuţeală uimitoare, gura lui îi luă în stăpânire buzele. Tânăra încercă să se elibereze, dar era ca o vrabie care încerca să scape de un uliu. El se apropie mai mult, trăgând-o în braţele lui, forţându-i buzele să se întredeschidă.

Niciun bărbat nu o sărutase în acest mod, nicio mână nu se mişcase cu atâta intimitate pe sânii şi pe corpul ei. În ciuda mâniei care ardea în ea, Abby simţi o dorinţă arzătoare născându-se în ea. Înspăimântată că Giles îşi va da seama ce se întâmplă, începu să-l lovească, dar el o ţintui de perete, blocându-i orice mişcare.

Era uluită că sub exteriorul acesta rece se ascundea o pasiune atât de violentă şi dându-şi seama de acest lucru, realiză că nu trebuie să mai reziste. Rezistenţa ei era cea care îl făcea să-şi dorească s-o pedepsească, aşa că rămase nemişcată.

Abia acum bărbatul se îndreptă, privind-o în ochi. Pupilele lui erau dilatate, astfel încât nu se mai vedea decât un inel auriu în jurul lor. Îi susţinu privirea, care îi aducea aminte de o eclipsă de soare pe care o văzuse mai de mult. Fascinată, nu-şi putu desprinde privirea din ochii lui, urmărind cum pupilele se micşorează, lăsându-i ochii de culoarea chihlimbarului pe care îi remarcase în aeroport.

Niciodată n-ar fi bănuit că, la mii de kilometri depărtare, va fi în braţele lui, simţindu-şi buzele rănite de sărutul pasional şi tremurând din tot corpul. Constată cu surprindere că toată teama de el dispăruse, la fel cum dispăruse şi mânia lui. Cu toate că dorinţa rămăsese, bărbatul era capabil s-o controleze, aşa că îşi relaxă strânsoarea, deşi o privea încă în ochi.

— Îmi pare rău, Abby. Ce am făcut e de neiertat.

— E şi vina mea, spuse ea cu voce răguşită. Te-am provocat prea tare.

— Hai să spunem că e vina amândurora.

Braţele lui îi dădură drumul, iar ea făcu un pas, clătinându-se uşor. El o prinse repede.

— Te-am rănit? întrebă el neliniştit. Eşti atât de mică şi eu.

— Mă simt bine, îl întrerupse ea. Numai că n-am fost niciodată sărutată aşa.

El începu să râdă, fără urmă de ironie.

— Eşti atât de inocentă, Abby. Dacă te face să te simţi mai bine, poţi să-mi dai o palmă.

— N-am mai fi la egalitate şi n-ar fi corect.

Reuşind să meargă fără să se clatine, plecă de lângă el şi se îndreptă spre masă, cu intenţia să-şi ia reproducerea.

— Las-o aici, spuse el. O să am grijă să nu fie atinsă de nimeni. Mâine îţi poţi continua lucrul la ea.

— Mulţumesc.

— Dar cred c-ar fi mai bine să lucrezi în timpul zilei. Va fi mai puţin obositor pentru ochi.

— În timpul zilei sunt cu mătuşa ta, îi aminti ea.

— Îţi place să lucrezi pentru ea?

— N-am început să lucrăm cu adevărat. Acum sunt mai mult o însoţitoare.

— În Anglia o să te afunzi până la gât în lucru, spuse el, apoi îşi trecu degetele prin păr, încercând să-l aranjeze. Părea răvăşit, ca şi când ea şi-ar fi afundat degetele în el, dar nu-şi aducea aminte s-o fi făcut. Jenată, întoarse privirea.

— Abby, murmură el. Vreau să-mi cer din nou iertare pentru.

— Nu e nevoie, îl întrerupse ea. Sau îţi e teamă că-i voi spune mătuşii tale ce s-a întâmplat?

— Cred c-ar fi încântată dacă i-ai spune.

Îmbujorată, Abby îi aruncă o privire severă. El zâmbea amuzat şi părea aproape drăguţ.

— Ai şi tu partea ta de vină pentru ce s-a întâmplat.

În ultimul timp n-ai făcut decât să mă provoci.

— Dimpotrivă, protestă ea. Am încercat din răsputeri să nu-ţi stau în drum.

— N-am ştiut că te poţi remarca atât de tare prin absenţă.

— N-am vrut să fac asta.

— Poate că nu, dar ai reuşit.

— În acest caz, ar trebui să dai vina pe conştiinţa ta vinovată, spuse ea cu hotărâre. Pentru că ştiai că te-ai purtat urât cu mine, ai fost conştient că te evitam.

Giles zâmbi.

— Te rog să nu mă mai eviţi. Nu e cazul.

— Foarte bine. Noapte bună, domnule Farrow.

— Mai bine îmi spui Giles, e mai civilizat.

* * *

Plimbându-se prin dormitor – simţea că nu va reuşi să adoarmă, pentru că era prea agitată – Abby se gândi la scena care avusese loc, întrebându-se dacă nu visase. Numai că buzele ei, rănite de sărutul lui brutal, îi confirmară că fusese realitate. Ştia că va deveni mai conştientă de prezenţa lui ca până acum. Era înspăimântată de această perspectivă şi îşi dorea să poată păstra o atitudine neutră faţă de el. Nu voia să-l mai displacă, dar nici nu voia să-l placă. Ar deveni foarte periculos.

Refuzând să se întrebe care ar fi pericolul, se apropie de fereastră, să tragă draperiile. În grădină zări o formă întunecată şi îl recunoscu pe Giles, care se plimba agale. Aşadar, nici el nu putea să doarmă. Îi văzu faţa, strălucind în lumina brichetei, în timp ce-şi aprindea o ţigară, apoi întunericul îl învălui. Cu un suspin, tânăra trase draperiile şi se duse la culcare.

La prima oră a dimineţii deschise ochii, iar prima persoană care îi veni în minte fu Giles Farrow. Oare de ce o sărutase? Fusese furios, într-adevăr, dar după ce se calmase nu mai era ironic, ci o privise ca şi cum o vedea pentru prima oară.

Prea neliniştită ca să mai rămână în pat, făcu un duş

şi se îmbrăcă, coborând apoi în grădină. O briză uşoară răcorea atmosfera, iar aerul mirosea a mare. Respiră adânc, cuprinsă de o bucurie neaşteptată. Făcu o piruetă pe iarbă – o siluetă diafană, bucurându-se de prospeţimea dimineţii.

La opt stătea pe terasă, luându-şi micul dejun. Marmelada şi pâinea prăjită erau delicioase, cu toate că untul indian era aproape de nemâncat. Din fericire, erau foarte multe fructe proaspete: banane, mere, mango.

Când îşi termina a treia ceaşcă de cafea, pe terasă apăru Giles Farrow. Nu mai apăruse niciodată la micul dejun, iar tânăra se întrebă care era motivul apariţiei lui.

— Te-ai trezit devreme, observă el.

— Încă nu m-am obişnuit cu această vreme minunată şi mi se pare o irosire să dorm mai mult.

— Obişnuieşti să dansezi pe iarbă ca să întâmpini noua zi?

Ceaşca i se clătină periculos în mână, dar răspunse cu tot calmul posibil:

— Dacă sunt fericită, dansezuneori chiar şi cânt.

— Ai vreun motiv anume să fii fericită în această dimineaţă?

— Poate acela că suntem prieteni, spuse ea cu gravitate. Nu în adevăratul sens al cuvântului, dar cel puţin nu mai suntem duşmani.

— Acest lucru te-a făcut atât de fericită încât ai început să dansezi?

— Da. Nu-i deloc plăcut să stai într-o casă în care nu eşti dorită, adăugă ea cu un suspin.

Bărbatul o privi în tăcere.

— Nu mi-am dat seama că ai găsit comportamentul meu atât de deranjant, spuse el într-un târziu, continuând s-o privească scrutător. Întotdeauna mi-ai dat impresia că nu-ţi pasă ce cred despre tine. Pentru cineva care pare atât de transparent, îţi ascunzi sentimentele foarte bine.

— Nu mi se pare un comentariu foarte logic, domnule Farrow.

— Giles, îi reaminti el.

Îmbujorându-se uşor, dădu din cap.

— Dacă sunt transparentă, cum pot să-mi ascund sentimentele? Cred că trebuie să-ţi reanalizezi imaginea pe care o ai despre mine. Ori nu sunt transparentă şi în acest caz nu poţi să vezi prin mine şi să-mi ghiceşti motiveleori sunt şi poţi să ştii întotdeauna ce simt!

Pe neaşteptate, el începu să râdă. Figura lui deveni caldă, iar ochii începură să-i strălucească. Ca întotdeauna, Abby fu fascinată de modificările produse în culoarea ochilor lui. Conştientă că îl privea fix, îşi împinse scaunul, încercând să se ridice.

— Te rog să nu pleci, spuse el. Dacă îţi aduci aminte, seara trecută am declarat armistiţiu.

Abby se aşeză la loc, simţindu-şi palmele transpirate. Să-l vadă pe Giles Farrow purtându-se cu prietenie era neaşteptat şi nu ştia cum să reacţioneze. Se întrebă ce să spună, dar nu-i venea în minte nimic inteligent. El nu părea deranjat de tăcerea ei şi începuse să descojească un măr. Avea mâini frumoase, cu degete lungi şi unghii ovale. Abby îşi aminti atingerea lor pe piele şi, înspăimântată, întrebă repede, spunând primul lucru care-i venise în minte:

— Ţi-ai dorit dintotdeauna să lucrezi în ingineria nucleară?

El nu păru surprins de întrebarea ei.

— La început am visat să fiu mecanic de tren, zâmbi el, începând să taie mărul în bucăţi.

— Şi după ce ai trecut de acest vis?

— Am hotărât să-mi urmez tatăl. El a lucrat în acelaşi domeniu. De acolo a plecat interesul meu pentru fizica nucleară.

— Acum ai devenit unul dintre specialiştii de frunte în branşă. Cred că eşti mândru de tine.

— Cred că da, răspunse el după o clipă de gândire. Numai că ajungi răsfăţat. Toată lumea ascultă indicaţiile tale şi aştepţi ca acelaşi lucru să se întâmple şi în viaţa privată.

Tânăra se întrebă dacă se gândea la logodna lui

nereuşită, regretând decizia luată. Dar nu îndrăzni să-l întrebe, iar cuvintele lui o împiedicară să mai întrebe ceva.

— Vorbeşte-mi despre tine, Abby, îi ceru el.

— Nu e mare lucru de spus. Tata a murit când eram încă mică, iar mama a lucrat din greu să ne crească. Am părăsit şcoala destul de repede şi mi-am luat o slujbă, încercând s-o ajut, dar nu era deloc uşor. Din fericire, surorile mele au fost descoperite la un concurs de frumuseţe şi de atunci lucrurile s-au îmbunătăţit.

— Acum sunt fotomodele, nu-i aşa? Cred că mătuşa mea a spus ceva despre ele.

— Fotomodele celebre, spuse Abby. Cred că le-ai văzut, fără să ştii cine sunt. Sunt gemenele din reclama de whisky de anul trecut.

Expresia lui îi arătă că o imagine se formase în faţa ochilor lui.

— Sunt surorile tale? întrebă el uluit.

— Eu sunt răţuşca cea urâtă în acea familie, încercă ea să zâmbească.

Giles se întinse după un alt măr, iar ea fu dezamăgită că nu mai adăugase nimic. Se abţinu să nu suspine şi se bucură de apariţia doamnei Bateman.

— Hai, Abby, e timpul pentru cumpărături, anunţă ea.

— Lăsaţi-mă mai bine să transcriu măcar câteva casete, o rugă ea. Vacanţa mea s-a prelungit prea mult.

— Uită-te la ea cum mă roagă să-i dau de lucru! zâmbi doamna Bateman, privindu-şi nepotul. E incredibilă, nu-i aşa? Dar m-am hotărât. Vreau să fac nişte cumpărături şi refuz să mă duc singură.

— Mă duc să-mi iau geanta şi ne întâlnim la maşină.

Zâmbindu-i lui Giles, Abby se îndepărtă în grabă. Se bucura de apariţia doamnei Bateman. Cu toate că starea de ostilitate dintre ei luase sfârşit, nu era pregătită să lase prietenia să-i ia locul. Pentru că prietenia cu Giles se putea transforma în ceva mult mai periculos pentru liniştea ei sufletească decât fosta duşmănie.

Doamna Bateman îşi făcea cumpărăturile cu mare entuziasm, aşa că în curând maşina era încărcată cu

diverse sacoşe şi cutii. Pe la unsprezece şi jumătate, Abby era pregătită să plece acasă, dar scriitoarea nu-şi făcuse decât jumătate din cumpărături, părând hotărâtă să cumpere câte un cadou pentru fiecare cunoştinţă.

— Mi-ar plăcea să-ţi iau şi ţie un cadouaş, îi propuse ea lui Abby, dar aceasta, ştiind cât de scumpe erau de obicei cadourile femeii, refuză cu fermitate.

Pe la unu şi jumătate ajunseră la hotelul în care doamn Bateman hotărâse să ia masa de prânz.

— Ai văzut atât de puţine din Bombay, explică ea, conducându-şi însoţitoarea într-un hol uriaş din marmură, decorat cu auriu şi alb.

În Anglia, tânăra avusese ocazia să viziteze cele mai luxoase hoteluri, livrând unor clienţi bogaţi cărţi deosebit de valoroase, dar nu văzuse niciun hotel atât de aglomerat. Şi ce diversitate de oameni! Arabi, chinezi, englezi, americani, uşor de recunoscut după îmbrăcăminte.

Doamna Bateman o conduse de-a lungul holului, făcând la dreapta spre un şir de magazine de lux. Abia făcuseră câţiva paşi, când o femeie ieşi dintr-un magazin, aproape lovindu-se de ele.

— Bună, Vicky, răsună vocea lipsită de entuziasm a scriitoarei. Nu mă aşteptam să te văd aici. Giles mi-a spus că plecaţi să vizitaţi Sanctuarul Păsărilor.

— Jack s-a dus singur. Nu eram în stare să stau ore întregi tăcută ca un şoarece, fixând cu privirea un cârd de păsări.

Vicky îşi privi ceasul cu diamante de la încheietură, ca şi cum ar fi fost foarte grăbită, iar doamna Bateman dădu scurt din cap, îndepărtându-se. Abby o urmă, fără să-şi poată şterge din minte imaginea tinerei femei pe care tocmai o revăzuse. Cât de fermecătoare arăta, îmbrăcată în rochia de culoare roz, care-i scotea în evidenţă părul închis la culoare şi ochii exotici. Se simţise la fel de cenuşie ca un porumbel, dorindu-şi să facă şi ea capetele bărbaţilor să se întoarcă. Dar nu toate capetele bărbaţilor. Doar unul.

— Am ajuns.

Însoţitoarea ei se oprise în faţa unei uşi de lemn pe care scria Camera Dragonului. După cum se aştepta, era un restaurant chinezesc, plin până la refuz, cu toate că găsiră destul de repede o masă, când doamna Bateman îşi rosti numele.

Abby era surprinsă că vor mânca mâncare chinezească în India, dar înţelese de ce în prima clipă în care gustă din felurile de mâncare comandate, pentru că erau delicioase.

— Pentru aceste feluri nu se potriveşte vinul, spuse scriitoarea. Ce părere ai despre nişte şampanie?

Abby râse.

— Nu e tot vin?

— Ba da, dar vin spumos, deci merge. Dar dacă vrei vin.

— Aş prefera ceai chinezesc.

— Vrei să nu-mi risipeşti banii? veni întrebarea pe un ton rece. N-ai de ce, draga mea. Am mult mai mulţi bani decât aş putea cheltui în două vieţi. Dacă Giles nu se grăbeşte să-mi facă nişte nepoţi pe care să-i răsfăţ, în curând îmi voi construi o casă placată cu aur pentru pisici.

Abby începu să râdă, încercând să nu se gândească la copiii lui Giles. Dar era foarte uşor să şi-i imagineze: sănătoşi, înalţi, cu păr castaniu ca al lui şi ochi de chihlimbar. Se concentră asupra mâncării, supărată pe ea însăşi că se lasă copleşită de imaginea acestui bărbat.

După masă, scriitoarea rămase să se odihnească, iar tânăra femeie plecă să exploreze hotelul. Acesta cuprindea douăsprezece restaurante, multe magazine şi zone de agrement. Fu foarte impresionată de restaurantul indian numit Tandoori. Unul dintre chelnerii de aici, văzând-o că priveşte curioasă, îi făcu un tur al restaurantului.

— Sper că veţi lua masa la noi într-o zi, spuse bărbatul. Preparăm un pui Tandoori excelent.

— Am mâncat la Londra.

— Nu cred că a fost la fel de bun ca acesta. Trebuie pregătit în cuptor de cărămidă. Vino să-l vezi pe al nostru.

O conduse spre bucătăria restaurantului, în care era

extrem de cald, dar şi foarte curat.

— Uite, zâmbi bărbatul, arătându-i un cuptor construit din cărămidă şi încălzit cu cărbune. Unul dintre bucătari deschise uşa cuptorului, lăsând să se vadă puii rumeniţi.

— Miroase delicios, suspină Abby. Data viitoare când trec pe aici, o să comand cu siguranţă.

Satisfăcut de faptul că a mai câştigat un client, chelnerul o conduse înapoi în sala de mese. Aproape de ieşire, tânăra zări un bărbat şi o femeie care stăteau la o masă. Erau prea absorbiţi unul de celălalt ca să mai observe ceva, dar şi în lumina slabă era uşor de recunoscut rochia roz şi silueta inconfundabilă a bărbatului. De aceea Vicky n-a plecat din Bombay! Mânia şi dezgustul o copleşiră. Cum putea Giles să fie atât de stupid s-o vrea înapoi pe femeia care l-a dezamăgit cu ani în urmă şi care, acceptând să-l vadă acum, îşi trăda soţul? Grăbi paşii, întorcând capul când ajunse lângă ei. Dar n-ar fi trebuit să-şi facă probleme: niciunul dintre ei n-o observă. Hotărâtă, se întoarse la doamna Bateman.

— Nu mă aşteptam să te întorci atât de repede, spuse femeia. Sper că nu te-ai grăbit din cauza mea.

Abby clătină din cap.

— Am văzut tot ce era de văzut.

Cât era de adevărat! îşi spuse ea cu tristeţe, dorindu-şi să-şi smulgă din minte imaginea lui Giles şi a iubitei lui. De ce voise Vicky să-l vadă din nou? Oare doar ca să-şi dovedească puterea asupra lui, ori se întâlniseră din întâmplare, ca doi buni prieteni, care au fost de mult iubiţi? Abby n-o prea vedea pe această femeie prietenă cu un bărbat atât de chipeş.

— Eşti foarte tăcută, observă scriitoarea. S-a întâmplat ceva?

— Mă cam doare capul, minţi tânăra, urmându-şi însoţitoarea spre maşină.

Fără să vadă nimic, fixă strada. De ce mi-ar păsa că l-am văzut pe Giles Farrow cu Victoria Laughton? se întrebă ea, cuprinsă de disperare. E viaţa lui, poate să facă ce vrea

cu ea, mie nu-mi pasă! Numai că aceasta era o minciună, iar ea ştia prea bine. Îi păsa. Cu toată forţa ei, îşi dorea să fie în locul lui Vicky. Voia ca Giles Farrow s-o privească la fel, cu pasiune. Suspină fără să-şi dea seama, iar femeia îi luă mâna.

— Eşti sigură că te simţi bine, draga mea? Sper că nu te-am pus să mănânci prea mult.

— Nu-i decât o mică indigestie, răspunse Abby, profitând de scuza oferită.

— O să cer să ţi se prepare o limonadă din lămâi proaspete. E un leac foarte bun împotriva indigestiei.

Maşina acceleră, îndreptându-se spre Malibar Hill şi, în mai puţin de un sfert de oră, se opri în curte.

— Dacă n-aveţi nevoie de mine, spuse Abby repede, aş vrea să mă întind în pat.

— Desigur. Stai în cameră cât crezi de cuviinţă, răspunse doamna Bateman. Oricum, mai am destule însemnări de făcut.

Recunoscătoare, tânăra se grăbi spre camera ei. Trebuia să rămână singură; să se gândească la ce descoperise de curând. Poate că n-are dreptate. Dar era inutil, ştia prea bine. Fie că-i plăcea, fie că nu, adevărul era acesta: era îndrăgostită de Giles Farrow.

Cum se putuse întâmpla? Unde? Cu puţin timp în urmă, nici măcar nu-l plăcea! E numai atracţie fizică, îşi spuse ea. Nu poate să fie mai mult, nu îl cunoaşte destul de bine pentru aşa ceva. Oricum, Giles are puterea s-o facă să sufere. Dacă n-ar fi fost aşa, n-ar fi fost distrusă la vederea lui cu fosta logodnică, frumoasa Victoria Laughton.

— Cum poate s-o lase să-l păcălească din nou? mormăi Abby, trântind uşa în spatele ei. Dar bărbaţii îndrăgostiţi – ca şi femeile – sunt atât de uşor de păcălit! Giles nu se dovedea a fi altfel.

Coborând la cină, fu uluită să constate că acesta lua cina acasă. Părea atât de frumos în ţinuta lui lejeră! Arăta mai tânăr, iar ei îi era foarte greu să-l vadă ca pe intelectualul cu atâtea responsabilităţi.

— Pari foarte serioasă, observă el, văzând-o coborând.

Ea ridică din umeri fără să răspundă şi, după ce o privi cu atenţie, îi aduse un pahar de băutură.

— Nu vreau nimic, mulţumesc.

— Încearcă. Nu-i decât suc de fructe.

Ezitând, luă paharul şi gustă din el. Cu coada ochiului, îl văzu privind-o, dorindu-şi să nu fie atât de afectată de apropierea lui. Se îndreptă spre doamna Bateman, de teamă ca tremurul mâinilor să nu-i trădeze neliniştea.

— Tocmai îi spuneam lui Giles că vreau să fac o mică excursie, spuse aceasta.

Abby o privea fără nicio expresie, neputând să-şi ia gândul de la bărbatul din spatele ei.

— La Aurangabad, continuă femeia. Nu-i decât o oră de zbor de aici.

Cu un efort, tânăra încercă să-şi aducă aminte ce citise despre oraş.

— Nu e faimos pentru peşterile lui? murmură ea.

— Nu e faimos decât pentru peşterile lui, veni răspunsul amuzat. Aurangabad nu-i nimic mai mult decât un orăşel cu două hoteluri pentru turiştii care vin să vadă peştera şi templele de piatră.

Tânăra femeie aprobă cu o mişcare din cap, aducându-şi aminte despre ce era vorba. Templele de la Ajanta, descoperite în 1819 într-o vale lângă oraş, erau un exemplu minunat de artă timpurie, fiind pictate cu două sute de ani înainte de Hristos.

— Dacă îţi convine, spuse doamna Bateman, mi-ar plăcea să mergem acolo poimâine. Giles va face rost de bilete.

— Nu ştiu dacă voi reuşi, interveni el. Ştii în ce hal este serviciul intern.

— Nu mă îndoiesc că vei reuşi, zâmbi mătuşa lui. Guvernul ar face orice i-ai cere.

— Ai o părere prea bună despre mine, zâmbi el.

— Ştiu că am dreptate, răspunse scriitoarea. E timpul

să-ţi dai şi tu seama.

Mătuşa şi nepotul se priviră cu atenţie, ca şi cum ar fi încrucişat nişte săbii nevăzute, iar Abby avu sentimentul că doamna Bateman ştia că nepotul ei luase masa cu fosta logodnică.

— De ce nu vii şi tu cu noi? propuse femeia.

— Nu sunt sigur că pot.

— Din cauza muncii?

— Dar din ce altă cauză? Să văd ce pot să fac. Ar fi o idee bună să plec din Bombay pentru câteva zile.

Ca să-şi ascundă faţa, Abby se întoarse, punând paharul pe masă. Dar Giles i se alătură imediat, punându-şi paharul lângă al ei şi blocându-i trecerea.

— De ce nu m-ai salutat când m-ai văzut în restaurant, în această după-amiază? întrebă el.

Dacă îşi dorise s-o surprindă, reuşise, pentru că rămase nemişcată, fără să spună un cuvânt.

— Ştiu că m-ai văzut, adăugă bărbatul.

— Nu ştiam că m-ai văzut.

— Nu sunt orb, zâmbi el. M-ai ignorat pentru că nu erai de acord că sunt cu Vicky?

— Nu e treaba mea să te judec.

— De parcă aşa ceva a oprit vreodată o femeie! adăugă el, aplecându-se spre ea. Spune-mi, de aceea nu te-ai oprit?

— Desigur că nu. Nu ştiam că vrei să mă opresc.

El rămase aproape, dar sprâncenele lui coborâseră, umbrindu-i ochii.

— I-ai spus mătuşii mele că m-ai văzut?

— Nu. N-am vrut s-o dezamăgesc.

Bărbatul se încruntă.

— Îţi alegi foarte bine cuvintele.

— Mi-ar plăcea să spun acelaşi lucru despre cum îţi alegi tu femeile.

Îi păru rău că spusese asta, temându-se că se dăduse de gol. Dar n-avea de ce să-şi facă probleme. Giles era prea deranjat de comentariul ei ca să-şi dea seama că avea şi un sens ascuns.

— N-ar trebui s-o judeci pe Vicky, spuse el încet. Dragostea nu e ca în poveşti, unde fiecare face tot ce trebuie şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. În viaţa reală se fac greşeli care se plătesc.

— Vorbeşti şi despre tine? întrebă Abby cu răceală.

— Te interesează răspunsul?

— Nu neapărat. Emoţiile tale te privesc.

— Credeam că suntem prieteni, iar prietenii nu se judecă unii pe alţii fără să ştie care e adevărul.

— Nu crezi că suntem chiar prieteni, spuse tânăra, întorcându-se spre cealaltă parte a mesei. Sunt sigură că nu te interesează ce cred despre tine şi doamna Laughton.

— Ce tot şoptiţi acolo? strigă doamna Bateman, din cealaltă parte a camerei.

— Vorbim despre situaţia politică, răspunse repede nepotul ei.

— N-o s-o rezolvaţi niciodată.

— Toate problemele pot fi rezolvate dacă vrei cu adevărat.

Ochii lui Giles erau plini de umor, dar Abby se îndreptă spre un fotoliu, aşezându-se departe de el. Era surprinsă că bărbatul era curios să afle de ce îl evitase în oraş, dar îşi spuse că acesta voia să ştie dacă i-a spus mătuşii lui. Hotărâtă, îşi ţinu privirea în pământ, încercând să ignore faptul că Giles se aşezase acum lângă ea. Spera că nu va veni cu ele la Aurangabad. Ideea de a petrece câteva zile împreună era prea dureroasă şi se întreba dacă ar putea afla într-un fel ce a hotărât.

— La ce te gândeşti? întrebă el cu blândeţe.

— Mă gândeam de ce vrei să mergi la Aurangabad, răspunse ea imediat. Sunt sigură că l-ai mai văzut.

— Da, dar merită o nouă vizită. Oricum, vreau să plec din oraş şi sunt sigur că mintea ta cea ocupată a găsit o mulţime de motive.

— Doar unul. Fuga de ispită.

Privirea lui era îndrăzneaţă.

— De unde ştii că ispita nu vine cu mine?

Abby simţi că se îmbujorează, iar el începu să râdă.

— Dacă vrei să ne luptăm, Abby, nu folosi cuvintele, spuse Giles.

— Ce altceva să folosesc?

Privirea lui se plimbă cu încetineală pe părul ei, apoi de-a lungul corpului, până la picioare.

— Ai un arsenal de arme mult mai subtile, Abby West, dar eşti prea inocentă să ştii cum să le foloseşti.

— Prefer să păstrez această inocenţă, răspunse ea cu răceală.

— E păcat. Fructul copt trebuie mâncat, nu lăsat să putrezească pe ram.

Nu avea ce să răspundă la aceste cuvinte, aşa că-şi recunoscu înfrângerea cu un suspin. Giles avea dreptate: nu-l putea bate într-unduel verbal. Era prea sofisticat pentru ea. Iar în această seară, din motive ştiute doar de el, îi dădea o lecţie şi în acelaşi timp flirta cu ea. Nici măcar pentru o clipă nu crezu c-ar putea s-o găsească atrăgătoare. Poate că în acest fel voia să-i arate că sentimentele pot copleşi pe oricine.

Un servitor anunţă că masa e gata, iar Abby sări în picioare, ajungând prima la uşă.

— Cred că ţi-e foame, observă Giles cu amuzament.

— Aş putea să mănânc un cal, răspunse ea.

— E mai bine decât să mănânci un bărbat, zâmbi el, dând braţul mătuşii lui.

Capitolul 8

Giles nu plecă la serviciu a doua zi, străduindu-se să aranjeze călătoria la Aurangabad în prima parte a dimineţii, iar în a doua discutând cu mătuşa lui despre nişte investiţii.

Nedorind să asculte aceste probleme de familie, Abby se opri lângă piscină. Nu intră în apă, având o jenă ciudată să apară în faţa lui în costum de baie. Rămase în rochie, iar când se făcu prea cald, se mută la umbră.

Doamna Bateman încă refuzase s-o lase să transcrie casetele care cuprindeau cea mai nouă carte a ei, dar Abby luase caietele în care scriitoarea îşi nota ideile şi citea, încercând să descifreze. Era ocupată cu descifrarea unui

cuvânt, când o umbră căzu asupra ei şi nu fu nevoită să ridice privirea ca să ştie că era Giles.

— De ce nu faci o baie? întrebă el, aşezându-se lângă ea.

Tânăra îşi păstră privirea în caiet, dar nu putu să nu observe picioarele lui lungi, bronzate.

— Sau vrei să mergi la plajă? continuă el. La Juhu e foarte frumos.

— De ce eşti atât de prietenos?

— N-am declarat pace în urmă cu ceva timp? Sau vrei să fim din nou duşmani? întrebă el, suspinând. Sunt surprins că eşti atât de îngustă la minte, Abby.

— Îngustă la minte? Eu?

— De când m-ai văzut cu Vicky, te-ai supărat şi eşti foarte severă de atunci.

— Sunt o fată de modă veche şi nu sunt de acord cu adulterul.

— Vicky şi cu mine am fost logodiţi, spuse el liniştit. Ar fi o prostie să ne prefacem că nu ne cunoaştem. De altfel, e foarte bine să fii capabil să priveşti în urmă fără regret.

— Nu toată lumea gândeşte la fel. Domnul Laughton nu cred c-ar privi foarte bine întâlnirea voastră. Eu n-aş face-o.

— Nu-mi spune că ai fi geloasă pe propriul soţ?

— Desigur c-aş fi dacă l-aş vedea stând cu o femeie pe care a vrut s-o ia de soţie. Mai ales dacă n-a fost el cel care a rupt logodna.

— Bine, bine, zâmbi Giles, e bine de ştiut că eşti capabilă de gelozie. Asta înseamnă că ai sentimente mai profunde decât credeam.

— Nu te privesc sentimentele mele, răspunse ea cu răceală, apoi vru să se ridice repede, dar braţele lui o înconjurară, nelăsând-o să plece.

— Tot timpul faci aluzii, apoi fugi, spuse el încet. Dar de data asta nu te las.

Dându-şi seama că e inutil se încerce să scape, se lăsă pe spate.

— Lasă-mă să plec, Giles. Sunt singură că profunzimea sentimentelor mele nu te interesează.

— Ba da. Eşti o făptură atât de alunecoasă, încât n-am crezut că voi observa dacă eşti sau nu prin preajmă. Dar, oricât ţi se pare de amuzant, observ. Nu eşti o furtună violentă, Abby – pe care o vezi venind şi de care te aperi. Eşti o burniţă care te udă până la piele înainte să-ţi dai seama.

— Ce drăguţ, zâmbi ea, încercând să-şi păstreze umorul. Sunt încântată să fiu comparată cu burniţa!

— Ar trebui să fii. Nu-i nimic mai plăcut decât să te plimbi printr-o ploaie liniştită.

— Poţi să răceşti.

— Da, dar ce moarte frumoasă!

Înainte ca ea să poată răspunde, Giles se ridică şi se îndreptă spre marginea piscinei. Stătu acolo o clipă, privind apa, gol, cu excepţia slipului. În timp ce îl privea, făcu o săritură, intrând în apă pentru ca să apară în cealaltă parte a bazinului. Făcu o mică pauza, apoi înotă înapoi.

— Nu fi laşă, Abby, strigă el. Vino să înoţi.

Ştia că, dacă va refuza, va fi un semn al jenei ei, aşa că-şi deschise nasturii de la rochie, pe care o lăsă pe marginea piscinei. Chiar dacă era mică şi fragilă, corpul ei era rotunjit, atrăgător. Privirea lui Giles o ardea, cercetându-i fiecare parte a corpului. Ajunse la marginea piscinei şi sări în apă, în picioare. Nu ştia să se scufunde, dar nici nu voia să intre încet, tremurând. Scuturându-şi apa de pe faţă, ieşi la suprafaţă, îndreptându-se spre el.

— Pentru o înotătoare pricepută, nu prea ştii să intri în apă, exclamă el. Nu ştii să faci sărituri?

— Nu.

— Nu vrei să înveţi?

Era o ofertă neaşteptată şi acceptă înainte să-şi dea seama ce face. Imediat, el ieşi din apă, întinzându-i mâna.

— Acum stai aproape de marginea piscinei, cu picioarele apropiate. Te apleci uşor în faţă şi îţi relaxezi corpul.

Timp de o oră, stătu lângă ea, învăţând-o cu răbdare, punând-o să repete de multe ori, până când devenise un automatism pentru ea. Abby îl crezuse un bărbat nerăbdător, iar acum era plăcut surprinsă să constate că, chiar dacă făcea greşeli, era foarte răbdător cu ea. Era neobosit şi ar fi continuat lecţiile dacă mătuşa lui n-ar fi apărut, cerându-i să se oprească.

— Biata copilă respiră ca un greieraş, protestă ea, iar nepotul ei se întoarse spre eleva lui, privind-o cu atenţie.

Abby deveni conştientă de respiraţia ei grăbită, de ridicarea şi coborârea pieptului şi încercă să-şi controleze respiraţia.

— Ar fi trebuit să mă opreşti mai devreme, spuse el cerându-şi scuze, apoi puse mâna în jurul umerilor ei.

Tânăra se încordă, iar el îi dădu drumul imediat, expresia prietenoasă de pe figura lui dispărând. Ştiind că fusese o copilărie din partea ei şi regretând lipsa de control de care dăduse dovadă, se întoarse la scaunul pe care-şi lăsase rochia şi o ridica în clipa în care Giles ajunse lângă ea.

— Foloseşte asta, spuse bărbatul, punându-i pe umeri un halat de baie. Ai grijă, fruct mic, adăugă el încet, altfel vei cădea de pe ram fără să-ţi dai seama!

Roşie în obraji, îşi strânse halatul în jurul corpului, îşi luă rochia şi plecă repede spre casă.

Nu se grăbi cu îmbrăcatul şi coborâtul la parter, dar n-avea de ce să-şi facă probleme, pentru că Giles plecase şi nu se întoarse decât mult mai târziu, după-amiază. Purta un costum formal din ţesătură uşoară, iar Abby se întrebă, plină de gelozie, dacă nu se întâlnise din nou cu Vicky Laughton. Din sclipirea din ochii lui înţelese că gelozia ei era vizibilă, dar nu spuse nimic, zâmbind doar cu ironie.

— Zborul nostru a fost confirmat pentru mâine, îi spuse mătuşii lui, dar îmi e teamă că e foarte devreme. Avionul pleacă la şapte şi jumătate, iar asta înseamnă că trebuie să plecăm de aici pe la cinci şi jumătate.

— Atât de devreme? întrebă Abby.

— Drumul până la aeroport e destul de lung şi

trebuie să fim acolo cu o oră înainte de plecare. Dacă ajungem cu o oră mai târziu, biletele noastre sunt date celor de pe lista de aşteptare.

— Ce fel de haine trebuie să-mi iau? mai întrebă tânăra.

— Rochii de bumbac şi pantofi confortabili. Mergem spre sud, iar acolo este foarte cald.

Bărbatul îşi trecu un deget pe sub gulerul cămăşii, surprinzând-o prin acest gest, deoarece nu părea să-i fie foarte cald. Privind cu atenţie, văzu că obrajii îi erau mai roşii decât de obicei, iar pe buza de sus era vizibile broboane de transpiraţie. Îşi dori să întindă mâna şi să-l atingă, să-şi pună capul la pieptul lui. Era un simţământ nou, trădător, care o făcu să se sperie şi să plece din cameră, murmurând ceva despre o carte pe care vrea s-o caute.

Dar şi în bibliotecă, departe de el, nu era mai liniştită. Abia acum înţelegea multe din lucrurile pe care le spuneau surorile ei, acestea îndrăgostindu-se cu regularitate. Spre deosebire de ele, Abby nu mai trăise această experienţă. Dar asta nu putea să însemne că nu se va mai îndrăgosti din nou. Giles fusese primul care o trezise la viaţă, dar părea o prostie să-şi închipuie că era şi ultimul. Într-o zi, un alt bărbat va apărea în viaţa ei, unul care va putea să-i răspundă la sentimente cu aceeaşi pasiune.

Paşi grăbiţi răsunară pe hol şi, luând prima carte care-i veni în mână, o strânse la piept. La timp, pentru că bărbatul din gândurile ei intră în cameră.

— Dacă vrei să te întorci la mătuşa mea, să ştii că eşti în siguranţă. Eu plec, spuse el.

Capul ei se ridică brusc.

— Nu fugeam de tine.

— Aşa să fie?

Înainte să-şi dea seama ce avea de gând, se îndreptă spre ea şi-i luă cartea din mână.

— „Viaţa politică, socială şi economică a Indiei”. E o carte de vacanţă, comentă el. Numai bună pentru după-

amiază.

Îi smulse cartea din mână, punând-o la loc pe raft. El chicoti.

— Cel puţin eşti sinceră, Abby. Alege altceva.

— Bine, recunoscu ea. Am venit aici să scap de tine. Dar nu-ţi dai seama de ce? Nu mă simt bine în compania ta. Mă simt jenată şi ruşinată.

— Dar nu e vina mea, protestă el.

— Tot timpul râzi de mine, spuse ea, forţându-se să-l privească. Nu mă mai umili, Giles. E o cruzime din partea ta, nu o dovadă de isteţime.

— Cruzime? repetă el, zâmbetul părăsindu-i faţa. N-am vrut să fiu crudnu de când am început să te înţeleg. Dar încep să-mi dau seama că a fost o prostie din partea mea.

— Ce vrei să spui? întrebă Abby.

După o pauză lungă, el răspunse:

— N-o să-ţi răspund la această întrebare, Abby. Prefer să aştept până când vei putea să-ţi dai singură răspunsul.

Încă încerca să ghicească sensul cuvintelor lui, când Giles se întoarse cu spatele, ieşind în grabă din cameră.

Nu-l mai văzu până a doua zi, când ajunse în hol exact la cinci şi jumătate. El era deja acolo, supraveghind punerea bagajelor în maşină.

Nu se luminase încă, dar era cald ca în toiul zilei, fără măcar o adiere de vânt.

— Mătuşa e deja în maşină, spuse Giles, iar Abby urcă, aşezându-se lângă scriitoare. El se aşează în faţă, lângă şofer.

Era o plăcere să mergi cu maşina la această oră. Nu erau decât foarte puţine maşini, iar nelipsiţii trecători şi biciclişti lipseau cu desăvârşire. Cu toată viteza, dură destul de mult până ajunseră la aeroport, iar când ajunseră, era deja foarte aglomerat. În timp ce Abby şi doamna Bateman rămaseră într-o parte, Giles plecă să ia bilete şi să ducă bagajele, cu maximum de eficienţă. Văzându-l cum se descurca, o oază de calm într-o mare de

nelinişte, naţionalitatea lui era evidentă, pentru că era britanic până în măduva oaselor.

La şapte şi jumătate urcară în avionul cu două motoare, pregătiţi pentru o oră de zbor în cele mai bune condiţii meteorologice. La capătul drumului, aterizară în mijlocul a ceea că părea să fie un deşert, în care se înălţa doar stingherul aeroport.

Luară de la aeroport o maşină, care îi duse pe un drum plin de praf. Căutând oraşul Aurangabad, Aby fu surprinsă să descopere două hoteluri moderne, la câteva sute de metri unul de altul. Trecură pe lângă primul, intrând în parcarea celui de-al doilea, unde fură salutaţi de un bărbat în livrea.

— Unde e oraşul? întrebă tânăra.

— La câteva mile depărtare, pe acest drum, răspunse doamna Bateman. Când am fost ultima oară aici, aceste hoteluri nu erau construite, aşa că am fost nevoită să stau în nişte clădiri destul de primitive.

— Acum e foarte confortabil pentru turişti, adăugă Giles, cu apă cu gheaţă în sala de mese şi şerveţele pentru demachiat în baie.

— Şi ce e în neregulă dacă ni se oferă un anumit confort? spuse Abby, înţelegând din zâmbetul lui că o tachina din nou.

În ciuda pustietăţii de care era înconjurat, hotelul era plăcut, cu mobilă confortabilă, decor fermecător şi personal amabil. După un mic dejun gustos, plecară la o mică plimbare, în piaţa aglomerată.

Se întoarseră la hotel pentru masa de prânz, iar după aceasta de îndreptară spre munţii în care fuseseră descoperite cele treizeci şi patru de temple, câteva din ele hinduse, dar cea mai mare parte budiste.

Cam două mii de tone de piatră fuseseră scoase cu mâinile, când se lucrase cu atâta sârguinţă în măruntaiele muntelui. Lui Abby i se părea incredibil că aceste construcţii fuseseră construite de sus în jos, iar admiraţia ei crescu la vederea interioarelor şi faţadelor bogat decorate. Pentru motive cunoscute doar de ei,

constructorii imitaseră lemnul. De-a lungul anilor, multe din animalele mitologice sculptate şi coloanele înalte se prăbuşiseră. Dar restul rămăseseră ca o mărturie a trecerii timpului, care îi făcea pe privitori să fie copleşiţi.

Doamna Bateman era o admiratoare neobosită, urcând şi coborând cu multă energie scările care duceau la temple. Abby obosise după doar un sfert din temple vizitate, aşa că se aşează pe trepte, privind spre soare.

— Nu eşti impresionată de tot ce vezi?

Vocea lui Giles o făcu să deschidă ochii şi-l văzu c-o priveşte cu amuzament. Avea mâinile în buzunare, iar cămaşa sport era deschisă la gât. În lucirea soarelui, părul lui avea reflexe de mahon, iar această culoare îl făcea să pară mai sălbatic decât de obicei.

— Pentru mine, templele seamănă foarte mult unul cu celălalt, răspunse ea. Aş putea să mă uit la picturi ore întregi, dar sculpturile acestea nu mă impresionează foarte tare. Crezi că e o copilărie din parte mea, nu-i aşa?

— Mi s-ar părea o copilărie să te prefaci că-ţi place ceva. Lucrul pe care am învăţat să-l aştept de la tine, în scurtul timp de când ne cunoaştem, e sinceritatea.

— Chiar dacă pare o nepoliteţe?

El zâmbi.

— În această după-amiază minunată, nici măcar lipsa ta de politeţe nu mi s-ar mai părea ceva neplăcut.

Erau cuvinte pe care şi le va aminti nu mult mai târziu dar, pentru că nu era clarvăzătoare, le acceptă fără să răspundă. Se ridică, ştiind că o aştepta să-l urmeze în următorul templu. Chiar dacă declarase că nu e impresionată de sculpturi, următorul altar era atât de frumos decorat cu animale şi zeităţi, încât fu copleşită, înţelegând imensul efort făcut de artiştii anonimi, care reuşiseră să prelucreze piatra neagră, foarte dură.

— Oare cum au ştiut lucrătorii ce au de făcut? întrebă ea. E destul de greu să-ţi dai seama ce trebuie făcut în faţa unui bloc de piatră, dar când trebuie să-l sculptezi de sus în jos.

— Cred că au săpat un şanţ în jurul fiecărui bloc de

piatră, apoi au coborât şi au lucrat de jos.

— Da, un şanţ grozav, de cel puţin o sută de picioare adâncime.

— Din acest motiv pare atât de incredibil. Şi mai credem acum că avem meşteşugari buni, clătină el din cap. Măreţia acestei construcţii depăşeşte orice închipuire.

Abby înţelegea foarte bine punctul lui de vedere şi-l împărtăşea, iar acest lucru o făcea să se simtă aproape de el. Îi arăta şi cât de puţin ştia despre ce simţea şi ce credea Giles. Se întreba cum fusese când era adolescent sau copil. Oare era la fel de greu de înţeles ca acum?

— La ce concluzie ai ajuns? întrebă el brusc.

— În ce privinţă?

— A mea. În ultimele minute m-ai privit de parcă voiai să-mi pui un diagnostic.

Expresia folosită de el o făcu să zâmbească.

— Mă întrebam cum erai în copilărie şi dacă ai fost întotdeauna atât de plin de tine.

— Aşa mă vezi? zâmbi el, dar nu aşteptă răspunsul, ci continuă. Eram o combinaţie dificilă: deştept, timid şi foarte hotărât. Eram foarte legat de tatăl meu: un bărbat excepţional, inginer şi poet. Îmi doream să fiu ca el.

— Şi tu scriai poezii?

— Încă mai scriu, răspunse el, privind-o cu atenţie. Într-o zi, o să-ţi arăt câteva dintre poeziile mele.

— Într-o zi?

— Nu eşti pregătită acum pentru aşa ceva.

Deranjată de cuvintele lui, care îi arătau că o vedea ca pe o persoană încă imatură emoţional, se îndepărtă de el. Din punctul lui de vedere, nu era decât secretara mătuşii lui, o tânără naivă pe care o judecase greşit la prima întâlnire şi faţă de care voia acum să se revanşezecu toate că felul lui de a-şi lua revanşa n-o făcea să se simtă prea bine. Fusese o prostie din partea ei să-şi imagineze că venise la Aurangabad pentru că-i făcea plăcere compania ei. Venise pentru că voia să scape din Bombay; să pună ceva distanţă între el şi Vicky Launghton. Acest gând o făcu să se bucure, pentru că însemna că bărbatul se

străduia să nu cedeze sentimentelor pentru soţia altui bărbat.

— Ce părere ai despre ceva rece de băut? întrebă Giles şi, fără să-i aştepte răspunsul, o luă de mână, conducând-o spre maşina parcată sub un grup de copaci.

— Nu-mi spune că e un restaurant prin preajmă!

— Nici nu e, zâmbi el şi, deschizând portbagajul, scoase un termos şi două pahare. Cu gesturi precise, turnă sucul de fructe cu gheaţă în pahare, oferindu-i unul.

— Eşti întotdeauna pregătit pentru astfel de ocazii? întrebă ea, pe un ton admirativ.

— Sunt un călător experimentat.

— Da, nu cred că te ia ceva prin surprindere.

— O spui de parcă ar fi ceva îngrijorător, comentă el.

— Poate fi, răspunse ea cu seriozitate. E greu să te ridici la înălţimea perfecţiunii.

— Mă bucur că mă vezi ca un bărbat perfect!

Ce îngrozitor ar fi să-şi dea seama că s-a îndrăgostit de el!

— Unde e doamna Bateman? întrebă ea brusc.

— Face fotografii unuia dintre altare. Şoferul e cu ea, aşa că e în siguranţă.

— Ai mare grijă de ea, nu-i aşa?

— Da. E o femeie foarte voluntară, dar e bătrână. Mă bucur c-ai fost cu ea când s-a îmbolnăvit.

Complimentul încălzi inima lui Abby.

— Să înţeleg că nu-ţi mai e teamă c-o să profit de ea?

Giles se încruntă.

— Nu-mi aminti de lucrurile pe care ţi le-am spus. Îmi vine să-mi dau palme.

Tânăra zâmbi, apoi gustă din paharul cu suc. Bărbatul făcu la fel, iar expresia de pe figura lui era atât de enigmatică, încât Abby ar fi dat orice să afle ce gândeşte.

— Cred că-i clipa să-ţi dau un bănuţ pentru gândurile tale, spuse ea.

— Încercam să mă văd din punctul tău de vedere, mărturisi el. Trebuie să recunosc: nu mi-a plăcut deloc ce-

am văzut.

— N-ai de unde să ştii ce simt, protestă ea.

— Nu? Dar pot să ghicesc. Ai spus deja că sunt singuratic şi neprietenos. Ai mai spus că sunt perfect şi mă aştept ca toată lumea să fie perfectă, ceea ce înseamnă că mă crezi încrezut şi lipsit de înţelegere.

— Oh, nu! Eşti prea dur cu tine. Nu te văd deloc aşa cum spui.

— În acest caz, cum mă vezi?

— O să-ţi spun într-o zi, zâmbi ea. Acest joc poate fi jucat în doi, Giles.

Pentru o clipă, păru surprins, apoi începu să râdă.

— Pentru o persoană atât de mică, eşti toată numai promptitudine, Abby West!

Pe neaşteptate, o prinse de mână şi încă o ţinea când apăru mătuşa lui, ştergându-şi faţa cu o batistă mare. Recunoscătoare, acceptă băutura oferită de nepotul ei.

— Nu-mi trebuie decât o baie şi un pat, anunţă ea, urcându-se în maşină. Voi doi, trebuie să vă descurcaţi şi fără mine.

Abby deschise gura să spună că şi ea va rămâne în cameră, dar se răzgândi. Dacă va continua să evite să stea singură cu Giles, acesta îi va ghici motivele.

— Mi-e teamă că nu prea am ce să-ţi ofer, Abby, spuse el. Viaţa de noapte din Aurangabad e la fel de plictisitoare ca cea din timpul zilei!

— După atâta mers, voi fi mai mult decât mulţumită să stau jos! zâmbi ea.

— Bine. Voi fi la bar la opt. Vino acolo când eşti gata.

Căutând prin hainele din dulap, după ce îşi făcuse duş, Abbyâşi dori să fi împachetat şi altceva decât rochiile de bumbac pe care i le recomandase Giles. Cu toate acestea, chiar dacă ar fi adus ceva mai elegant, ar fi ezitat să-l poarte. Era foarte hotărâtă să nu-i dea impresia lui Giles că vrea să-l atragă. Ce bine ar fi fost dacă doamna Bateman nu i-ar fi vorbit de planurile ei şi mai ales dacă Giles nu le-ar fi ghicit şi el!

Alese cea mai frumoasă rochie şi o îmbrăcă repede.

Îşi perie părul care, ars de soarele Indiei, era mai auriu ca niciodată şi-i mângâia umerii. Era, după părerea ei, unul dintre atuurile ei. Cu paşi hotărâţi, coborî scările şi intră în barul restaurantului.

Îl văzu pe Giles înainte ca acesta s-o observe, iar inima ei zvâcni dureros. Şi o femeie care îl vedea pentru prima oară ar fi fost impresionată; figura lui cu trăsături hotărâte şi ochii extraordinari îţi atrăgeau atenţia. Zărind-o, se ridică şi veni spre ea, apoi o conduse spre masă. Fără s-o întrebe ce vrea, îi oferi un pahar de suc de fructe, pe care îi propuse să-l ia la masă în restaurant.

— Un grup foarte mare de japonezi va coborî la masă în câteva minute şi aş vrea să comandăm înainte, explică el.

Avea dreptate, aşa că îl urmă în sala de mese. Mâncarea era excelentă, iar Giles insistă să mănânce în linişte. Abby era surprinzător de mulţumită să-l asculte. Era obosită după plimbările de după-amiază şi se bucura să fie cu el; să-l privească şi să reţină fiecare detaliu al figurii lui, pentru ca în timpul în care era departe de el, să se bucure de amintirea acestor clipe.

Ajunseseră la cafea, iar Giles îşi turna a doua ceaşcă în clipa în care îl văzu că se crispează. Întorcându-se încet, îi urmări privirea uluită şi o văzu pe Vicky Laughton, urmată de soţul ei, intrând în sala restaurantului. Cuplul îi văzu imediat şi se îndreptă spre ei.

— N-aveam nici cea mai mică idee că sunteţi aici! spuse Anthony Laughton. Vicky şi cu mine ne-am hotărât din senin să venim – de fapt, a fost ideea lui Vicky, iar eu, ca un soţ ascultător, am fost de acord!

— Aşa şi trebuia, zâmbi soţia lui. Mai ales după ce m-ai lăsat singură în Bombay, iar tu ai plecat să cauţi păsări.

— M-am uitat doar. Şi erau păsări cu pene!

— Ar fi fost mai interesant dacă ar fi fost alt fel de păsări, veni răspunsul femeii, iar Abby văzu privirea rănită din ochii lui Anthony Laughton.

— Mătuşa Mattie nu e aici? îl întrebă Vicky pe Giles. Sau am întrerupt ceva special?

Abby îşi simţi obrajii arzând, dar bărbatul răspunse cu mult calm.

— Mătuşa cinează în camera ei. Dacă aş fi vrut să merg cu Abby la o cină privată, m-aş fi asigurat că e atât de privată încât să nu afle nimeni.

Vicky râse ascuţit.

— Ce supărăcios ai devenit! Traiul în India nu te-a făcut mai bun.

— Nu putem fi toţi la fel! interveni soţul ei.

— Giles şi cu mine am fost mereu de acord cu acest lucru, spuse femeia, iar ochii ei străluceau.

Se întoarse spre Abby, privind-o cu ostilitate.

— Cred că ai văzut destul de mult din India, domnişoară West.

— Nu mai mult decât un turist obişnuit, răspunse tânăra femeie. Se pare că urmăm cu toţii un traseu stabilit.

— Nu e cazul soţiei mele, zâmbi Anthony. Ea îşi face singură itinerarul. Venirea aici nu era parte din plan.

— O să te bucuri că ai venit după ce o să vezi peşterile, spuse soţia lui, apoi îi privi din nou pe Giles. Nu vreţi să mergem împreună mâine?

— Am fost deja la Ellora, răspunse acesta. Mâine ne ducem la Ajanta.

— În acest caz, putem să ne schimbăm planurile şi să mergem şi noi acolo. Ne întâlnim la bar după cină?

— De ce nu? zâmbi Giles, ridicându-se pe jumătate când Vicky îşi urmă soţul spre o masă aflată destul de departe.

Abby îl privi pe bărbatul din faţa ei, aşteptând să facă un comentariu despre întâlnirea aceasta, dar el continuă să-şi bea cafeaua în linişte. Fu nevoită să vorbească ea.

— Ştiai că vor veni aici?

— E o întrebare sau o acuzaţie? Ţi-am mai spus că nu-mi place să fiu judecat.

— Nu te judecam!

— Eşti sigură?

Se îmbujoră.

— Eu. mă gândeam.

— Ştiu exact de gândeai. Trebuie să-ţi amintesc faptul că fosta mea logodnică este cu soţul ei. Sau n-ai observat acest amănunt?

Buzele lui Abby tremurară. Nu era pregătită pentru această izbucnire a lui, cu toate că ştia că nu era decât vina ei. Ochii lui aruncau flăcări şi îşi împinse scaunul, ridicându-se. Imediat se ridică şi ea, urmându-l.

— Dacă nu te deranjează, mă duc în camera mea, spuse Abby când ajunseră lângă bar. Pot să-ţi aştepţi şi singur prietenii.

— O, nu, nu pleci nicăieri.

Cu hotărâre, o prinse de mână, trăgând-o înăuntru.

Ştiind că se aştepta să se opună, se lăsă condusă în bar, aşezându-se pe un scaun lângă el. Se simţi triumfătoare văzând privirea lui nedumerită.

— Nu pot să te înţeleg, spuse el, mai mult pentru sine. Ştiu că n-am început foarte bineşi nu e decât vina meate înţeleg că mă vezi ca pe un nesuferit. Dar nu ţi-am dat niciun motiv să mă crezi cel mai mare nemernic din lume!

— Nu te văd aşa. Doar că avem standarde diferite. Nu spun că ale mele sunt mai acceptabile decât ale tale.

— Dar crezi că sunt, nu-i aşa?

— Fiecare crede că morala lui e cea mai bună.

— N-ai fost niciodată îndrăgostită de bărbatul nepotrivit? Sau eşti una dintre acele persoane fericite care se îndrăgostesc la comandă?

— N-am fost niciodată îndrăgostită, spuse ea cu fermitate. Din ce am văzut că se întâmplă celor care sunt, sper că nu mi se va întâmpla vreodată.

— Dacă o să te porţi tot aşa, nici n-o să se întâmple!

Buzele ei tremurară, dar refuză să-l lase să vadă cât de tare o dureau cuvintele lui.

— Nu eşti numai inocentă şi naivă, continuă el, ci şi rigidă şi îngustă la minte. Nu cred că eşti un fruct care aşteaptă să se coacă, ci unul care a început să se ofilească pe ram.

Cu un gest brusc, sări de pe scaun. Era mai mult

decât putea să suporte şi nu reuşi să-şi ascundă lacrimile care-i umpluseră ochii.

— Mă duc în cameră, suspină ea, te rog să nu încerci să mă împiedici!

Ajunsă în cameră, se aruncă pe pat, izbucnind în hohote de plâns. Mult mai târziu, se ridică şi-şi şterse ochii.

— Nu eşti decât o mică „Domnişoară Nimeni" îşi spuse în oglindă. De ce te-ar mira că Giles te vede aşa? Ce drept ai să comentezi comportamentul lui? Nu e treaba ta dacă o vrea pe Vicky Laughton!

Se ridică şi se dezbrăcă, luându-şi pijamaua. Ştia că nu poate să adoarmă, aşa că se aşeză lângă fereastră, sperând că aerul proaspăt al serii o va linişti.

Dar figura frumoasă a lui Vicky era încă în faţa ochilor ei: provocatoare, senzuală. În ochii ei era o privire care o convinsese pe Abby că venise la Aurangabad special pentru Giles. Şi Anthony Laughton ştia. Dar, dacă bănuia ce simte soţia lui pentru bărbatul care-i fusese logodnic, de ce o lăsase singură în Bombay, ştiind că Giles e acolo? Oare intenţionase să-i dea şansa să decidă ce vrea să facă în viitor? Cu toate acestea, nu era doar decizia lui Vicky, trebuia să decidă şi Giles.

Disperată, Abby stinse lumina şi se aşeză în pat. Întunericul o copleşi, dar nu era mai adânc decât cel din inima ei. Stătu multă vreme nemişcată, privind în tavan. Într-un târziu, alunecă încet într-un somn neliniştit.

Capitolul 9

Numai gândul că dacă nu vrea să meargă în excursia la Ajanta, doamna Bateman va fi foarte supărată, o împiedică pe Abby să se prefacă bolnavă a doua zi. Într-adevăr, avea o durere îngrozitoare de cap, dar ştia că această scuză nu era suficientă. Aşa că se înarmă cu aspirină şi ceai tare şi coborî.

Figura ei era calmă, ca de obicei, dar la vederea ei Giles se încruntă. Acesta lua deja micul dejun cu mătuşa lui. Părea obosit şi deprimat, dar Abby nu ştia dacă dormise rău din cauză că iubita lui era în apropiere, sau

din cauza conştiinţei vinovate.

Nici nu-mi pasă, îşi spuse ea cu fermitate. Giles Farrow poate să facă orice pofteşte cu viaţa lui. Dacă n-are bunul simţ să-şi dea seama că va suferi din nou dacă o lasă pe Vicky Laughton în viaţa lui, atunci o merită!

Doamna Bateman era singura din grupul lor care arăta la fel de sigură pe ea ca de obicei în clipa în care plecară din hotel. Cu pantofii ei cu talpă joasă şi pălăria de soare, părea imaginea călătoarei britanice. Abby se simţea mică lângă ea, iar lângă

Giles, chiar minusculă. Bărbatul nu spuse nimic şi le aşteptă să se urce în maşină, înainte să-şi ocupe locul de lângă şofer.

— Avem o călătorie lungă în faţa noastră, Abby, spuse doamna Bateman. Mai bine de şaizeci de mile.

Se dovedi că avusese dreptate. În afară de starea proastă a drumului, erau permanent incomodaţi de persoane care mergeau pe jos şi care îi încetineau intenţionat ca să arunce o privire în interiorul maşinii. Trecură prin multe sate, unele alcătuite doar din colibe de pământ, altele mai mari, cu magazine şi restaurante din care, dacă nu te preocupa problema igienei, puteai lua diverse bunătăţi.

Abby se întreba ce se întâmpla cu aceste sate în sezonul ploios şi îşi întoarse privirea de la case, cu un fior. Imediat, se simţi vinovată că închide ochii în faţa degradării umane, ştiind că nu trebuie să ignore sau să uite că foarte mulţi din oamenii de pe acest continent trăiesc la limita înfometării.

După două ore de mers, ajunseră la Ajanta. Era o râpă adâncă în care fuseseră săpate douăzeci de peşteri. Fuseseră descoperite întâi în 1819, când un grup de ofiţeri englezi care erau la vânătoare de tigri urmăriseră un animal care dispăruse în faţa ochilor lor. Unul dintre vânători, căpitanul John Smith, urmărise tigrul şi, urcând pe munte, descoperise nişte trepte săpate în piatră. Dând la o parte plantele ca să vadă unde duc aceste scări, descoperise intrarea unei peşteri, blocată de ierburile

crescute.

Cercetările ulterioare duseseră la descoperirea unei întregi serii de peşteri: altare budiste construite cu mai mult de două mii de ani în urmă. Spre deosebire de cele din Ellora, acestea erau săpate în inima muntelui, iar pereţii stâncii erau decoraţi cu picturi elaborate, foarte colorate. Din nefericire, expuse la aer, multe dintre ele se degradaseră, înainte ca Departamentul Indian de Arheologie să le poată proteja. Cele care rămăseseră erau dovezi de artă veche, unice în toată lumea.

Când începură turul peşterilor, tânăra femeie îşi dădu seama că Giles fusese aici de foarte multe ori… Ştia cele mai frumoase peşteri, ca şi povestea fiecărei picturi şi le dădea amănunte foarte interesante. Abby se simţea de parcă privea picturi persane mărite, pentru că multe dintre ele aveau aceleaşi culori vii şi preocupare pentru detalii. Dar, spre deosebire de picturile persane, în care figurile umane apăreau ca lipsite de expresie, acestea abundau de emoţii.

Mersul de la o peşteră la alta era obositor, nu numai pentru că erau foarte multe scări de urcat, dar erau şi foarte mulţi oameni, atât de mulţi încât uneori trebuia să aştepte ca un grup de turişti să părăsească peştera, înainte să poată intra. Pe la amiază, doamna Bateman se recunoscu învinsă şi anunţă că vrea să ia o pauză.

— Dar nu trebuie să vă opriţi din explorat. Eu o să stau la umbră şi o să vă aştept.

— Cred că o pauză ne prinde bine şi nouă, spuse Giles, sprijinindu-se de zidul care fusese construit pe lângă scări, ca o protecţie necesară.

Abby veni lângă el, având grijă să stea la distanţă şi privi peste zid. Jos, la capătul scărilor, fusese construită o grădină în care micii cerşetori aşteptau venirea turiştilor.

Cu un suspin, se aşeză pe o treaptă, privind la intrarea în peşteră. Aceasta era prevăzută cu uşi înalte de lemn, pentru a o proteja de vandali. De-a lungul zidului erau nişe mici, săpate în piatră, atât de mici încât abia dacă încăpea un om în ele. În acestea, în urmă cu sute de

ani, călugări budişti îngenuncheau pentru a se ruga, unii dintre ei rămânând în aceeaşi poziţie zile la rând. Era o devoţiune religioasă la care ea n-ar fi putut aspira, deoarece numai gândul îi dădea ameţeli şi senzaţia de claustrofobie. Îşi întoarse privirea spre şirul de oameni care se mişca încet de-a lungul drumului. Nu erau numai turişti europeni, ci şi indieni, constată ea cu surprindere. Apoi îşi dădu seama că pentru unii dintre aceştia călătoria trebuie să fi avut valoarea unui pelerinaj. O figură cunoscută îi atrase atenţia în marea de oameni şi, cu un şoc, o recunoscu pe Vicky Laughton. Aşadar, femeia îl convinsese pe soţul ei să vină la Ajanta! auzi exclamaţia lui Giles şi ştiu că o zărise.

— Vicky şi soţul ei sunt aici, spuse el pe un ton liniştit mătuşii lui. Au ajuns la Aurangabad aseară.

— Nu mă miră, făcu doamna Bateman o grimasă. Ştiind că a mers şase mii de mile să te vadă din nou, o mică vizită din Bombay n-o opreşte pe ea.

— Încep să văd de unde îşi ia Abby ideile greşite, veni răspunsul atât de rece, încât scriitoarea o privi uimită pe tânăra femeie.

— Ai încercat şi tu să-l faci să raţioneze?

Abby se îmbujoră. Auzind întrebarea femeii, îşi dădu seama cât de impertinentă fusese să-şi spună părerea unui bărbat pe care abia îl cunoscuse. Nu era de mirare că fusese atât de furios!

— Aşadar, ne întâlnim din nou!

Vocea lui Vicky ajunse la ei, iar ea coborî cu graţie cele câteva trepte care îi despărţeau. Într-o rochie uşoară de mătase, cu sandale asortate cu toc jos, părea neafectată de căldură. În schimb, soţul ei era roşu şi transpirat, arătându-şi vârsta. Era clar de ce îl prefera pe Giles!

Abby îşi întoarse privirea spre râpă, încercând să pară absorbită de peisaj, dar era dureros de conştientă de vocea lui Vicky şi de râsul lui Giles. Ar fi dorit să fie la un milion de mile distanţă, iar când Giles i se adresă, tresări vizibil.

— Cred că e cazul să plecăm din nou la drum, Abby.

Se ridică, observând cu durere mâna lui Vicky care se odihnea pe braţul fostului ei logodnic.

— Sunt sigură că domnişoara West ar prefera să meargă cu mătuşa Mattie, interveni Vicky. Ştiu că Tony ar vrea. Nu-i place să meargă repede.

— N-am nicio intenţie să merg repede, declară Giles. E mult mai bine să stăm împreună. Dar dacă tu şi soţul tău aveţi alte preferinţe.

— Sigur că nu, zâmbi femeia. Sunt sigură că eşti un ghid mult mai bun decât Tony.

Păstrându-şi mâna în continuare pe braţul lui, porniră împreună. Abby, văzând încruntarea de pe figura scriitoarei, ştiu că aceasta era supărată pe nepotul ei că se lăsase adus în această situaţie. Dar ce rost mai avea să încerce să intervină între ei? Dacă Vicky se hotărâse să-şi părăsească soţul şi să se întoarcă la fostul logodnic, numai el putea decide dacă va reuşi sau nu. Oricum, din modul în care se purta, era greu de presupus că femeia va da greş.

Involuntar, Abby îl privi pe Anthony Laughton. Mergea pe lângă ele, dar cu privirea aţintită asupra soţiei lui, o privire de câine bătut. Ar fi vrut să-l trezească. Oare nu ştia că, dacă vrea să păstreze lângă el o femeie cu temperamentul lui Vicky, trebuie să se arate puternic, vulnerabilitatea lui fiind interpretată ca slăbiciune?

— Se pare că te-ai pricopsit cu mine, domnişoară West, spuse el, observând că Vicky şi Giles se îndepărtaseră.

— Sunt sigură că eşti la fel de priceput ca Giles, zâmbi Abby, observând cărţile pe care bărbatul le ducea sub braţ.

— Compensez lipsa de cunoştinţe cu mult entuziasm! Vrei să-ţi spun câte ceva despre peşterile în care intrăm?

Dădu din cap, văzând prin aceasta un mod de a conversa mai puţin, dar în curând fu foarte interesată de ce avea de spus.

— Următoarea peşteră are o statuie remarcabilă a lui Budda, îi spuse Anthony Laughton, conducând-o spre spatele unei peşteri, spre o statuie.

— Ce e diferit în cazul ei? Am văzut sute la fel.

— Diferenţa e expresia feţei. Concentrează-te şi vei vedea că am dreptate.

Abby se apropie mai mult de statuie. Însoţitorul ei se îndepărtase, iar ea era singură. Privi faţa statuii, apoi făcu trei paşi spre stânga, s-o vadă din profil. Cu coada ochiului, văzu un material deschis la culoare şi nişte braţe lungi, goale, care înconjurau o formă întunecată. Ezită pentru o secundă, apoi se retrase repede. Numai că imaginea lui Vicky în braţele lui Giles îi rămăsese întipărită pe retină.

Neputând să mai suporte apropierea lor, se îndreptă spre ieşire, făcându-şi loc printre oameni, fără să-i vadă. Numai cu noroc ajunse în faţa lui Anthony şi a doamnei Bateman.

— L-ai văzut pe Giles? o întrebă scriitoarea.

Neputând să vorbească, făcu un semn negativ din cap, apoi se întoarse, prefăcându-se că admiră o pictură. Auzi din nou voci şi îşi dădu seama că foştii logodnici se întorseseră.

— De ce aţi dispărut şi ne-aţi lăsat singuri? îşi întrebă Giles mătuşa. Am spus că vreau să rămânem împreună.

— În mulţimea asta? Abia dacă pot să-mi păstrez hainele pe mine!

— În acest caz, propun să ne oprim, spuse el. Ai mers destul.

— Sunt de acord, veni răspunsul supărat. Du-te înainte cu Abby, iar eu mă întorc la maşină.

— De ce să nu mergem cu toţii în maşina noastră? propuse Vicky. Avem aer condiţionat.

Gândul de a sta atât de aproape de Giles şi de femeia pe care acesta o iubea i se păru insuportabil lui Abby.

— Mi-ar plăcea să mai stau, să le vorbesc artiştilor care lucrează aici, spuse ea, arătând spre un şevalet pe care stătea un tablou neterminat, cu toate că artistul nu se vedea pe nicăieri.

— Nu cred că vin cât timp sunt atât de mulţi turişti, o informă Giles. Lucrează dimineaţa, nu mai mult de câteva ore, pentru că ochii le obosesc foarte tare din cauza

întunericului. Dacă vrei să-i vezi la lucru, pot să-ţi aranjez o întâlnire mâine.

— Aş vrea să stau acum, insistă Abby. Pot să găsesc pe cineva care să mă aducă la hotel.

Toată lumea porni spre ieşire cu excepţia lui Giles, care se apropie de ea.

— Ce e în neregulă, Abby? Te deranjează ceva?

— Nu.

— Ba da, spuse el supărat. Cred că-ţi închipui că am vorbit cu Vicky să ne vedem aici.

— Am renunţat să mă mai gândesc la tine şi la doamna Laughton. Ce faci, e treaba ta.

— Într-o zi, o să te scutur foarte tare, spuse el cu hotărâre, cu toate că un observator, ca Vicky, care privea în direcţia lor, ar fi presupus că face un comentariu obişnuit.

Abby îl privi plecând, dorindu-şi să fi plecat împreună cu el. Dar era prea târziu să se răzgândească şi îşi continuă explorarea.

Încetul cu încetul, frumuseţea locurilor reuşi s-o calmeze, făcând-o să-şi dea seama cât de mărunte erau problemele ei faţă de cele ale lucrătorilor care construiseră aceste minunăţii. Cu toate acestea, cei care construiseră altarele erau preoţi, care îşi iubeau doar religia şi renunţau la femei.

Deprimată la gândul viitorului ei lipsit de iubire, se sprijini de una dintre nişele săpate în zid. Poate că masa o va face să se simtă mai bine. Dar îşi aduse aminte imediat că pachetul ei de mâncare era în maşină. Asta însemna că trebuia să coboare până jos, la baza râpei, unde era un bar.

Cu toate acestea, era prea obosită să mai urce înapoi, aşa că se aşeză în interiorul nişei, să se odihnească puţin. Peretele de stâncă era răcoritor. Îşi folosi haina ca pe o pernă. Putea să închidă ochii; energia i se va întoarce repede.

O crampă puternică o trezi. Speriată de întuneric, întâi nu-şi dădu seama unde este. Abia când se ridică şi se lovi de peretele de stâncă recunoscu interiorul nişei. O

trecu un fior. Nu mai era nimeni în peşteră. Probabil că dormise câteva ore. Privindu-şi ceasul, văzu că era şapte. Nu era de mirare că era singură! mai aruncă o privire în jur, dar nu se vedea nimeni, nici măcar o lumină. Era singură într-o peşteră, în adâncul muntelui, fără nimeni în jur decât fantomele trecutului.

Inima îi bătea cu putere; respiră adânc, încercând să nu intre în panică. Cu toate că locul era tăcut ca un mormânt, nu era un mormânt; cu toate că părea în inima junglei, nu era decât la câteva mile de un sat. Dar aceste gânduri n-o liniştiră. Încercă să-şi spună că mâine vor veni din nou turiştii. Numai că ziua de mâine era departe şi trebuia să treacă de o noapte.

Îşi puse haina, pentru că aerul se răcise. Păşind cu grijă, se îndreptă spre intrarea în peşteră. Uşa era închisă şi, timp de o clipă îngrozitoare, crezu că e încuiată. Dar uşa se deschise, cu un scârţâit prelung, iar ea se găsi afară, în aerul curat al serii. Respirând cu nesaţ, începu să coboare treptele.

Ştia că, în lumina amurgului, îi va lua mai mult de o oră să ajungă jos. De două ori pierdu drumul, ajungând o dată într-o fundătură, a doua oară în dreptul unei alte uşi.

Ce prostie din partea ei să adoarmă! Oare să fi fost pentru că-şi dorise să găsească un loc de refugiu, unde Giles nu exista?

Spunându-şi cu supărare că n-are rost să-şi pună întrebări la care nu poate găsi răspuns, ajunse la o porţiune periculoasă a treptelor. Luna în creştere fu acoperită de un nor, iar de departe se auzi chemarea unui animal. Plină de nervozitate, se întrebă ce animal putea să fie. Cei care descoperiseră peşterile erau vânători de tigri. Oare mai erau tigri în India?

Ceva trecu pe lângă ea, iar tânăra încremeni, încercând să vadă despre ce era vorba. Nu putu să zărească nimic, dar grăbi pasul.

Era la jumătatea drumului când se petrecu accidentul.

Neatentă la drum, pentru că i se părea că devenise

mai accesibil, nu se prinse bine de marginea zidului. Piciorul îi alunecă pe iarba udă şi căzu, rostogolindu-se peste trei trepte, cu picioarele sub ea.

Pentru câteva secunde, rămase nemişcată, apoi, certându-se pentru neglijenţă, se ridică. Cel puţin încercă s-o facă, pentru că în clipa în care încercă să se sprijine pe piciorul stâng, durerea o săgetă.

Ţipând, căzu în genunchi. Numai când durerea încetă reuşi să se îndrepte. Puse o mână pe glezna dureroasă. Nu părea ruptă. Încercă să-şi mişte degetele. Durerea era puternică, dar suportabilă. Poate că, dacă se odihneşte suficient, o să reuşească să se ridice. Încercă să pună din nou piciorul pe pământ, dar durerea fu de neîndurat. Îşi dădu seama că nu va mai putea merge.

Se pare că nu va putea pleca de aici, cel puţin până dimineaţă, când se redeschideau peşterile. Un gând neaşteptat îi dădu speranţe. Peşterile erau protejate de Departamentul Indian de Arheologie, deci trebuie să existe un paznic. Ridicând capul, începu să strige. Vocea ei nu era suficient de puternică şi numai dacă paznicul era prin apropiere o putea auzi. Singura ei speranţă era să continue să meargă, oricât de greu i-ar fi.

Atentă să nu-şi lovească glezna, se târî pe următoarea treaptă. Oricât de mult dura, era mai bine decât să stea nemişcată.

O oră mai târziu, nu făcuse decât câţiva paşi. Cea mai mică mişcare neatentă îi provoca o durere atât de puternică, încât aproape leşină de două ori, iar acum îi era frică să se mai mişte.

Drumul până la baza râpei era foarte lung, dar acolo erau parcate maşinile şi se găseau standurile cu suveniruri. Oare paznicii standurilor se duceau cu toţii acasă? Decise că nu, din ceea ce văzuse la Bombay. Era posibil ca acolo jos să fie oameni, care dormeau lângă standuri.

Încurajată de acest gând, porni mai departe. După un pas, se opri, amintindu-şi de indianul pe care Giles îl îndepărtase dimineaţă de lângă ea. Fusese ceva în ochii

acestuia care o înspăimântase, iar ideea de a merge să ceară ajutor se schimbă în cea de a sta ascunsă în una dintre nişe până dimineaţă.

Târându-se spre una dintre ele, se strecură înăuntru. Încetul cu încetul, tremuratul care o cuprinsese încetă. În acest loc, un călugăr budist trăise, rugându-se în timpul zilei şi dormind noaptea. Gândul acesta o mai calmă.

Timpul trecea greu. Braţele şi picioarele îi amorţiseră. Era din ce în ce mai greu să-şi păstreze calmul.

Imaginea lui Giles îi apăru în faţa ochilor şi, sprijinindu-şi capul pe braţe, începu să plângă.

Ceva îi atrase deodată atenţia şi ascultă, nefiind singură dacă nu şi-a imaginat. Dar sunetul veni din nou: era numele ei.

Nevenindu-i să creadă, strigă:

— Sunt aici!

— Continuă să strigi! veni răspunsul şi, cu toate că era slabă, recunoscu vocea lui Giles.

Văzu o lumină care strălucea pe drumul şerpuit, dispărând la curbe. Când o văzu din nou, era mult mai aproape. Ascultând ordinul lui Giles, strigă din când în când, până în clipa în care, ca din senin, acesta îngenunche lângă ea, prinzând-o de umeri.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine? strigă el, furios. Ai înnebunit, să stai aşa? Ar fi trebuit să ai destulă minte să te plimbi, cu temperatura asta atât de scăzută!

— Nu pot să mă mişc, suspină ea. Sunt rănită.

Strânsoarea lui deveni mai puternică.

— Cât e de grav?

— Nu e foarte grav, şopti ea, simţind abia acum şocul întâmplării. Mi-am. răsucit glezna. Am căzut de pe o treaptă şi.

Blestemând printre dinţi, bărbatul o ridică în braţe.

— N-am timp să mă uit la ea aici. Pune-ţi braţul în jurul gâtului meu şi ţine lanterna cu cealaltă mână. E cel mai bun mod de a ajunge jos fără un alt accident.

Îl ascultă, strângând din dinţi când mişcarea îi

trimise săgeţi de durere în picior. Simţindu-i încordarea, el nu spuse nimic până când nu ajunseră la capătul scărilor.

— Cum ai rămas în urmă? întrebă el.

— M-am aşezat să mă odihnesc. Am vrut doar să închid ochii pentru un minut, dar.

— Nebuno!

Atacul lui era atât de neaşteptat, încât uită de nefericirea ei, pradă furiei:

— Cum îndrăzneşti să spui una ca asta! Crezi că am vrut să fiu încuiată în peşteră? Că am vrut să cad şi să mă lovesc? Eşti un porc, Giles Farrow, un porc fără inimă, nesimţitor, căruia nu-i pasă de nimeni!

— Mi-a păsat destul de mult să petrec ultimele patru ore căutându-te pe drumul spre hotel. Am crezut că un turist te-a adus la hotel şi te-ai certat cu el.

— Certat cu el? Ce vrei să spui?

— Că un bărbat ţi-a făcut avansuri şi ai fugit de el.

Se imagină scăpând dintr-o maşină, cu un bărbat gras, transpirat, care o urmărea, iar imaginea era atât de amuzantă încât începu să râdă.

— Ce e atât de nostim? mormăi Giles.

Încercă să-i răspundă, dar nu putu; râsul era atât de puternic, încât devenise aproape isteric.

— Încetează! îi ordonă bărbatul, scuturând-o.

Mişcarea îi trimise un nou fulger de durere în gleznă şi ţipă. El

O prinse mai bine în braţe, apoi îşi coborî capul până când obrazul

I se odihni pe părul ei.

— Iartă-mă, Abby, n-am vrut să te rănesc. Dar dacă ai şti cât am fost de îngrijorat. Cum mi-am imaginat că zaci undeva, rănită.

Se strânse mai aproape de el, îngropându-şi faţa la umărul lui. Era vag conştientă când ajunseră la maşină, unde el o puse cu grijă, acoperind-o cu pătura. Tremurul ei se oprise, înlocuit de extenuare. Simţi mişcarea maşinii, dar era prea obosită să deschidă ochii. Nu-i deschise decât când mâinile lui Giles o prinseră din nou de umeri.

— Am ajuns, spuse el scurt şi, fără s-o lase să se mişte, o ridică din maşină.

Când se apropiară de uşile de sticlă, văzu lumea adunată în hol şi deveni conştientă cât era de răvăşită şi cât de ciudat trebuie să fi arătat, purtată în braţe.

— Te rog să mă pui jos, şopti ea. Dacă pot să mă ţin de tine, o să reuşesc să urc.

Fără să-i asculte cererea, el intră în hotel, fiind imediat înconjuraţi de feţe curioase şi de voci care puneau întrebări. Giles îşi făcu loc prin mulţime spre recepţie şi ceru cheia de la camera ei.

— Doctorul a ajuns deja, domnule Farrow, spuse recepţionerul. Să-i spun să urce?

— Da.

— De unde ai ştiut că am nevoie de un doctor? întrebă Abby.

— Mi-a fost teamă că o să ai nevoie de pompele funebre, răspunse el, iar tânăra fu conştientă de furia din vocea lui. Ţinând-o în braţe, se întoarse spre scări, zărindu-le pe Vicky şi pe doamna Bateman care veneau spre ei.

— Draga mea copilă! exclamă scriitoarea, îngrijorată. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti vie! Ce s-a întâmplat?

— Am alunecat şi mi-am scrântit glezna. A fost vina mea.

— Dar de ce erai singură?

— O să ai destul timp să vorbeşti cu ea mâine, spuse Giles. Acum trebuie să fie consultată de medic.

— Nu te mai agita atât, Giles!

Vocea lui Vicky era limpede ca un clopoţel, dar ceva din tonul ei îl făcu pe Giles s-o privească.

— N-a făcut altceva decât să se rătăcească, adăugă femeia. Nu era într-un pericol real.

— Numai din cauza frigului, răspunse el cu calm. Şi ar fi putut destul de bine să cadă peste zid şi să moară.

— Dar nu s-a întâmplat asta, aşa că de ce atâta agitaţie? întrebă femeia, privind-o pe Abby cu dispreţ. O să fii o adevărată minune când o să ajungi la Bombay.

„Turistă pierdută printre altare”. Dacă poţi să spui că ai văzut câteva fantome budiste care bântuiau prin jur, poţi să ajungi chiar în ziare.

Abby era atât de uluită de atac, încât nu ştia ce să spună. Tocmai hotărâse că tăcerea e cel mai bun răspuns, când vorbi Giles. Vocea lui era liniştită, dar pentru că era în braţele lui, era conştientă de încordarea lui şi ştiu ce efort face ca să nu se vadă.

— Dacă Abby voia să producă agitaţie, nu avea decât să nu mai ţină secret logodna noastră.

— Ce? întrebă Vicky.

— Logodna noastră. Ar fi fost o adevărată minune, nu-i aşa? adăugă el, coborându-şi capul spre Abby. Ţi-am spus de câteva zile că e o prostie din partea noastră să ne prefacem în continuare, dar eşti atât de timidă.

— Ştiam eu! interveni doamna Bateman, strălucind de încântare. Ştiam că sunteţi făcuţi unul pentru altul.

— Ar trebui să începi să scrii cărţi de dragoste, nu romane poliţiste, spuse Vicky cu supărare, apoi se întoarse spre Giles. Nu te cred. Minţi.

— De ce aş minţi?

— Pentru că nu mi-ai spus un cuvânt despre asta.

— Eşti ultima persoană căreia i-aş spune, răspunse el, ridicând-o pe Abby mai bine în braţe. Acum, dacă mă scuzi, aş vrea s-o duc pe Abby în cameră.

Abia în lift reuşi tânăra femeie să-şi revină din muţenie.

— Ştiu că erai supărat pe doamna Laughton pentru ce a spus despre mine, dar a fost o nebunie să-i răspunzi aşa. Tot ce ai reuşit a fost să mă faci să arăt mult mai prost.

— O să vorbim mai târziu despre asta.

— O să vorbim acum, spuse ea, supărată. De ce trebuie să te prefaci că suntem logodiţi?

— Nu mi-a plăcut că te-a atacat şi am vrut s-o rănesc.

— Folosindu-mă pe minesau nu contează dacă mă răneşti pe mine în locul ei?

— N-am vrut să te rănesc, răspunse el repede şi,

înainte că ea să răspundă, uşile liftului se deschiseră, şi îl văzură pe doctorul care aştepta în faţa uşii.

Nu pot să stea de vorbă singuri, iar asta e bine, îşi spuse ea, întinzându-se în pat pentru consultaţie. În starea de spirit de acum, era sigură că va spune lucruri pe care mai târziu le va regreta.

— Vă las acum, spuse Giles. O să fiu jos, dacă doctorul are nevoie de minesau tu.

— Eşti ultima persoană de care am nevoie, răspunse ea hotărâtă. Te rog să pleci.

Uşa se închise după el, iar doctorul o privi uimit.

— Vă doare, nu-i aşa? întrebă el, ca şi cum ar fi căutat un motiv pentru reacţia ei.

— Nu piciorul, răspunse ea, întrebându-se ce-ar spune dacă i-ar cere un medicament pentru o inimă rănită.

Capitolul 10

Sedativul pe care îl primise o împiedică pe Abby să se mai chinuie cu întrebările şi când se trezi dimineaţa, cu glezna dureroasă, dar o durere suportabilă, era într-o stare de spirit mai bună ca să încerce să descopere motivul pentru care Giles spusese că sunt logodiţi.

Singurul motiv rezonabil era teama că va cădea din nou în mrejele lui Vicky. Se temea că, dacă ştia că e liber, va fi mult mai vulnerabil. Bine, dorea să-l vadă rezistând ispitei, dar nu-şi imaginase c-o va folosi pe ea ca pe o armă.

Auzi o bătaie la uşă şi, crezând că e cineva de la hotel, răspunse:

— Intră!

Era Giles, încă palid, dar cu expresia lui obişnuită.

— Arăţi mai bine, spuse el, aşezându-se la capătul patului, cu o mână în buzunarul hainei. După ce iei micul dejun, te duc la spital pentru o radiografie.

— Nu e niciun os rupt, răspunse ea. Te rog să nu te agiţi.

— Poate că e o fractură uşoară; e mai bine să fii precaut decât să-ţi pară rău.

— Nu se aplică doar la glezna mea.

El îi aruncă o privire lungă, oftând.

— Cred că te referi la ce i-am spus lui Vicky.

— Credeai că n-o să vorbesc despre asta?

Se ridică în pat, apoi, conştientă de transparenţa cămăşii de noapte, îşi trase pătura în jurul ei.

— Nu putem să continuăm cu această logodnă, Giles. Dacă nu-i spui doamnei Laughton că a fost o glumă, îi spun eu.

— De ce crezi că a fost o glumă?

— Dacă vrei, poţi să-i spui adevărul, răspunse Abby, ignorând cuvintele lui. Să-i spui că singurul mod în care poţi să-i rezişti este să te ascunzi după fusta altei femei! Nu te obosi să negi, continuă ea, văzându-l că vrea să vorbească, pentru că v-am văzut ieri într-una dintre peşteri – şi ai mare noroc, putea să te vadă şi soţul ei.

— Aşadar, tu erai, spuse Giles liniştit. De aceea eşti atât de supărată pe mine?

— Chiar dacă nu v-aş fi văzut sărutându-vă, tot m-aş fi supărat din cauza acestei aşa-zise logodne. Crezi că nu ştiu că mă foloseşti drept acoperire?

Vocea îi tremura, dar reuşi să-şi păstreze calmul. Giles se dusese la fereastră şi nu mai vedea decât profilul lui frumos. Văzu că-şi trecea mâna prin păr, ceea ce însemna că nu era deloc atât de calm pe cât dorea să pară. Dându-şi seama de acest lucru, se mai îmbună, înţelegând ce greu trebuie să fie pentru un bărbat ca el să dorească soţia altuia. Dar de ce trebuia s-o folosească pe ea?

— Te-am rănit atât de adânc? întrebă el într-un târziu. Găseşti atât de neplăcută ideea de a fi logodită cu mine?

— E neplăcut să fii folosită!

— Dar nu să fii logodită cu mine. Nu te deranjează asta?

Temându-se să nu se dea de gol, spuse cu voce calmă:

— Desigur, mă deranjează să mă prefac. Dar pot să-mi dau seama că marea majoritate a femeilor ar fi flatate.

Bărbatul se întorsese lângă patul ei, unde stătea în

picioare, cu braţele încrucişate pe piept.

— Să înţeleg că tu nu?

— Eu, nu. Mă bucur că încerci să te împotriveşti sentimentelor pentru doamna Laughton, dar eu. nu vreau să fiu arma pe care o foloseşti.

— Aşa că rupi logodna şi mă trimiţi la lupi – sau să spun la vulpoaică?

Abby nu zâmbi.

— Sunt sigură că eşti destul de deştept ca să ai grijă de tine.

— Nu atât de deştept pe cât crezi. Dacă stau să mă gândesc, chiar destul de prost.

Se apropie de pat, iar ea, ştiind cât de răvăşită trebuia să arate, îşi strânse pătura cu o mână şi cu cealălaltă încercă să-şi aranjeze părul.

— Aş vrea să pleci şi să mă laşi singură, spuse ea cu iritare.

— N-ai de ce să fii jenată. Dacă toate femeile ar arăta atât de bine la prima oră, toate companiile de înfrumuseţare ar da faliment.

— Mulţumesc, spuse ea, prea supărată să se bucure de compliment. Dar să nu crezi că flatările o să mă convingă să fac ce vrei.

— Nici nu mă gândeam la aşa ceva.

Îl privi cu atenţie, dar expresia lui era serioasă. Şi-ar fi dorit din toată inima ca logodna lor să fie una adevărată şi ca, într-o zi, Giles s-o iubească. Dar astfel de gânduri erau vise. Era un bărbat de succes, care o considera naivă.

— Cred că-ţi par foarte tânără, spuse ea cu ironie. De aceea crezi că poţi să mă foloseşti cum vrei.

— N-aş spune asta.

Privirea lui trecu de la figura ei pe curba umerilor, iar ea se acoperi cu un gest rapid.

— Ştii prea bine ce vreau să spun, protestă ea. Nu te preface că nu înţelegi.

— Dar tu nu ştii ce vreau să spun, răspunse bărbatul. De ce n-ai încredere în tine, Abby? Eşti tânără şi inocentă, dar ai o frumuseţe liniştită care devine foarte puternică din

clipa în care eşti conştient de ea.

În momentul acela, nu-şi mai putu controla furia.

— Dacă nu încetezi să te joci, Giles, o să cobor chiar acum şi o să-i spun prietenei tale că ai minţit-o aseară!

— Vrei să spui că nu te duci oricum? întrebă el, prefăcându-se surprins.

Văzând că era supărată, se aplecă deasupra ei şi, acoperind-o cu pătura, o strânse în braţe.

— Ştiam că pot să contez pe tine, spuse el cu voce joasă. Continuă cu logodna încă un pic. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Bucuroasă că nu ştie ce-ar înseamnă pentru ea, suspină, promiţându-i că va continua. Amintindu-i că se va întoarce peste o oră s-o ia la spital, o lăsă să aştepte micul dejun.

Centrul medical din Aurangabad era o clădire impunătoare din beton, mult prea bogat ornamentată pentru un oraş mic. Dar era ceva ce văzuse în foarte multe cazuri.

— Eşti plină de prejudecăţi, spuse Giles.

— De unde ştii la ce mă gândesc?

— Ai o figură expresivă.

— Vrei să faci un comentariu legat de gândurile mele?

Giles se opri la mijlocul drumului, privind-o cu atenţie.

— Găseşti că indienii se concentrează prea mult pe cantitate şi nu pe calitate.

— Cam aşa ceva. Cu toate că, într-o ţară atât de mare, cred că şi cantitatea e importantă.

— Au şi calitate; în astronomie şi ştiinţă sunt excelenţi.

— Îţi plac indienii, nu-i aşa?

— Îmi plac oamenii, răspunse el. Nu înţeleg cum se poate gândi omul să cucerească spaţiul, când n-a învăţat încă să înceteze să împartă pământul în segmente.

Abby era de acord cu tot ce spunea el şi se întrebă cum e posibil ca un bărbat atât de complex să fie

îndrăgostit de o femeie atât de superficială ca Vicky. Motivul pentru care aceasta era îndrăgostită de el, era evident. La gândul acesta, tânăra se îmbujoră.

— Eşti foarte drăguţă când roşeşti, spuse el. Cu toate că eşti la fel de drăguţă şi când n-o faci.

— Giles, vrei să nu mai joci teatru? Nu te vede nimeni aici.

— Un bărbat care face complimente joacă teatru?

— Tu, da.

— De ce eu?

— Pentru că nu sunt genul tău.

El păru supărat.

— Pari bucuroasă că nu eşti.

— Sunt, răspunse ea cu răceală. Am ajuns să ne întâlnim din întâmplare, dar în mod normal nu ne-am fi întâlnit niciodată.

— Dar, pentru că am făcut-o, nu crezi că ar fi cazul să ne bucurăm cât mai mult? Sau trebuie să-ţi amintesc tot timpul că suntem prieteni – ca să nu mai spun şi logodnici temporari?

— Nu putem să fim prieteni, iar logodna noastră n-ar păcăli pe nimeni care te cunoaşte. Un bărbat care a iubit-o pe Vicky Laughton nu mă poate place pe mine. Acum nu mă mai ţine pe scări, spuse ea supărată şi du-mă înăuntru.

O ascultă în tăcere, iar ea se bucură la venirea unei asistente medicale.

Radiografia arătă că nu erau oase rupte, dar fu sfătuită să se odihnească o săptămână, iar Giles hotărî că pot să se întoarcă la Bombay.

Reuşiră să facă rost de bilete pentru zborul de după-amiază. Abia când coborî în hol cu ajutorul unei asistente, pentru că refuzase să-l cheme pe Giles, o întâlni pe Vicky, pentru prima oară după anunţul logodnei.

— Ce surpriză a fost logodna voastră, spuse aceasta. N-aş fi ghicit că sunteţi actori atât de buni.

— Voiam să păstrăm secretul, explică Abby.

— Ce ciudat. Cele mai multe cupluri logodite se grăbesc să răspândească vestea. Toate fetele pe care le

cunosc ar da orice să poată face anunţul că s-au logodit cu Giles Farrow.

— Nu sunt ca restul fetelor, doamnă Laughton. Poate că de aceea Giles mă iubeşte.

Culoarea apărută în obrajii lui Vicky îi arătă lui Abby că replica ei o lovise.

— Nu cred că te iubeşte, răspunse femeia. Giles se simte vinovat pentru că-şi închipuie că-mi distruge căsătoria. Dar, din clipa în care îşi dă seama că oricum o să-l părăsesc pe Anthony, o să renunţe să se mai opună. Ne iubim şi avem dreptul la fericire.

— Ce s-a întâmplat cu marea ta dragoste când te-a cerut de soţie?

Ochii albaştri ai femeii se întunecară de regret.

— N-am putut suporta gândul că va trebui să călătoresc din oraş în oraş. M-am purtat ca o idioată şi ne-am rănit pe amândoi. Mi-am dat seama aproape imediat după căsătoria cu Anthony că a fost o greşeală îngrozitoare.

— Nu mă interesează greşelile tale, spuse Abby, dorindu-şi să-i şteargă zâmbetul rece şi încrezător de pe figură. Singura persoană interesată e Giles şi, din moment ce acum mă iubeşte pe mine.

— E o prostie să crezi asta. Din clipa în care sunt liberă, Giles va veni la mânechiar dacă veţi fi deja căsătoriţi. Gândeşte-te la acest lucru data viitoare când te ţine în braţe!

Femeia se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se repede, dar Giles, care tocmai coborâse, reuşi s-o vadă…

— Despre ce vorbeai cu Vicky? întrebă el.

— Despre tine. Intenţionează să divorţeze şi să se mărite cu tine.

— Înţeleg, spuse el privind-o cu atenţie. E clar că te-a deranjat.

— Doar pentru că mi-a arătat că n-are niciun rost să ne mai prefacem, şi-a dat seama că încercăm s-o păcălim.

— În acest caz, nu-ţi rămâne decât să te măriţi cu mine şi să-i arăţi că n-are dreptate.

Abby îl privi uluită. Tentaţia de a spune da fu o reacţie de moment, dar care îi arăta în ce pericol se găsea. Ce fel de fericire ar aştepta-o, căsătorită cu un bărbat care iubeşte o altă femeie?

— Ei, bine, Abby? repetă Giles. De ce nu te măriţi cu mine?

— Eşti atât de laş încât să te ascunzi de doamna Laughton în spatele meu?

— Mi-ai mai spus acest lucru, spuse el, încercând să-şi păstreze calmul. Dar trebuie să-ţi aduc aminte că n-aş putea să mă ascund în spatele tău, eşti atât de mică!

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

— Sinceritatea ta nu-mi dă voie să mă înşel. Eşti atât de dornică să mă ajuţi, încât m-ai arunca la lei cu mare plăcere!

— Seara trecută erau lupi, răspunse tânăra femeie. Semăna mai mult cu genul doamnei Laughton. E o vulpoaică. Dacă n-ai puterea să i te împotriveşti.

— Nu suntem cu toţii la fel de încăpăţânaţi ca tine, ridică el din umeri, luând-o în braţe şi ducând-o la maşina care aştepta.

Şi la aeroport, continuă s-o poarte în braţe. La protestele ei, răspunse că n-are răbdare să meargă pe lângă ea atât de încet. Răspunsul era satisfăcător, dar nu era tocmai ce aştepta ea.

Ce proastă sunt, îşi spuse tânăra. Mă aşteptam să-mi spună că-i face plăcere să mă ţină în braţe?

Asigurându-se că stătea bine, Giles îşi ocupă scaunul, în faţa ei, cufundându-se imediat în lectura unei cărţi. Abby îl urmărea cu coada ochiului şi fu observată când el ridică privirea, surprinzând-o. Ochii lui luciră, dar imediat îşi îndreptă atenţia spre cartea de pe genunchi.

Era o adevărată uşurare să ajungă la Bombay, dar speranţele lui Abby că va petrece o săptămână de relaxare fură spulberate, pentru că ea şi Giles primiră un adevărat val de invitaţii de la prietenii lui, dornici să-i felicite pentru logodnă.

— Nu ştiam că ai spus tuturor, îl certă ea într-o seară,

când se întorceau de la o petrecere dată de un om de ştiinţă indian în cinstea lor. Nu te simţi vinovat că-i înşeli pe prietenii tăi?

— Ba da, dacă vrei să aduci vorba despre asta. Dar putem privi lucrurile şi altfel: nu putem s-o păcălim pe Vicky decât dacă ne purtăm ca nişte logodnici fericiţi.

— Tu chiar aşa te porţi, mormăi Abby, aducându-şi aminte cum îşi păstrase braţul în jurul ei în timp ce făcuseră turul casei, precum şi strângerile afectuoase ale mâinii. Toate acestea se vor adăuga muntelui de amintiri despre el, pe care le va preţui întreaga viaţă. Era speriată că va ajunge să trăiască din aceste amintiri.

— Să înţeleg din suspinul tău că e atât de greu să te prefaci că eşti o femeie fericită, proaspăt logodită?

— Dacă tu eşti logodnicul, da, răspunse ea.

— Biata Abby, o ironiză Giles, dar vocea lui era plină de mânie. Mi-e teamă că-ţi va fi şi mai greu în următoarele minute.

Înainte ca tânăra femeie să-i ghicească intenţiile, bărbatul o luă în braţe, sărutând-o cu pasiune. Era puternic, iar Abby ştia că nu-i poate rezista. Chiar dacă pasiunea sărutului crescu în intensitate, se strădui să rămână inertă, cu toate că era un mare efort de voinţă. Nu-şi dorea decât să-l ţină în braţe, să-şi strecoare degetele în părul lui, să-l strângă cu putere. Dar nu voia să-i dea această satisfacţie. Îşi va folosi toată voinţa ca să nu-i dea această satisfacţie.

Giles ridică privirea spre faţa ei, fără să-i dea drumul.

— De ce te prefaci un sloi de gheaţă, Abby?

— Nu mă prefac.

— Ba da. Eşti o persoană cu o inimă prea mare ca să n-ai reacţii emoţionale.

— Nu te-ai gândit că poate e vina ta?

Bărbatul răspunse după o pauză:

— Nu, nu m-am gândit. Eşti o femeie normală şi, pentru că nu cred că mă consideri neatrăgător fizic, trebuie să fie un alt motiv pentru care eşti atât de rece cu mine.

Încolţită, nu văzu altă modalitate de a scăpa decât prin atac.

— Nu te consider neplăcut, Giles, dar nici atrăgător. Eşti frumos, iar uneori chiar amuzant şi ştiu că eşti preţuit în profesia ta. Dar trebuie mai mult decât atât ca să te găsesc atrăgător, fizic vorbind. Îmi pare rău dacă acest lucru mă face să fiu diferită de celelalte femei pe care le-ai întâlnit. Dar nu sunt o păpuşă pe care să o mângâi doar atunci când ai chef. Data viitoare când mai simţi această nevoie, cred că mai bine ai face un duş rece!

Fără să răspundă, bărbatul ieşi din maşină, dar ea reuşise deja să se ridice şi se urce primele trepte. În grabă, se împiedică şi ar fi căzut dacă el n-ar fi susţinut-o. Tăcut, o ridică în braţe şi o duse în hol.

— N-o să-ţi propun să te duc în dormitor, de teamă să nu mă las pradă instinctelor, spuse el. Aşa că te las să te descurci singură în timp ce eu fac duşul acela rece.

Era la jumătatea scărilor, când realiză ironia situaţiei şi începu să râdă. În această seară rănise mândria lui Giles, dar era mai bine decât să-l lase să vadă ce simte pentru el. O să-i facă bine să vadă că nu poate avea tot ce-şi doreşte. Îşi aminti de Vicky, femeia care îi rezistase înaintea ei.

Numai că acum Vicky nu mai voia să-i reziste. De fapt, lipsa ei de rezistenţă îl speriase atât de tare, încât se prefăcuse logodit. Ca de fiecare dată când îşi amintea acest lucru, tânăra era uluită de comportamentul lui. Era de acord cu divorţul, aşa că de ce mai rezista acum, când femeia iubită putea fi a lui? Sau poate că nu voia să reacţioneze la cel mai mic semn al lui Vicky. Numai că, mai devreme sau mai târziu, va alerga spre ea.

Încă o săptămână se scurse încet. Bandajul de pe glezna lui Abby fu scos, iar accidentul nu avea nicio urmare neplăcută, în afară de pretinsa logodnă, care continua. Îi spusese doamnei Bateman adevărul, refuzând s-o mintă.

— Ce păcat că vă prefaceţi, spuse scriitoarea într-o după-amiază, când stăteau în grădină aşteptând sosirea

doamnei Chandris. Nu e nicio speranţă să se întâmple în realitate?

— Nu. Până la urmă, Giles va ceda. Doamna Laughton e genul de femeie care obţine ce-şi doreşte.

— Şi ce fel de femeie eşti tu, care nu luptă pentru bărbatul iubit?

Abby o privi pe femeia din faţa ei, dar ştia că nu poate s-o mintă.

Încercă să se eschiveze.

— Încerc să fac tot ce pot să-l ajut pe Giles, dar el e cel care hotărăşte.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, draga mea. Eşti îndrăgostită de nepotul meu şi ar trebui să lupţi pentru el.

Tânăra încercă să zâmbească.

— Credeţi că e atât de uşor? Să cucereşti pe cineva e foarte greu.

— Nu e cazul – când e vorba despre bărbaţi. Seamănă foarte mult cu peştii, trebuie să ştii ce momeală să foloseşti.

Şi-o imagina pe Vicky ca pe o momeală apetisantă, când apăru doamna Chandris, smulgând-o din gândurile ei neplăcute.

Următoarea jumătate de oră stătură de vorbă, bând ceai şi mâncând prăjituri. Abia într-un târziu începură să vorbească despre Vicky Laughton.

— Am înţeles că soţul ei se întoarce în America, lăsând-o aici. Se pare că vrea să urmeze un curs.

— Nu-mi dau seama ce fel de curs ar putea urma, spuse doamna Bateman. Nu pare tipul de femeie potrivit pentru aşa ceva.

— Din ce spune soţul ei, e fascinată de învăţăturile unui guru local. Ştii că au nişte personalităţi uimitoare. Adună în jurul lor cei mai neobişnuiţi oameni.

— Poate că ai dreptate. Dar, dacă vrei să devii discipolul cuiva, trebuie să-ţi pierzi propriul ego, iar Vicky nu pare pregătită.

Doamna Chandris zâmbi.

— Poate că vrea să se schimbe. Ştii că mintea umană

e unică. Autoanaliza poate duce la rezultate uimitoare.

— Nu cred că ea contemplă ceva mai complex decât un fel de mâncare! răspunse scriitoarea.

Femeia începu să râdă şi schimbă subiectul, dar, după plecarea ei, Abby se întoarse spre doamna Bateman, dornică să-i pună o întrebare care nu-i dădea pace.

— Oare ce se va întâmpla cu Giles după plecarea noastră? Ştiu că speraţi să stăm până la plecarea doamnei Laughton, dar acum, când vrea să urmeze acest curs, cred că va rămâne în India câteva luni.

— În acest caz, rămânem şi noi. Giles e mulţumit să ne vadă aici, iar una dintre laturile bune ale profesiei mele e că pot să scriu oriunde. Ţi-am spus că am scris o carte în timpul unei expediţii pe un munte? Eram mai tânără, dar.

— Nu mai bateţi câmpii, o întrerupse Abby.

— Bat câmpii?

— Ştiţi ce vreau să spun. Când plecăm din India? Nu vreau să continui această poveste cu logodna. Sunt bucuroasă să-l ajut pe Giles, dar. nu cred că mai rezist.

— Dacă Vicky reuşeşte să-l prindă din nou, spuse scriitoarea cu blândeţe, îl va face foarte nefericit.

— Nu ştiu de ce spuneţi aşa ceva. O iubeşte şi.

— Nu cred acest lucru.

Abby voia s-o creadă, dar ştia că e o prostie din partea ei să se lase amăgită.

— O iubeşte, doamnă Bateman. Altfel, n-ar fi trebuit să se folosească de mine. Sunt sătulă de aceste lucruri. Dacă vreţi să mai staţi, eu voi fi nevoită să plec.

— Chiar dacă va trebui să renunţi la slujba ta?

— Îmi e teamă că da.

Abby era întristată de această perspectivă, dar nu avea ce să facă; oricât de mult ar fi dorit să rămână lângă această femeie pe care o îndrăgise, pentru liniştea ei sufletească trebuia să fie cât mai departe de Giles Farrow.

— Foarte bine, Abby, suspină scriitoarea. Dă un telefon la compania aeriană şi fă o rezervare pentru amândouă la zborul de luni. Sper că nu te deranjează să mai stai patru zile?

Ea clătină din cap, apoi intră în casă, dorind să rezerve biletele înainte de sosirea stăpânului casei.

De când anunţase această falsă logodnă, Giles luase cina acasă. Chiar dacă avea ceva de lucru, venea cu actele în salon. Era ca şi cum ar fi vrut să continue să se prefacă şi acasă. Cu toate că doamna Bateman interpreta reacţiile lui ca un semn al atracţiei faţă de tânăra care purta inelul lui de logodnă, pentru Abby nu era decât un semn al slăbiciunii. Îi era teamă că va rămâne singur şi se va gândi la femeia de care era îndrăgostit.

Când se întoarse în grădină, după ce făcuse rezervările telefonic, privi în jur cu nostalgie. Petrecuse multe momente fericite aici, mai ales în ultimele săptămâni. Giles venea acasă la amiază şi înotau împreună. Jucându-se cu apa, uitase de multe ori că acest bărbat era îndrăgostit de altă femeie. În ultimul timp, îşi aducea aminte atât de rar, încât devenise conştientă de pericolul în care se afla şi pe care nu-l putea evita decât fugind.

— Vreau să mai cumpăr ceva, spuse doamna Bateman. Tu ce faci?

— Valiza mea abia se mai închide. Vă rog să nu mă faceţi să merg din nou la cumpărături, ştiţi că nu pot rezista tentaţiei.

Abby se gândea la acest lucru în timp ce făcea duş şi se schimba pentru masa de seară. Într-adevăr, reuşea să reziste fugind de Giles. Se aşează pe scaun în faţa oglinzii, privindu-şi reflexia. Dragostea neîmpărtăşită nu părea să-i facă rău, pentru că arăta minunat. Aproape frumoasă, îşi spuse ea, apoi zâmbi, imaginându-şi ce părere ar fi avut Giles despre replica ei.

— Nu arăt chiar atât de rău, spuse ea, rotindu-se în oglindă. Îşi strânse mai tare bretelele sutienului care se asorta cu lenjeria de mătase. Curbele corpului ei nu mai erau atât de copilăreşti, ci pline şi voluptuoase.

Auzi o bătaie grăbită în uşă şi, înainte să răspundă, Giles intră în cameră, trântind uşa după el. Speriată, se ridică, încercând să-şi ia rochia, dar el era în faţa ei, atât de aproape, încât îşi dădu seama că e mai bine să se aşeze

la loc.

— Cum îndrăzneşti să faci rezervări pentru Anglia? întrebă el furios. Nu ştii că te vreau încă aici?

Abby vru să răspundă, dar era uluită de paloarea feţei lui. Nu-l mai văzuse niciodată atât de furios. Îşi umezi buzele, încercând să răspundă.

— Nu pot să stau aici la nesfârşit. Ştiai că vom pleca în curând.

— Nu atât de curând. Spune-mi de ce.

— Nu ai înţeles deja? M-am săturat să mă prefac şi să-ţi ascult prietenii vorbind tot felul de prostii despre viitorul nostru luminos.

— Ce fel de prostii?

— Despre căsătorie, copii şi altele asemănătoare.

Temându-se că va începe să plângă şi dorind să pună o distanţă cât mai mare între ei, trase un sertar al dulapului, căutând cu disperare ceva de îmbrăcat. Nu găsi decât o cămăşuţă scurtă de noapte, din mătase de culoarea piersicii şi o trase repede pe ea. Mai sigură, se ridică, încercând să se depărteze de el, dar bărbatul refuză să se mişte.

— Îmi pare rău că nu-ţi plac discuţiile despre căsătorie şi copii, spuse el. Credeam că eşti genul de femeie care le vrea pe amândouă.

— Le vreau, dar nu în aceste condiţii.

— Ce e în neregulă cu aceste condiţii? Mărită-te cu mine şi nu mai trebuie să ne prefacem.

— Nu.

— De ce nu? Nu eşti îndrăgostită de altcineva.

— Dar asta nu înseamnă că vreau să mă mărit cu tine, răspunse ea, încercând să-şi facă loc pe lângă el. Giles, te rog. Ieşi din cameră şi lasă-mă să mă îmbrac.

— Prefer să rămâi dezbrăcată, spuse el cu voce răguşită, prinzând-o de umeri. Nu pot să te las să pleci, Abby. Nu vreau!

Tânăra vru să-l împingă. Rezistenţa ei îl înfurie şi, prinzându-i mâinile, i le răsuci la spate. Încercă să-l lovească şi reuşi, dar el o luă pe sus, ducând-o spre pat. O

aruncă de sus şi, fără să-i dea timp să reacţioneze, o prinse sub greutatea propriului corp.

Inima ei tresări, apoi începu să bată mai repede. Nu-i era frică; era copleşită de o dorinţă arzătoare, trădătoare.

— Lasă-mă să plec, Giles, şopti ea, uimită cât de calmă îi era vocea.

— Nu încă, vreau să-ţi vorbesc.

— În acest caz, lasă-mă să mă ridic.

— O să fugi.

Tânăra nu putea să nege că asta avea de gând.

— Te urăsc! strigă ea.

— Nu ţi-am dat nici nu motiv. Am fost un logodnic exemplar.

— Da, un iubit fals, îl ironiză ea.

— Nici fals, dar nici iubit, răspunse el cu o violenţă neaşteptată, punând stăpânire pe buzele ei.

Copleşit de dorinţă, corpul ei se ridică în întâmpinarea lui. Mătasea subţire nu era o barieră între corpurile lor, iar Abby îi simţi bătaia puternică a inimii şi tensiunea muşchilor.

— Nu te las să pleci, murmură el şi, strecurându-şi degetele în părul ei, o forţă să-l privească în ochi. M-ai chinuit şi ironizat din prima clipă în care te-am văzut, iar acum vei plăti pentru asta.

— Nu! exclamă ea, încercând să se zbată, dar fără succes. Giles, te rog să mă laşi să plec! O să-ţi pară rău!

— O să-mi pară rău dacă te las. Poate că ar fi trebuit să te fac a mea mai de mult. Am încercat să mă înţeleg cu tine, să te cuceresc, dar nimic nu pare să meargă. Poate că e timpul să folosesc forţa.

— Eşti nebun! strigă ea şi, reuşind să-şi elibereze mâinile, îl împinse cu putere. Lasă-mă!

— Niciodată. Eşti a mea.

Respiraţia lui îi încălzea pielea, iar capul cu păr întunecat coborî din nou.

De data asta buzele lui se odihniră între sânii ei, apoi porniră pe curba lor, lăsând în urmă sărutări uşoare ca o pană. O dorinţă arzătoare o cuprinse şi, cu toate că încercă

să reziste, bătălia era deja pierdută. Cum poţi lupta cu ceva ce-ţi doreşti atât de mult?

Era la fel de inutil ca încercarea lui Giles de a rezista dragostei pentru Vicky. Amintirea femeii era de obicei suficientă pentru a-i da putere să reziste, dar acum nu mai avea nicio putere. Cu un geamăt, încetă să lupte, lăsându-se copleşită de plăcerea apropierii lui, refuzând să creadă că va regreta când îşi va reveni.

Simţindu-i cedarea, Giles îşi relaxă strânsoarea, dar numai pentru a o aduce mai aproape de el. În loc să o sărute, îşi lipi obrazul de al ei.

— Te iubesc, Abby. Cum de nu ţi-ai dat seama?

Fu copleşită de fericire, dar se trezi repede.

— Nu trebuie să mă minţi, Giles.

— De ce te-aş minţi? Crezi că mă prefac ca să te conving să faci dragoste cu mine? Atât de nemernic crezi că sunt?

— Nu fi atât de dur cu tine, şopti ea, mângâindu-i părul şi bucurându-se de atingerea lui. Ai fost rănit şi ai nevoie de dragoste.

— Da, am fost rănit, spuse el, apoi, spre marea ei uimire, începu să râdă. Oh, Abby, prostuţo! încă nu ştii că tu eşti cea care m-a rănit. Vicky n-a mai avut puterea să facă acest lucru din clipa în care m-a părăsit.

— Dar mătuşa ta.

— E scriitoare şi-i place să exagereze, o întrerupse el. Vicky m-a rănit la început, dar am realizat curând că nu mi-a rănit decât mândria şi că nu e femeia pe care mi-o doream.

— Şi eu sunt aceea? întrebă ea cu răceală, ştiind că nu-l va crede dacă va răspunde da. Spre marea ei bucurie, bărbatul clătină din cap.

— Nu! râse el. Nu semeni nici pe departe cu femeia pe care visam s-o găsesc!

Se ridică în pat, luând-o în braţe.

— Nu eşti femeia ideală pentru mine, continuă el amuzat. Am dorit întotdeauna o femeie înaltă, brunetă, liniştită ziua şi focoasă noaptea!

— Şi eu?

— Tu eşti focoasă tot timpul!

Abby începu să râdă, nevenindu-i să creadă ce auzea. Ca şi cum şi-ar fi dat seama, bărbatul o privi în ochi.

— Nu m-am îndrăgostit de tine la prima vedere. Mă iritai şi eram neliniştit din cauza modului în care te-ai apropiat de mătuşa mea. Nu-mi venea să cred că există cineva atât de bun la suflet încât să aibă grijă de o necunoscută. Dar mi-am dat seama curând că erai exact aşa cum păreai: o persoană care se gândeşte mai întâi la ceilalţi şi apoi la ea. De atunci, am fost pierdut.

— Ţi-ai ascuns sentimentele foarte bine, murmură ea, supărată. În seara când ai văzut-o pe Vicky, la petrecere, păreai dezorientat.

— Eram, dar nu pentru că o iubeam, ci din cauza surprizei.

— De ce ai luat masa cu ea, a doua zi?

— Pentru că mi-a dat telefon şi m-a invitat la masă. Eram curios să ştiu ce voia de la mine. De fapt, adăugă el încet, aveam idee ce vrea.

— Dar sărutul din peşteră? Tot ea te-a invitat?

— Draga mea, cu riscul de a părea nepoliticos, trebuie să recunosc: ai dreptate. S-a aruncat în braţele mele, înainte s-o pot opri. Dacă n-ai fi plecat atât de repede, ai fi văzut şi că am împins-o.

Abby oftă, aducându-şi aminte câtă suferinţă îi provocase această scenă.

— Am fost o proastă, nu-i aşa? murmură ea.

— Eu am fost şi mai prost, zâmbi el. Ar fi trebuit să-ţi spun ce simt pentru tine în seara în care a început povestea cu logodna.

— Nu cred că te-aş fi crezut. Şi acum mi-e greu. Sunt atât de diferită de Vicky Laughton!

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta! întâlnirea cu tine a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla, cu toate că a durat un timp până mi-am dat seama. Numai că acum.

Oftă, încercând să găsească un mod de a o face să

înţeleagă.

— Dacă îţi spun că n-am mai iubit pe nimeni atât de mult, ştiu că nu m-ai crede, ştiind că voiam să o iau de soţie pe Vicky. Dar trebuie să mă crezi, pentru că e adevărat. Ai fost o revelaţie pentru mine. Sinceritatea ta, bunătatea ta. Oh, am spus deja prea multe cuvinte.

O prinse în braţe, sărutând-o cu pasiune, iar Abby i se dărui din toată inima. îl trase spre ea, căzând înapoi pe pat. Sărutul arzător le aprinse simţurile, iar mângâierile lui o făcură să-şi piardă respiraţia. Se lipi de el, dorind să-l absoarbă în propria fiinţă.

— Abby, nu!

De această dată, Giles fu cel care se retrase, ridicându-se cu hotărâre.

— Când vom fi împreună pentru prima oară, spuse bărbatul, vreau să aleg eu locul şi momentul. Un loc liniştit, adăugă el, unde să nu fim întrerupţi mult timp.

— Cât de mult? şopti ea.

— O lună. Un prieten are o casă în Kashmir, pe care ar fi încântat să ne-o împrumute – dacă poţi suporta gândul să fii doar cu mine atât de mult timp.

— Vreau să fiu cu tine tot restul vieţii, spuse Abby simplu, luându-i mâna şi aşezând-o deasupra inimii ei care bătea cu putere.

— Iubita mea, acesta este un sentiment cu care sunt total de acord.

Sfârşit